

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hunted for Christmas

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
DES SWEET

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HUNTED FOR Christmas

DES SWEET

İlk yayınlayan: Des Sweet

Copyright © 2024 by Des Sweet

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazılı izin alınmaksızın elektronik, fotoğraf, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. yayıncı veya yazar. Bu kitabın kopyalanması, bir web sitesinde, sosyal medyada yayınlanması veya herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla ve yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Jasmine Acena Gelişim

Editörü/Alfa Okuyucu: Megan Henry

Kapak Tasarımı: Artscandare

Bölüm başlıkları Canva'da tasarlandı

CONTENTS

[İçerik Uyarısı](#)

[Adanmışlık](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[Teşekkür Mask Daddy](#)

[Düet Çok Yakında](#)

[Des Sweet Yazarından](#)

[Des Sweet Hakkında](#)

[Daha Fazla Tatil](#)

[Kitabı](#)

İçerik uyarısının içeriği yazdırılamayacak kadar rahatsız edici.
Bu bir PITCH BLACK DARK STALKER ROMANCE
İçerik toplum için uygun değildir. Riski size ait olmak üzere devam ediniz.
Noel için Avlananlar sizi sadece yemekten mahrum bırakmayacak, aynı
zamanda okuduklarınızı sorgulamanıza neden olacak.
Bu sayfayı görmezden gelerek beni ve ekibimi gelecekte ihtiyaç
duyabileceğiniz herhangi bir terapiden muaf tutmayı kabul etmiş olursunuz.
Bunlarla sınırlı olmamak üzere: kitap sevgilisi kıskançlığı. Bu sayfayı
görmezden gelmenizden sorumlu olamayız.
ciddi ve hiç de rahatsız edici olmayan uyarılar.
[Buraya](#) kadar [geldiyseniz](#) muhtemelen sürprizlerden nefret ediyor ve
uyarıları ciddiye alıyorsunuzdur, uyarının [tamamını web sitemde](#)
[okuyabilirsiniz.](#)

Noel için avlanmayı hayal eden tüm kara romantikler için
XoXo
-Kane

Hazel

Kaygan bir dağın yamacına çarpmaktan kıl payı kurtulan araba yolda kayarak ilerlerken lastiklerinin altındaki buzlar çatırdıyor. Karla kaplı çam ağaçları sanki sessiz bir uyarı fısıldar gibi uzaktan bana bakıyor. Bir rüzgâr arabaya çarpıyor, etrafa kar savuruyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Yılın bu zamanlarında dağlar tehlikeli olabiliyor, kıl payı kurtulduk. Endişelenmem gereken sadece donarak ölmek değil; arabanın alacağı en ufak bir darbe, kayarak gelecek bir çığı tetikleyebilir

dağın yamacından aşağı. Direksiyonu sıkıca kavırıyor ve derin bir nefes alarak yavaşça tehlikeye doğru hızlanıyor, karlı yoldan çıkışa doğru tırmanmaya devam ediyorum. İçimde bir duygu karmaşası var. Radyo istasyonu kilometrelerce önce kesildi ve telefonum bardak tutucusunda şarj olurken beni düşüncelerimden başka bir şeyle baş başa bıraktı - babamdan 101 numaralı güvenlik ipucu. Araba kullanırken başıma bir şey gelirse akünün bitmesi riskini göze alamam.

Onu düşünmek beni gülümsetiyor. Gittiğim şirin dağ kasabasını ziyaret etmeyeli yıllar oldu. Yaz tatillerini hayal meyal hatırlıyorum -günler serin göl suyunda yüzerek geçerdi ve akşamları şenlik ateşinin etrafında toplanıp marşmelov kızartırken vahşi, korkunç hikayeler anlatırdık. Ama büyükbabam vefat ettikten sonra her şey değişti. Babam ve amcam, dedemin mirası ve ani ölümü için kimin suçlanacağı konusunda bağırarak dışında konuşmayı bıraktılar. Keder ilişkilerini parçaladı. Yıllar sonra, teyzem bir tekne kazasında öldüğünde, nihayet barıştılar. Kime sorduğunuza bağlı olarak, çok az çok geç ya da tam zamanında olduğunu kanıtlayacaktı. Tabii o zamanlar artık çocuk değildim. Hayal gücümü bir cep telefonuna, oyuncaklarımı da bir diplomaya değişmişim. Yazları, telefonun çekmediği küçük bir kasabada geçirme düşüncesi bana cazip gelmiyordu. Arkadaşlarımla dünyayı keşfetmek - doğru kişi olduğunu düşündüğüm bir adama aşık olmak - tüm zamanımı alıyordu. Sonuç olarak, amcamla olan ilişkim en iyi ihtimalle çatırdadı. Onu gerektiği gibi tanıyarak büyüme şansım hiç olmadı. Onu gerçekten tanımak için ikinci şansımı da heba ettim. Şimdi her şeyi geri alabilseydim, alırdım. Ama Dex Amca kendime bu kadar yüklenmememi isterdi. Teşhisten sonra onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirdim, birlikte kaybettiğimiz onca yılı telafi etmeye çalıştım. Belki de bu yüzden kar fırtınasının hemen öncesinde kendimi buraya gelmeye ikna ettim. Küçük bir parçam hala kaybettiğim zamanı telafi ettiğimi hissediyor. Dex Amca da aynı şekilde hissetmiş olmalı yoksa vasiyetinde kulübeyi bana bırakmazdı. Kulübeyi miras olarak almamın tek bir şartı var: Kulübenin yeni sahibi olarak ikamet edebilmem için bütün bir haftayı orada geçirmem gerekiyor.

Miras avukatı birkaç hafta önce arayıp beni bilgilendirdi ve zamanlama daha iyi olamazdı. Başarısız ilişkimden dolayı tatili ailemin evinde geçiremeyecek kadar utanıyordum ve şehir evi Tyler olmadan aynı değil. Her şey yanlış geliyor. Ev, bir eş olarak başarısızlığımı sürekli hatırlatıyor. Ama başarısız olan ben değildim, oydu. Yaptığı şeyin geri dönüşü yok. Kalbim paramparça oldu.

Milyonlarca onarılamaz parça ve şimdi dünyaya karşı hissiz hissediyorum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve onu silip atıyorum. *Şimdi duygusallaşmanın sırası değil*. İhtiyacım olan son şey gözlerimi şişirmek ve arabayı bir hendeğe ya da daha kötüsü dağın yamacına sürmek.

Bu düşünce boğazımda bir düğüm oluşturuyor ve gözümü kırıştırarak, dönen beyaz kar tanelerinin arasından görmeye çalışıyorum. Bu eski kulübeyi miras almak, bu yıl ihtiyacım olan boşluk hediyesi. Kafamı boşaltmak ve hayatıma nasıl devam edeceğimi gerçekten düşünmek için uzaklaşmaya ihtiyacım var. Aşık olmaya hazırım ama onun tüm dünyasından daha azı olmayı reddediyorum. Tapılmak istiyorum. Her gün uyanmak ve onun beni düşündüğünü bilmek istiyorum çünkü o da benim ona aşık olduğum kadar aşık bana. Sonsuza dek mutlu olmak istiyorum, lanet olsun. Ve şu anda, bunu elde etmek için her şeyi yaparım. Kendimi gizliden gizliye, ana karakterlerin Noel'de tanışıp aşık olduğu o duygusal tatil romanslarından birinde bulmayı umduğumu itiraf etmekten çekinmiyorum. Hatta tüm tatil kaçışımı bu hayali fantezi etrafında planlamış bile olabilirim.

Bardaklıktaki telefonum titriyor. Tatildeki yalnızlığımı bu kadar erken bölmeye kimin cüret ettiğini görmek için parlayan ekrana bir göz atıyorum. Aklıma sadece bir kişi geliyor. *Annem* ekranda belirince şüphelerim doğrulanıyor. Tabii ki kontrol ediyordu. Hem o hem de babam fırtınayı atlatmak için yeterince erken çıkmadığımdan endişelenmişlerdi ve haklıydılar. Şimdi tek umudum bu yolculuğun son on beş dakikasında hayatta kalabilmek. Çıkışım yakında olmalı, ama iki adım ötesini zar zor görebiliyorum. Telefon tekrar titreyerek gözlerimi yoldan ayırıyor. Daha iyi hizmet alıyor olmalıyım, bu da kesinlikle çıkışa yaklaştığım anlamına geliyor. Yeni mesajı kontrol etmek için aşağı baktığımda, tam zamanında kendimi korkutmak için yukarı bakıyorum. Frene basmam gerekenden daha sert bastım. Araba savruluyor ve frenler buza sürtünerek durabiliyor. Yanıp sönen ışıklar tam önümde yanıp sönüyor. *Lütfen yolun kapanmasına izin verme*. Sessizce dua ediyorum, içimi bir korku kaplıyor. Yollar kapanırsa ne yapacağımdan emin değilim. Gidecek başka bir yerim yok ki.

Zaten bir süreliğine durduğum için telefonu elime alıyorum. Ekranda onun adı yanıp sönüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Florida'ya bensiz taşınalı haftalar oldu -benim kararım, onun değil. Şu anda onunla uğraşmayı reddederek telefonu bardak tutucusuna geri atıyorum. Bu gece kulübeye varabilirsem şanslıyım. İhtiyacı olan her neyse haftalarca bekledi, bu yüzden birkaç saat bekleyebilir... hatta gerçekten istersem günler bile. Devam ediyorum

arabayı santim santim ilerletiyorum, yanıp sönen ışıklara yaklaştıkça araba zar zor sürünüyor. Dörtlüleri yakıyorum -görünürlük berbat durumda ve kilometrelerdir başka bir araba görmemiş olsam da, ihtiyacım olan son şey arkadan çarpılmak. Sonunda bir polis barikatına yanaşıyorum. Çıkışın dibinde tek bir SUV kruvazörü duruyor. *Hay sikeyim.*

Uzakta bir el feneri dalgalanarak durmamı işaret ediyor. Hafifçe frene basıyorum, gözlerim karda, o kişinin ortaya çıkmasını bekliyorum. Birkaç dakika sonra, arabama doğru yavaşça yürüyen gölgeli bir figür ortaya çıkıyor. El feneriyle cama dokunduğunda midem sinirden çalkalanıyor. Panik yapmamaya çalışarak camı indiriyorum. Neden içimde bu kadar kötü bir his var?

"Merhaba küçük hanım. Senin gibi tatlı bir şey böyle bir gecede tek başına ne yapıyor?" Kısık sesinde hafif, garip bir kıkırdama var.

Midem bulanıyor. *Yalan söyle*, diye düşünüyorum kendi kendime. *Daha önce hiç yalan söylemediğin kadar iyi yalan söyle, Hazel.*

"Ben," diye kekeledim, "Yolun yukarısında amcamın evine gidiyorum. Ailem beni orada bekliyor. Bu büyük bir gelenek. Eğer hemen oraya gitmezsem, babam bütün dağın beni aramasını isteyecek."

"Bütün dağ, demiyorsun değil mi?" Ses tonu şüpheli.

Midemdeki çukurun derinleştiğini hissederek başımı sallıyorum.

"Bak, gerçekten üzgünüm güzelim ama bu çıkışı kapatmam gerekiyor. Yollar kötüleşiyor ve-" Duraklıyor, düşünüyor. "Sanırım sizi sapağınıza kadar takip edebilirim. Tam mevsimi, değil mi?" diye kıkırdıyor ama zoraki bir kıkırdama gibi geliyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Önerisiyle ilgili bir şey gerginliği azaltıyor. Belki de fırtına yüzünden stresli olduğum için durumu yanlış değerlendirdim.

"Ağırdan alacağıma söz veriyorum efendim," diyorum, kirpiklerimi kırıştırarak tartışmayı lehime çevirmeyi umarak.

Telsiziyle konuşuyor, "Çavuştan üsse."

Dinlerken bir duraksama oluyor, sonra başını sallıyor ve bir parmağını kulaklığına götürüyor. "Anlaşıldı. Yola kadar bir araca eşlik edeceğim, sonra da kapıyı arkamdan kapatacağım. Kar neredeyse geçit vermiyor. Kapıyı kapatın."

"Sen git," diyor başını eğerek, "ben hemen arkada olacağım. Sadece kapıyı kilitlemem gerek."

Camımı açmaya başlıyorum ama el fenerinin ucunu boşluğa sokarak beni durduruyor. "Şimdi, bu hafta sonu dağında güvende kal, küçük bayan... Jane Doe." İçimdeki kan

Gözleri benimkilere kilitlenip içimi delip geçerken damarlar buza dönüşüyor. İyi çocuk gülümsemesi uğursuz bir şeye dönüşüyor ve birkaç dakika önce sahip olduğum küçük güvenlik hissi paramparça oluyor.

El fenerini çıkarıyor ve ben de hızla camımı açıp bariyerin yanından geçerek dağa doğru ilerliyorum. Dikiz aynasından, barikatı yerine yerleştirip kilitlerken onun şeklini zar zor seçebiliyorum. İçimden bir ürperti geçiyor ve annemin buraya yalnız gelmem konusunda neden bu kadar endişelendiğini anlıyorum. Gerçekten yapayalnızım. Beni koruyacak kimsesi olmayan bir avcı için kolay bir hedef. *Ya beni eve kadar takip eder ve yalan söylediğimi anlarsa?* Kahretsin. Sanırım yolların onun geçemeyeceği kadar kötü olması için dua etmeliyim.

Sapağa kadar bütün yol boyunca elim ayağım titreyerek sürdüm. Aramızda makul bir mesafe bırakıyor ama bu sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor. Sürünerek ilerlerken zihnim yarışıyor, GPS sonunda dönüşü yapana kadar kilometreleri ve dakikaları gösteriyor.

Neyse ki, karla dolu yoldan aşağı döndüğümde, ışıklarının yumuşak parıltısı fırtınanın içinde kayboluyor. Etrafımda uçsuz bucaksız çam ağaçları donmuş halde duruyor, karla kaplı dalları zencefilli bir evin üzerindeki krema gibi. Radyo olmadığı için tek duyabildiğim taze karın üzerinde yuvarlanan lastiklerin çıkardığı çıtırtı sesi. Yoldaki birkaç sinir bozucu virajdan sonra GPS, özel araba yoluna dönüşü gösteren bir sinyal veriyor. Kulübe, yağın karın arasından görünüyor; tepedeki çatısı, gökyüzünden sonsuza dek dönen beyaz pullara karşı zar zor görülebiliyor. Kulübe dağın o kadar yukarısında ki, uzanıp gökyüzündeki bulutlara dokunabilirmişim gibi geliyor, ama bu sadece kar fırtınasıyla birlikte gelen kalın bir sis tabakası. Arabanın tekerlekleri çimento garaj yoluna çarptığında, toprak yoldan kaldırıma geçerken kayan ön camlardan yayılan yumuşak bir ışık parıltısını görünce şaşırıyorum. *Eğer doğru hatırlıyorsam, garaj yolu ısıtmalı.* Bunu yarın öğrenmem gerekecek. Şu anda tek istediğim sıcak bir yatağa girip uyumak. Emlak avukatı yolun bir mil yukarısında yaşayan bir bekçiden bahsetti ve ışıkların yandığını görünce, kalışım için her şeyin hazır olduğunu umuyorum. Arabayı garaj yoluna kadar çekiyorum, garajın önüne park etmek için uzanan beton yolu yavaşça ve dikkatlice tırmanıyorum, çantamda garaj kapısı açacağı olduğu için rahatlıyorum. Bu gece karla kaplı bir kapıyla boğuşmayacağım için minnettarım.

Motoru durdurup derin bir nefes alıyorum ve berrak dağ havasının arabanın içine sızmasına izin veriyorum. Çam kokusu ciğerlerime doluyor, duyularımı sarıyor ve

Beni topraklıyor. Bu benim ilk tatilim, tamamen tek başıma. Yolcu koltuğundan gece çantamı aldım, buz gibi soğuk hava beni çarptı. Derinleşen kar yığınlarının arasından ön kapıya doğru ilerlerken rüzgâr saçlarımı savuruyor, yanaklarımı ısıyor. Geniş ahşap ön basamakları tırmanıyorum, trabzanlara tutunuyorum ve her adımda botlarımdaki karı eziyorum. Gümüş kolun etrafına sıkıca yerleştirilmiş bir kilit kutusu var, tıpkı avukatın söylediği gibi. Numara kombinasyonunu çeviriyorum ve kutudan altın renkli anahtarı alıyorum, elimde birkaç kez çeviriyorum, bunun amcamın kullandığı anahtar olup olmadığını merak ediyorum. Anahtarı kilide yerleştirip kapıyı sonuna kadar iterek açarken ellerim hafifçe titriyor.

Hazel

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kulübenin içi göz kamaştırıcı - çocukluğumdan hatırladığım gibi değil. Gerçi Dex Amca burayı kiralık bir mülk olarak kullanıyordu, sanırım bu da tüm süslü yükseltmeleri açıklıyor. Kuruması için botlarımı kalorifer peteğinin yanında tekmeledikten sonra termostatu açıyorum. Dairesel ekran altmış beş dereceyi gösteriyor. *Bu bir kar fırtınası için yeterince sıcak değil.* Yetmiş iki dereceyi gösterene kadar dijital göstergeye dokunuyorum ve keşfe çıkıyorum.

Bulduğum ilk oda mutfak ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha gösterişli; bembeyaz ve gri mermer tezgahlar, şık koyu renk dolaplar ve modern taburelerle kaplı büyük bir ada. Son olarak da fırın; pırıl pırıl metal bir davlumbazı olan profesyonel sınıf bir rüya. Aman Tanrım. Bu bir halüsinasyon olmalı. Bu mutfağın gerçek olmasına imkan yok. Belki *de sonsuza kadar burada yaşayabilirim*. Bu tamamen imkansız bir düşünce değil. Uzaktan çalışıyorum. Burada kalabilir ve Dex amcanın yaptığı gibi ek gelire ihtiyacım olduğunda evi kiraya verebilirim. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu. Netlik, uzakta zaman ve bir sonraki hamlemi düşünmek için bir alan. Sadece birkaç dakikadır içerideyim ve iki seçenek üzerinde beyin fırtınası yaptım. Elbette sadece biri gerçekçi ama ilerleme kaydediyorum. Terapistim de onunla seanslarımda ilerleme kaydetmek için bunu yapmam gerektiğini söylememiş miydi? Fark etmez. Eğer ikinci seçeneği seçersem -sonsuza kadar burada kalırsam- durumumun 'çok zor' olduğunu kanıtlarsa terapistimi her zaman değiştirebilirim. *Belki de ona ihtiyacım yoktur. Zaten işe yarıyor.* Karmakarışık bir hal alan beynim çözülmeye ve işleri yoluna koymaya başlıyor. *Şimdiye kadarki en iyi karar.* En son ne zaman ihtiyaçlarıma öncelik verdim? Hatırlayamıyorum bile.

Düşüncelerimden sıyrılıp titriyorum ve parmaklarımı duvarda gezdirerek bir elektrik düğmesi arıyorum. Pürüzsüz soğuk plastiğin üzerinde gezindikten sonra düğmeyi açıyorum ve büyük bir yaşam alanı ortaya çıkıyor. İlk fark ettiğim şey şöminenin yerden tavana kadar uzanan taş işçiliği oluyor. Kremsi ultra açık gri, neredeyse beyaz duvarlarla kontrast oluşturması için siyah badanayla boyanmış. Bu ev sanki bir dergiden ya da film setinden fırlamış gibi görünüyor. Gözlerim tepedeki koyu ceviz kirişlerden sarkan modern avizenin şık hatlarını takip ediyor - buradaki her şey abartılı hissettiriyor. Dex Amca bunları kendisi mi seçti? Vefat etmeden önce ünlü bir ev tasarımcısıydı. Babam bana, dağdaki evleri tasarladığı için aldığı ücretin bir parçası olarak yatırımcıdan kendisi için bir arsa aldığını söylemişti. Mekânı incelemeye devam ediyorum, tanıdık bir şey var mı diye tarıyorum. Renk paleti odayı lüks ve şık hissettiriyor. Bir tasarım dergisinden fırlamış gibi görünüyor. Krem rengi dev bir örgü battaniye ocağın üzerindeki sepete sıkıştırılmış, yanında da yeni kesilmiş odun ve çıra yığını var, yere de çam iğneleri serpilmiş. Yazın odun şöminesini kullanmak için kaç kez yalvardığımı hatırlayarak gülümsüyorum. Eski, yıpranmış deri koltuklar çoktan gitmiş, yerlerine latte renginde, krem rengi büyük bir sekiyonel koltuk gelmiş. Gözlerim titizlikle odayı taramaya devam ediyor.

tanıdık manzaralar. Duvarlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlar ama her seferinde elleri boş dönüyorlar. Sanki tüm kulübe boş bir sayfa gibi. Bir zamanların altın çam tahtaları bile koyu ceviz lekeli çıplak kirişlerle değiştirilmiş ve odayı tamamen yeni hissettiren bir alana dönüştürmüş.

Tekrar ürperiyorum, kollarımı kendime sarıyorum, aniden kendimi burada tamamen yersiz hissediyorum. *Her şey değişti.* Kulübenin duvarları beni canlı canlı yutuyormuş gibi hissediyorum. Panik atak. *Nefes al. Gözlerini kapat ve nefes al.* Neden panikliyorum ki? *Çünkü bunların hepsi artık benim ve gerçek olamayacak kadar güzel. Bunu hak ettiğimi sanmıyorum.* Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken başımı sallayarak kendimi azarlıyorum. Bir nefes egzersizine odaklanıyorum, derin nefes alıp saniyeleri sayıyorum, sonra paniğin sıkı pençesi gevşeyene kadar nefes veriyorum. *Geç oldu,* kendime hatırlatıyorum. Keşfetmek için bolca zamanım olacak, bu yer hakkında ne hissettiğimi anlamak için zamanım olacak. *Şimdilik arabayı garaja çekip birkaç saat uyumam gerektiğini düşünüyorum.* Oturma odasından geçerken, botlarımı almak için büyük boy fuayeye döndüğümde pelüş halı ayaklarımı eziyor. Kalorifer peteğinin yanında aceleyle tekmelediğim için ne kadar yersiz göründüklerini fark ediyorum. Karın ne kadar şiddetli yağdığı düşünülürse, arabayı hemen içeri çekmeliydim. Botlarımı tekrar giyerken, az önceki panik yerini kararlılığa bırakıyor. *Her şey yoluna girecek. Sabah işleri yoluna koyacağım.* Arabayı gece için çekerken zihnimdeki tedirginliği silkeliyorum.

İçeride, iki katlı, üç arabalık garaj, her zamanki aletlerden birkaçı dışında boş. Duvara dayalı birkaç kar küreği hizmete çağrılmayı bekliyor. Onlara bıkkınlıkla bakıyorum, sabah olduğunda yardımlarına ihtiyacım olacağından eminim. Garaj kapısı açıcısını cebimden çıkarıyorum - neyse ki arabadan inerken çantamdan çıkarmayı unutmamışım. *Ama oops, çantamı arabada unutmuşum. Bu tatile neden bu kadar çok ihtiyacım olduğunu bir kez daha hatırlattı.* Düğmeye basıyorum ve kapının kayarak açılıp arabamı göstermesini izliyorum. Kar yeni bir yumuşak toz tabakasıyla kaplamıştı. Bunu keşfe çıkmadan önce yapmalıydım. İçeriye ilk girdiğimde hatırladığımdan bile daha soğuk. Soğuğa kesinlikle göğüs germek istemiyorum ama buna mecburum. Eğer yapmazsam, sabah arabamı kazmak zorunda kalacağımdan eminim. Kahretsin. Buzdolabını kontrol etmeliydim. Dolu olması için fazladan para ödedim. *Ya hava yüzünden buraya gelemezlerse?* İhtiyacım olursa markete gidebilecek miyim? Hay sikeyim. Zihnim yarışıyor

Ne yapacağımı bilemeden araba ile kapı arasında gidip geliyorum, buzdolabına geri dönüyorum. Tam bir DEHB spirali başladı.

Sonra ağaçların arasında bir şey gözüme çarpıyor. Kalbim küt küt atıyor ve bir anda kararsız döngümün sancılarından kurtuluyorum. Donuyorum, kanım buza dönüşüyor. Kar etrafımda dönüyor ve tek görebildiğim sonsuz beyaz pus. Gözlerimi kısarak bakıyorum, gözlerim gördüğüm düşünceyi arıyor. *Hiçbir şey. Karanlık, boş geceden başka bir şey yok.* Kilit açma düğmesine basarken ellerim titriyor. Farlar yandığında, etrafımı olabildiğince hızlı bir şekilde tarıyorum ve arabaya doğru fırlıyorum. Kıçım soğuk derinin üzerinde kayar kaymaz, ellerim kapıyı çarparak kapatmak ve kilitlemek için uzanıyor. Torpido gözünde bir kutu biber gazı var. El yordamıyla buluyorum, alırken parmaklarım titriyor. Kutu elime geçince titrek bir nefes veriyorum, kendimi biraz daha güvende hissediyorum. Ama sadece birazcık. Anahtarı çeviriyorum ama motor soğuk. *Tabii ki soğuk.* Ve nedense tek düşünebildiğim, bu haldeyken arabayı sürmeyi aklımdan bile geçirsem Tyler'ın bana kızacağı. Kapı kilidine tekrar basıyorum, bu hareketi her şeyden çok rahatlamak için yapıyorum. Bir saniye orada oturup, çarpan kalbimi ve titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama sonra tekrar görüyorum - ağaçların arasında bir hareket. Vücudum geriliyor ve bir kez daha panik içinde donup kalıyorum. *Motoru ısıtmanın canı cehenneme.* Vites kolunu hızla vites taktım ve gaza bastım. Aceleci tepkime rağmen, araba garajın güvenliğine doğru sorunsuzca kayıyor. Açılı bir şekilde çekiyorum, daha yatay park ediyorum, böylece daha sonra çıkmaya hazır olduğumda U dönüşümü kolayca tamamlayabiliyorum. Dışarıda bir gölge hareket ediyormuş gibi görüldüğünde dehşete kapılıyorum, garaj kapısının düğmesine basıyorum ve arabadan inmeden önce kapının sonuna kadar kapanmasını dikkatle izliyorum.

Bagajımı arka koltuktan alıp aceleyle kabine geri dönüyorum, kalbim hala soğuktan ve süregelen korkudan çarpıyor. Her şeyi içeri sokmak sadece iki seferimi alıyor ve ikinci yükü girişteki zemine bırakır bırakmaz kapıyı arkamdan kilitliyorum. Ön kapının kilidini kontrol etmek için acele ediyorum ve sürgüyü çevirerek emniyete alıyorum. Valizlerimi girişte bırakarak botlarımı tekrar çıkarıyorum, ardından gece çantamı kapıyorum ve arka kapıların kilitli olup olmadığını kontrol etmek için geniş oturma odasına geçiyorum. Kalbim küt küt atıyor. Artık evin her odasını yavaşça açmayı umursamıyorum. Çantamı koltuğun üzerine bırakıyorum ama dinlenmeme izin vermiyorum. Elimde topuzumla odadan odaya koşuyorum, davetsiz misafirlere karşı kendimi savunmaya hazırım. Pencerelelerin mandallarını ve dış kapılardaki tüm kilitleri kontrol ediyorum. Bulgularımdan memnunum -tüm pencereler ve kapılar güvenli-

dizlerimi içgüdüsel olarak içeri çekerek koltuğa çöküyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gergin ve tamamen gergin bir şekilde orada oturuyorum - sonunda kendimi battaniyeyi kapıp kanepeye yerleşmeye ikna edene kadar. Kanepenin masasının üzerinde bir kumanda vardı. Neredeyse çılgınca onu kapıyorum ve kanepedeki güvenli yerime geri çekilip sevimsiz bir tatil romantizmine sarılırken televizyonu açıyorum. Annemle izlemeyi sevdiğim türden. Yirmi beş yaşında olabilirim ama hala her yıl annemle kurabiye yapmayı ve tatil romantizmi izlemeyi seviyorum. Tam o anda içimi bir suçluluk duygusu kapladı. *Ailemi de davet etmeliydim.* Tyler'la ayrıldıktan sonra, belki de sırtımı yaslayabileceğim birilerinin olması daha iyi olurdu. Ama bunu tek başıma yapmak istedim. Kimse başımda dikilmeden her şeyi sindirmem gerekiyordu. Yine de ona uzun bir özür mesajı gönderdim ve onları davet etmediğim için ne kadar üzgün olduğumu anlattım. Ama hemen göndermedim. Sabah tekrar okumak istiyorum ve bu kadar geç bir saatte mesaj gönderdiğim için endişelenmesini de istemiyorum. Gözlerim ağırlaşıyor ve film neredeyse bitmek üzere, ama yabancı mekândaki gölgeler benimle alay ediyor ve bana eziyet ediyor. Sanki yeniden on yaşıdaymışım gibi hissediyorum ama bu sefer kanepenin güvenliğinden ayrılp tuvalete gitmekten korkmuyorum. Bunun yerine, gölgelerde gizlenen şeyin ne olabileceğinden ya da kim olabileceğinden korkuyorum. Zihnim düşüncelerimin derinliklerinde dolaşırken kalbim daha hızlı atıyor. *Ya çıkıştaki ürkütücü polisse?* Tabii ki, hayal gücüm her türlü farklı senaryoyla çılgına dönüyor. Korku beni pençesine alıyor ve bitkin düşünüyorum. Çok geçmeden uykuya dalıyorum, hayalini kurmaktan sorumlu olduğum bir kâbusun içine hapsoluyorum. Bedenim teslim olabilir ama zihnim değil.

Sessizlik etrafımı sarıyor. Göl ve buzlu kıyılarını çevreleyen ağaçlık orman sessiz. Sokaklar ve patikalar da boş. Gaza basıyorum. *Düzelتيyorum: motorumun homurtusu bozana kadar orman sağır edici bir sessizlik içindeydi.* Gözlerim dağın üzerinde geziniyor. Polaris'imi savrulan karın içinden geçirirken cansız. Her şey için kullanışlı. Sırıtiyorum. *Tüm bu güç gümbürtüsü insanı gerçekten tahrik edebiliyor.* Aracımın canavarı tozlu kıyılarda zahmetsizce patlıyor, kar ağır ağır dönüyor ve

Kalın, tamamen siyah kaskıma yapışmış, sanki Doğa Ana benim tatlı küçük şeker kamışımı benim gelişim ve onun içinde olmak üzere olduğu tehlike konusunda uyarmaya çalışıyormuş gibi. *Ne cüretle onu uyarmaya çalışırsın?* Sanırım gaza basıyorum, lanet olası bir kar fırtınası tarafından tehdit edildiğimi hissediyorum. Alay ediyorum. Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey onun burada olması. Hazel gerçekten burada, benim dağımda, benimle. Henüz farkında değil ama tamamen benim. Bedeni, kalbi, hatta belki ruhu. Düşündükçe dudaklarımı yalıyorum. Kaçıp giden o ve ben hâlâ bunun olduğuna inanamıyorum. Bu geceyle ilgili her şey bana gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu, tatlı, havadar sesi mülk karşılığında ikamet etme taleplerimi kabul ettiği andan itibaren. Elbette, bir avukat gibi davranmış ve birkaç küçük -tamam, büyük- yasayı çiğnemiş olabilirim, ama domates, domates, haklı mıyım? Dürüst olmak gerekirse, onu benimle bir hafta baş başa kalması için buraya çekmenin bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. *Gerçekten bir zararı var mıydı?* Bu kadar kolay kabul etmesinin yanı sıra, Noel haftasına razı olmasını da hiç beklemiyordum. Tyler'a ayarladığım diğer kadını öğrendiği için gerçekten bu kadar üzgün mü? Ne tür bir depresif, yalnız kıza aşık oluyorum? Planımın birinci aşamasının başarısının tadını çıkarırken yüzümdeki sırıtış saf bir memnuniyet.

Onu yerel bir polis memuru olduğuma ve sadece işimi yaptığuma inandırmak yeterince kolaydı, oysa gerçekte bir polis aracını taklit etmek için manyetik bir çıkartma bastırmış ve kamyonetimin üzerine birkaç ışık yerleştirmiştım. Hatta o kadar ileri gittim ki, yerel tiyatro için bir kostüm olduğu kisvesi altında özel yapım bir polis üniforması sipariş ettim. Dağın dibinde yolunu keserek amcasının arazisine güvenli bir şekilde ulaşmasını sağladım. Amcasının yoluna sapar sapmaz, kar fırtınası içinde koşarak evime döndüm ve Hazel'a yakından bakmak için Polaris'i kaptım. Ellerimi onun esnek teninde gezdirmeyi düşündükçe vücudum arzuyla titriyor. *Kane, sanırım omuzların seksi olmadığını söyleyen her kadının yanlış olduğunu kanıtladın.* Erkekler sadece kadın vücudunu seksi bulur, değil mi? Kendime gözlerimi deviriyorum. Hazel'ı incelemek ve vücudunu cinselleştirmek için sabırsızlanıyorum. Dondurucu soğuğa rağmen aletim hâlâ bacağıma doğru sertleşiyor. *Biliyorum dostum, çok yakında...* Yakında o güneş ışığının büyümüş haline bir kez daha bakacağız.

Daha önce benim için camını indirdiğinde, o anda onu elime almamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Tek düşünebildiğim dudaklarımı onunkilere çarpmaktı. Kısa bir an için bunu yapmayı düşündüm ama sonra kovalamacanın heyecanı

çok eğlenceli. Bu hafta ikimiz için bir sürü planım var. Hepsi mükemmel olacak. Bunu biliyorum.

Yeni evinde daha önce açtığım ışıkların yumuşak parıltısı yolumu aydınlatıyor. Onlar yolumu aydınlatmasaydı, nereye gittiğimi görmek çok daha zor olurdu. Kulübenin ışıltısı beni hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsata götüren bir fener gibi. Sonunda, hakkım olanı alma şansım var. *Onu ilk ben gördüm.* Onu ilk ben sevdim ve sonra benden koparıldı, tek bir iz bırakmadan yok oldu.

Amcasıyla arkadaş olma çabalarım boşunaydı ama bunu aile kavgası iyice kızışana kadar öğrenemedim. Dexter'ın karısı bir tekne kazasında trajik bir şekilde öldüğünde, ona bir iyilik yaptım diyelim. Ondan daha iyisini hak ediyordu. Aileyi barıştıracak bir şeye ihtiyacım vardı ve o da mükemmel bir kurban olduğunu kanıtladı. Yine de Hazel'ı bu dağa geri getirmek için her şeyi yapardım. Çabalarım burada bitmezdi. Beklenmedik ölümünün işe yaraması iyi bir şeydi. Trajik bir tekne kazasında kaybettiğimiz biriyle bağ kurarak Dex'le daha da yakınlaştım. Annem babamı soğukkanlılıkla öldürdü ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmadan öylece izledim. Birlikte her şeyi örtbas ettik. Hayat sigortası poliçesi, geniş portföyündeki diğer mülklerle birlikte dağ malikanesini de ödedi ve bizi hayata hazırladı. Milyonları nakde çevirdik ve yatırımları gelir getirmeye devam ediyor.

Annem uzun zaman önce vefat etti. Kanser onu aldı, bu yüzden Dex'in ölümcül olduğunu öğrendiği gün, bunu söylediği ilk kişinin ben olmam ironikti. Bunun gömülü duyguları harekete geçirmede söylediğini söylersem yalan söylemiş olurum ama aynı zamanda Hazel'i eve götürmek için bana son bir şans verdi. Birkaç gün sonra kiralık mülkü yeğenine bırakması için onu ikna ettim ve vasiyetname hemen değiştirildi. Sonunda her şeyi ona bıraktı. Eminim bu babasını çok kızdırmıştır. Onca yıl babalarının mirası için kavga etmişler, sadece kendi payına dokunmadan tek yeğenine vermiş. Babası öldüğünde ve kız mirası öğrendiğinde, Dex ölmeden önce son bir kez gelip burayı ziyaret eder diye düşünmüştüm ama hiç ziyaret etmedi. Şimdiye kadar gelmedi ve o zaman bile buraya gelmesi için ikna edilmesi gerekti. *Neden bu kadar dirençli,* merak ediyorum, sanki bu soruyu son birkaç aydır binlerce kez düşünmedim mi?

Mülkiyet sınırının kenarına geldiğimde Polaris'i yavaşlatıp motoru durduruyorum, anahtarlarımı cebime koyuyorum ve tek bir hareketle atlıyorum. Buz gibi kucağına gömüldüğümde kar kaval kemiğimin ortasına kadar yükseliyor. Orada olmalı

Burada en az 8 inç. Kaskımı çıkarıp gidonuma asıyorum ve siyah sıfırın altındaki kayak maskemi ayarlayarak yüzüme kaydığı yerden tekrar yerleştiriyorum. Her ihtimale karşı izleyici etiketimin ATV'ye ve kaskıma sıkıca takılı olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Buradaki çoğu insan eşyalarımınla uğraşmamayı ya da arazime izinsiz girmemeyi iyi bilir ama bazen insanlar kötü seçimler yapar. *Ve bunu yaptıklarında, onlara yerlerini hatırlatmak her zaman eğlencelidir*, sessizce kıs kıs gülerim. Bölgeyi avucumun içi gibi bilmeme rağmen, hava ve görüş mesafesi kötüleşirse takip cihazı işe yarayacaktır. Bu fırtınanın şiddetine bakılırsa, pekala olabilir.

Gölü çevreleyen patika sistemi tüm arazim boyunca uzanıyor, bu da sadece Polaris ile dolaşmayı kolaylaştırıyor - yukarıdan aşağıya dolambaçlı yoldan gitmekten çok daha hızlı. Hazel'in yeni miras kalan arazisi en yüksek noktada yer alıyor ve benim geniş arazi sınıma dayanıyor. Dağın yamacında o kadar çok mülk edindim ki neredeyse dağın yarısına sahibim. *Biraz daha şans*. Ne zaman bir mülk satışa çıksa, onu satın alıyorum. Sonunda, dağın tamamına sahip olmayı planlıyorum. *Tabii sevgilim Hazel amcasının hediyesini saklamak istemezse*. Bu mükemmel bir düğün hediyesi - mirasının vergilerini ödemek ve benim yanımda sonsuza kadar kalmayı kabul ettiği sürece ona kalmasına izin vermek. Parlak fikrimden tatmin olmuş bir şekilde son bir kez eşyalarımın sağlam olup olmadığını kontrol ettikten sonra, geniş arka güverteyi rehberim olarak kullanarak onun arazisi boyunca yürüyorum. Devlet için iz sürerek ve bilgisayar korsanlığı yaparak geçirdiğim onca yıl gerçekten işe yaramıştı ve psikolojik değerlendirmemde başarısız olduğum için beni kovduklarında, suç sektörü için beni çok daha değerli hale getirmişlerdi. Anneme bakmak benim için her zaman önemliydi ve bu yüzden on dört yaşındayken sistemi alt etmek için birlikte çalıştık. Yapabildiğim her şeyi kendim öğrendim. İyi de iş çıkardım. Yargıç "doğal bir yeteneğim" olduğunu söyledi. Mezun olduktan hemen sonra, on sekiz yaşındayken federaller tarafından yakalandım. *Annem hep beni yakalamak için mükemmel bir fırsat beklediklerini düşünürdü*. Sonunda bana federal hapis cezası ya da MIT'de tam burslu okuma seçeneği sundular ve mezuniyetimin hemen ardından eğitimime yaptıkları yatırımı ödemek için onlar için çalışmamı istediler. Onların parasına ihtiyacım yoktu çünkü o zamana kadar milyoner olmuşum ve offshore hesaplarımda istesem kendi özel adamızı satın alabilecek kadar param olduğunu bilmiyorlardı. Bu düşünce aklımdan birçok kez geçti diyelim. Ölmeden önce bir noktada bunu yapmayacağıma hala ikna olmuş değilim. En azından benim dediğim olursa. Düşüncelerimi tekrar kafamdan silkeliyorum. Önemli olan

Ona yaklaşmadan önce zihnimi boşaltıyorum. Ona dokunmadan tekrar bu kadar yakın olmak konusunda kendime güvenebileceğimden emin değılim. Etrafımı bir kez daha tarıyorum. Uzakta, kıyı şeridini hâlâ seçebiliyorum. Ay ışığının parıltısı altında, buz gölün üzerinde katmanlar oluşturmuş ve cam şekeri gibi parlıyor. Şimdiye kadar, kış için büyük ölçüde donmuş olmalıydı. Gölün ortasında bile yüzeyde ince bir buz tabakası olmalı. Evle ağaçların arasındaki açık alanda esen bir rüzgâr beni öne, karın içine düşürüyor. *Kahretsin, burası gittikçe kötüleşiyor.* Muhtemelen dağa çıkmalıyım, ama derin karda adım adım ilerlerken her hareketimi günaha sürüklüyorum. Güvertenin altında incelene kadar durmuyorum. Nefes nefese kalıyorum. İnanılmaz derecede formdayım. Her gün egzersiz yapıyorum, birkaç yerel maraton koşuyorum, bilirsiniz, her zamanki şeyler. Tamamen normal Colorado dağ milyoneri davranışı. Peki neden karda yürümek her seferinde canıma okuyor? Belki de çok ağır olduğı içindir? Bu iyi bir kar. Kartopu oynamak, kardan adam yapmak, iglo inşa etmek, kızakla kaymak (teşekkürler yoğunluk) ve tabii ki kar dondurması için mükemmel. Evet, sonuncusunun bir tür hile olduğunu biliyorum, çünkü tüm karlar kar dondurması için iyidir. Harika, şimdi burada dondurucu soğukta durmuş dondurma düşünüyorum. Dünya'dan Kane'e, odaklanma zamanı. Yapmamız gereken bir takip var. Merakım beni yeniyor ve evinin önüne gelene kadar etrafta manevralar yapıyorum. İlginç. Arabası garaj yoluna park etmiş. Umarım orada bırakmamıştır. Yarın ona dağa sıcak bir hoş geldin demek için geldiğimde kürekle temizlemek istemiyorum.

Garaj kapısı gıcırdayarak açılıyor. *Hay sikeyim.* Kendimi evin yan tarafına yapıştırdım. Açıktaım. Eğer hareket etmezsem, beni yakalayacak. Buna izin veremeyiz. *İyi tarafından bakarsak, en azından onu kürekle dışarı atmak zorunda kalmayacağım.* Gözlerim dönen karda gezinirken düşünüyorum. Birkaç metre ötede karla kaplı bir çalı görüyorum. Bir geyik gibi kaçma zamanı. Karda hızla ilerlerken, elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum ama yine de ağır çekim gibi geliyor. Ne zaman derin bir noktaya düşsem, ivmemi tekrar kazanmam sonsuza kadar sürüyor. Koşum istediğimden çok daha uzun sürüyor ve sonunda fark edilmemek için tam zamanında buz gibi kara yüzüstü dalıyorum. Dondurucu soğuktaki taneler ağzımda eriyor. Keşke onun yerine ağzımda eriyen onun tatlı amı olsaydı. Ya da dondurma. Ben de karlı dondurma yemeyi tercih ederdim. Sessizce gülmeye çalışarak çalılardan arasından yavaşça dışarı bakıyorum ve onu arıyorum. Hazel'i görmem gerekiyor ama kar

O kadar ağır ki imkansız. O melek yüzünü görmenin bir yolu olmalı. Bunca yıldan sonra, onun kadar güzel başka bir kadınla tanışmadım.

Aşk hikâyemiz onu ilk gördüğüm andan itibaren ustalıkla örüldü. Ben on iki yaşındaydım ve babam Colorado'daki dağ mülkünü yeni satın almıştı. Babam Denver'da ara sıra iş yaparken biz de yaz tatili yapıyorduk. Gölün yüzme bölümünde Marco Polo oynarken Hazel bana on iki yaşında olduğunu söylemişti ama daha sonra aslında on bir yaşında olduğunu öğrendim. Bütün yazı birlikte geçirdik - ve babama bizi dağlara geri götürmesi için yalvardığım bir sonraki yazı da. O yaz babam kaza geçirmişti. Hazel o zaman çoktan gitmişti. Orada olmasını istemiştım, olmasını dilemişim ama onun yerine yapayalnızdım. Sanırım insanlığımı kaybetmeye başlamamı tetikleyen şey buydu. Ya da belki de yıllar sonra kaçınılmaz bir kayba katkıda bulundu.

Terapistime sorardım ama o öldü.

Düşüncelere dalmış bir halde, dondurucu sıcaklığa ve esen kara rağmen sabırla Hazel'ın arabayı garaja çekip kapatmasını bekliyorum. Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarak arka tarafa doğru koşuyorum. Fransız kapılarının camından boş mutfığa bakana kadar veranda boyunca sürünüyorum. Işıkları yakıyor ve etrafta dolaşılıyor. Kalıp onu izlemek istesem de bu kadar erken yakalanma riskini göze alamıyorum. Bekleyebildiğim kadar bekliyorum, bakışlarım yüzünde kalıyor ve onun görüntüsünü hafızamın her zerresine kazıyorum. O kadar güzel ki. Küllü sarı saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Sadece birkaç metre ötemde hayallerimin muhteşem kadınının durduğuna inanmak zor.

Lanet olsun. Hazel'ın güzelliği beni olduğum yerde tutuyor, sanki üzerime bir lanet koymuş gibi, beni olduğum yerde kalmaya zorluyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamıyorum. Sonunda ulaşabileceğim bir yerdeyken, bu Noel'de benim olmaya bu kadar yakinken olmaz. *Başka tarafa bak, seni açgözlü psikopat. Defol git buradan.* En derin arzularımı inkar etmek için kendimi zorluyorum. Bu bir çeşit işkence. Kaçmak ya da yakalanma riskini göze almak için sadece birkaç saniyem olduğunun acı verici bir şekilde farkında olarak, yenilgiyle başımı eğiyorum ve her şeyi mahvetmeden önce Polaris'e geri dönmemi emrediyorum. *Yarın hâlâ burada olacak, diye* hatırlatıyorum kendime. Lanet olsun, o zaman sanırım yarın yeterince hızlı gelemeyiz.

Eve dönüş yolumuz berbattı. Düşüncelerimi uzak tutamayınca, zihnimin Hazel'a geri dönmesine izin verdim. Bu gece mükemmeldi. Bu kar fırtınası planlarımı gerçekleştirmemi daha da kolaylaştırıyor. Birinci aşama tamamlandığında,

Taşaklarına kadar içine girip Hazel'ın her santimimi içine almasını sağlamam an meselesi. Ağzımdan bir inilti kaçıyor, dudaklarımda yuvarlanıyor ve tatmin edici bir gerginlikle titreşiyor. Tahrik olmaktan çok daha fazlasıyım. Hazel için açlıktan ölüyorum. O, damarlarımda dolaşan, ATV'yi geri döndürmem ve onun evine uçarak gitmem için bana yalvaran bir cazibe. *Odaklan*. Başımı sallıyorum. Neredeyse kar fırtınası koşullarında bir şey görmek imkansız. Böyle zamanlarda yolu bildiğim için şükrediyorum çünkü az önce karlı arazide kas hafızamla ilerledim. Zihnim sürüşten çok uzakta ve tabii ki beynim artık tamamen otomatik pilotta çalıştığını fark ediyor. *Panik yapmayın. Panik yapma*. Kahretsin, tamamen panikliyorum. Şimdi düşüncelerimde kaybolmanın zamanı değil. Odaklanmam gerek. Eve döndüğümde onu ekranlarımda izlemek için bolca vaktim olacak ve bonus olarak, bunu yaparken sikimi çıkaracak kadar sıcak olacak.

Hafif bir rüzgâr, sanki çok daha güçlü bir geri dönüş vaat ediyormuş gibi, ön camın buzlu bölmesinde birkaç kar tanesini savuruyor. Onlara ters ters bakıyorum. Planlarımın mahvolmasına müsamaha göstermeyeceğim. Doğa Ana kendini kontrol etse iyi olur. Ellerim soğuk vites koluna sarılıp kamyonetimi vites takarken vücudum bugün de otomatik pilota çalışıyor. Şimdilik ne kadar zamanımız olduğu belli değil ve fırtınanın önüne ne kadar erken geçersen, kar yeniden yağmaya başladığında bunu sürdürmek o kadar kolay olur. Bir göz

Kar fırtınası büyüklüğüne bağlı olarak bazen saatler sürebilir. İşte bu yüzden erken kalktım. Sürmem gereken koca bir dağ yamacı var. Uzakta, güneş sabah görünmeye çalışmakla tehdit ediyor. Şimdiye kadar, tüm çabalara rağmen, gökyüzü rahatsız edici bir karanlıkta kalıyor - kapalı ve gri - ikinci raunt için yoğunluk arttıkça. Dudaklarımda oluşan gülünç sırıtışa engel olamıyorum. Bu hafta darbe alacak olan tek şey dağ değil. *Bunu düşünmek için çok mu erken? Erken olması umurumda mı?* Bu konuda uzun uzun düşündüm, kafa yordum. *Hayır. İşte bu yüzden terapist benim psikopat olduğumu söyledi - ya da belki de psikopatik eğilimlerim olduğunu söyledi?* Omuzlarımı silkdim. *İK'ya tavsiyeyi yazanın o olduğunu ve beni kovmaları için gereken her şeyi onlara verdiğini fark ettiğimde bunun bir önemi kalmadı. Pis muhbirlerle ne olduğu hakkında talihsiz bir ders aldığından emin oldum. Düşündüm de, o benim ilk cinayetimdi.* Sikim kotuma sürtünüyör, aniden uyandım. Hay sikeyim. O geceyi hatırladığım için gerçekten tahrik oldum mu? Sanırım benim hakkımda söylediği her şey doğrudu çünkü burada en büyük fantezimi gerçekleştirirken en karanlık arzularıma yenik düşmek için dağdan aşağı iniyorum.

Hazel'a iniş korkunç değildi. Kamyon birkaç kez kaydı ama bunun nedeni kamyonun kasasındaki ATV'nin onu ekstra ağırlaştırmasıydı. Kulübenin önünde duruyorum, tabii buna kulübe denebilirse, çünkü dağdaki tüm kulübeler aslında devasa büyüklükte kulübeler ve ahşap kulübeler gibi görünmek için yapılmış malikanelerden ibaret. Kendimi zihinsel olarak hazırlama zamanı, ama muhteşem mimari dikkatimi dağıtıyor. Dex Amca hepsini tasarlarken ne yaptığını gerçekten biliyordu. Hiçbiri birbirinin aynısı değil. Her biri tamamen benzersiz, orijinal alıcıları tarafından özelleştirilmiş. Büyük ön verandayı çerçeveleyen taş işçiliğini ve eğimli ahşap girişleri takdir etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Ona miras kalan mülkün milyonlar değerinde olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. O şanslı bir kız, umarım bunu biliyordur. Ekstra kalın eldivenlerimi giyiyorum. Kar temizleme zamanı geldi. Ne de olsa ben bir gecekondu sahibi değilim. Normal insanlar muhtemelen bu işi taşeronla verirdi. Buna gücüm yetmiyor değil. Bu bir seçim. Dağları küremek bana huzur veriyor ve zamanımı daha iyi değerlendirmemi sağlıyor.

Polaris'teki pulluk, devasa garaj yolunu temizlemeyi kolaylaştırıyor. Buradaki tüm araba yolları da ısıtılmalı. Ayrılmadan önce içeri girip işleri kolaylaştırmak için zamanlayıcıyı açıyorum. Garaj yolunu bitirdiğimde, küreğimi almak için kamyonete dönüyörüm. Onu kürek sesiyle uyandırmak istemiyörüm.

Kar küreme makinesi. Bu sabah benim için. İçeri girip onu izlemek için bir bahane. Ciğerlerimin havayı arzuladığı gibi bir arkadaşlığı arzuluyorum ve Hazel her zaman o oldu. Tüm yetişkin hayatımı onun benim için yaratıldığını bilerek geçirmiş olmam, kaderimizde küçük bir çocukken tanışmak, birbirimizin ilk aşkları olmak ve sonunda birlikte olmak olduğu gerçeği çok şey anlatıyor. Sınırdaki takıntılıyım. *Ölü doktorun notlarından bir etiket daha.* Saplantılı, takipçi eğilimlerim konusunda haklı olsa da, aşırı takıntılı olduğum kişiyi önemsiyorsa davranışımın zararlı olduğuna ikna olmadım. Hayır, ben sadece bana kişisel olarak yanlış yaptığında zararlıyım. *Tıpkı Dex'in karısı gibi.* O sürük, yaşadığı küçük ilişkiyi Dex'e söylemem için bana şantaj yapabileceğini düşündü. Etrafta dolan ve öğren. Ona söylemek zorunda değildim. Sadece ona zarar veren kişiyi ortadan kaldırarak pisliliği temizledim. Bunu neden yaptım? Sanırım Dex gerçekten iyi bir adam olduğu için. İyi bir arkadaştı ve daha iyisini hak ediyordu.

Ön tarafı bitirdikten sonra nefes almak için ellerimi dizlerime koyarak eğiliyor ve kar maskesini yüzümden çekiyorum. Düşüncelerimi sakinleştirmek için elimi saçlarımda gezdiriyorum. İşte tam da bu yüzden kendimi test etmem gerekiyor. Karanlık tarafıma onun yanında güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim. Onu elde etme dürtüsü şimdiden düşüncelerimin sınırlarını zorluyor. Eğer Hazel'ı benim gibi bir canavara aşık edebilirim, o zaman belki, sadece belki, bu tatil geleneğini sona erdirebilirim.

Küreği omzuma atıyorum ve arka tarafa giden servis kaldırımı boyunca ilerlerken bir Noel melodisi ıslık çalıyorum. Güverteye çıkan basamakları bitirdiğimde, küreği daha sonra kullanmak üzere kamyonetime geri götürüyorum. Evden kaçmaya çalışmasını onun için kolaylaştıramam. *Tek giriş, tek çıkış.* Yolcu koltuğundan, kek ve gurme kahve dolu hediye sepetini ve özel el yapımı sabunlarla dolu kırmızı bir hediye çantasını kapıyorum. Özenle ve ekstra özel bir malzemeyle hazırlanmışlardı - annemin bana öğrettiği bir meslek. Babamın geçirdiği kazadan sonra bile hep birlikte sabun yapar ve pişirirdik. Ama şimdi o anıları düşünmek istemiyorum. Tahrik olduğumda, daha sonra döllerimle yıkanacağını bildiğimde değil. Onun vücudunu kaplayacağı düşüncesi sikimin zonklamasına ve pantolonuma doğru gerilmesine neden oluyor. Köpüklerin göğüslerinin ve sivri meme uçlarının üzerinden aktığını hayal ediyorum. Ereksiyonum o kadar sert ki, acı veriyor. Her şeyi yolcu koltuğuna geri koyuyorum. Bir elim kendimi kapı çerçevesine sabitlemek için üstüme uzanırken, diğeri pantolonumun fermuarını açıyor ve sikimin tabanını kavramak için içeri kayıyor. Taşaklarım sıkılıyor

Heyecan. Tam olarak ne olacağını biliyorlar. Sırtım eve dönükken ve kamyonetin kapısı diğer her şeyi engellerken, elimi sıkıca aletimin üzerinde gezdiriyorum. Bunu yaparken gözlerimi kapatıyorum, Hazel'ı yine duşta hayal ediyorum ve sabun göğüslerinin üzerinden akıp amının yarığına damlıyor. Başparmağımı kullanarak şişmiş başımın üzerinden sızan pre-cum'u ovuyorum, sonra çok ereksiyon halindeki shaftıma yayıyorum ve uydurduğum sahnenin oynamaya devam etmesine izin veriyorum. Sabun ellerini kalın köpüklerle kaplıyor, kıvrımlarının üzerinden ve içinden ovuştururken, harcanan spermimi o dar amın her yerine işliyor. Onu benim yapmak için sabırsızlanıyorum. *Siktir, boşalacağım.* Ritmimi koruyorum, kendimi kenara doğru okşuyorum, sıcak dölün aletimden fırlayıp karda erimesini izliyorum. Aletimi pompalayıp kuruttuktan sonra pantolonuma geri koyuyorum, fermuarını çekiyorum ve artık doymak bilmez bir ihtiyacın yükünü taşımıyorum. Hazel'a bu kadar yaklaşımadan önce bunu sistemimden atmam muhtemelen en iyisiydi.

Fantezi seansımın yorgunluğunu atmış bir halde, hediyeleri kaptığım gibi normal bir günmüş gibi araziyi kontrol etmek üzere ön yola çıkıyorum. Güneş tepede beliren kalın ve yoğun kar bulutlarının arasından çıkmaya çalışırken hava şimdi çok daha aydınlık. Daha fazla komşu - ya da birden fazla kiralık mülküm olması durumunda tatilciler - uyanık ve izliyor olabilir, bu yüzden kulübeye zahmetsizce girmek için anahtarımı kullanarak olabildiğince rahat ve sessizce hareket ediyorum. *Ona daha yakından bakmak için her şeyi riske atacak kadar çaresiz ve deli miyim? Evet, öyleyim.* Amcasının güvenini kazanmak için geçen onca yıl sonunda meyvesini verdi.

Evin içinde, girişten mutfığa ve büyük, iki katlı oturma odasına giden koridoru döndüğümde hazırlıksız yakalandım. Onu orada, sıcak bir battaniyenin altına kıvrılmış, arka planda sevimsiz bir tatil aşk filmi çalarken uyurken bulmayı beklemiyordum. Dün gece beni gördüğünü sanmıştım. Hazel olaydan sonra yatak odasında uyuyamayacak kadar sarsılmış olmalı. Açıkçası onu suçlayamam ama onu burada bu şekilde bulmak gereksiz bir ego artışıydı. Şimdi durum hakkında kötü mü hissetmeliyim yoksa kendimle gurur mu duymalıyım emin değilim. Sikim seğiriyor ve bir an için ona ters ters bakıyorum. *Uyu hadi. Başka bir seansa ihtiyacımız yok.* Kahretsin, kasıklarımınla bu şekilde konuştuğuma inanamıyorum. Ne kadar utanç verici. Hazel'ın uyuyor olması ve etrafta bunu görecektir başka kimsenin olmaması iyi bir şey. Sadece birkaç dakika baş başa kaldık ve kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

Hediyeleri mutfak adasına yerleştirdim. Özel bir kız için özel bir ikram. Sepetin tadını çıkardığından emin olmak için daha sonra geri geleceğim. Burada kendini evinde gibi hissetmesini istiyorum. Mutfaktan geçip yavaşça oturma odasına doğru ilerlerken dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor -onun kanepede olduğunu unutarak- ta ki ona çok yakın durduğumu fark edene kadar. Vanilyalı, belki de hindistancevizli şampuanının ılık, tatlı notaları benimle alay ediyor, beni derin bir nefes daha almaya zorluyor. Şampuanından daha fazlasını koklayabiliyorum. Parfümün kalıcı kokusu da karışıyor ve lanet olası bir baştan çıkarıcı gibi kokmuyor mu? Tatlı, baharatlı, erotik bir koku burnumu gıdıklıyor. Kokusuna bayılıyorum. Doyamıyorum. Derin nefes alarak kokusunun tadını çıkarıyorum. *Zaten bu kadar yakınım. Ödülüne daha yakından bakabilirim.*

Devasa örgü battaniyenin altına kıvrılmış, öyle güzel ki. Saçları, uykudan kızarmış gül rengi yanaklarının üzerine dökülüyor. Sessiz bir sapık gibi bakmaktan kendimi alamıyorum. Kulübeyi ele geçirmek için burada kalma şartını kabul ettiğinde, bunun benim tek şansım olduğunu biliyordum. Amcasıyla bir ilişki kurmak için yıllarca emek harcadığım bir şans. Sevdığım ilk kıızı kendime ait kılmak için hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat. Hazel'ı sahiplenmek için çok uzun süre bekledim; o en başından beri benim olmalıydı. Yazdan yaza bekledim, onu unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama asla unutamadım. Hiçbir kız onunla kıyaslanamazdı. Çabasız da değildi. Çıktım, seviştim ama hep duygusuzdu. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Kadınlarla duygusal bir bağ kuramamak beni sadece ve sadece kendi zevkim için sevişmeye itiyordu. Özellikle annemin ölümünden sonra ve ilk cinayetimi işledikten sonra daha da tehlikeli olmaya başladım. O zamana kadar kadınlardan spor olsun diye zevk almaya başlamıştım -kim olduklarına asla değeri vermiyordum- çünkü onları hiç sikime takmıyordum. Aşkına layık sadece iki kadın olabilirdi ve biri çoktan ölüp gitmişti. Ama Hazel, sonunda burada. Elimin altında. Onu kollarımda tutmak, açgözlü parmaklarımla esnek tenini okşamak için neler vermezdim.

Hazel farklı olurdu. Kontrolü elimde tutacağıma söz vermeliyim. Sonra onu aldığımda -sıkı amını bekleyen sikimin üzerine yaydığım- ilk kez tatmin ve duygusal bağ hissedeceğim. Şimdiye kadar kendimden esirgelediğim her duygunun yanı sıra her gerginliği ve sıkışmayı da hissedeceğim. O kadar muhteşem olacak ki.

Ayrıca ne kadar dikkatli olmam gerektiğinin de fazlasıyla farkındayım. En ufak bir hata tüm planımı mahvedecek. Ellerim ona dokunmak için ağrıyor ama kendimi bu hazdan mahrum bırakıyorum. Birkaç his için buna değmez. Bu sadece iyi bir zamanda alay etmek olur. Hazel için her şey mükemmel olmalı. Hata yok. Acele etmek yok. Dürtüsellik yok.

Gözlerim onun dolgun pembe dudaklarına kayıyor ve benimkiler boğuk, muhtaç bir ses çıkarıyor. Aletim tepki olarak esniyor. Gırtlığını sikerken zonklayan sikimin etrafına sarıldıklarında, döllerimin son damlasına kadar içine akıtana kadar cennet gibi hissedeceklerini hayal ediyorum. Tatmin olmuş bir şekilde, memelerinin arasında gezinirken, aynı anda hem memelerini hem de ağzını sikerken, onun boğulma düşüncesine gülümsüyorum. Akli başında düşüncelerim yüzünden neredeyse nefes nefese kalıyorum, bu da sikimin ağrmasına ve arzuyla dolmasına neden oluyor. Her ne kadar burada durup, uyanıp far ışığında korkmuş küçük bir geyik gibi gözlerimin içine bakana kadar uyumasını izlemek istesem de, gitme vakti geldi. Güneş varlığını hissettiriyor, panjurların çıtalarından içeri sızmakla tehdit ediyor. Her an uyanabilir ve uyandığında tezgahın üzerine onun için bıraktığım hediyeleri o kadar çabuk keşfedecek. Hazel'in duygusal ve fiziksel olarak ne kadar bitkin olduğunu tahmin edebiliyorum, bu yüzden onu uyandırma sürecine yardımcı olmak için termostatin bulunduğu duvara doğru yürüyorum, sonra da onu altmış dereceye düşürüyorum. Fırtına beraberinde sert soğukları da getirmişti, yani ısı düşürüldüğünde büyük boy, açık konseptli malikane-kabin hızla soğuyacaktı. Bir kez daha hayal gücüm beni yanıltıyor ve onun şaşkın ve sersemlemiş bir şekilde uyandığını, termostata doğru koşarken tişörtünün altında göğüs uçlarının dikleştiğini ve sertleştiğini hayal ediyorum. Daha önce yerleştirdiğim kameraya doğru bakıyorum, az önce oynadığım sahneyi çekip çekmeyeceğini hesaplıyorum. Çıkmadan önce kamerayı hafifçe ayarlıyorum, sonra ön kapıdan girdiğim gibi sessizce çıkıyorum

Çıkarken büyük meşe kapı arkamdan usulca kapanıyor, kilidi nazikçe çeviriyorum, sonra adımlarımda neşeli bir sıçrayışla kamyonuma doğru yürüyorum. Küçük saplantımın ona ne bıraktığımı görmesi için sabırsızlanıyorum. İçine tırmanıp kamyoneti geri çevirmeden önce kendi kendime Noel temalı bir melodi daha ıslık çalıyorum, böylece dağdan aşağıya ve kasabaya giden yolun geri kalanını sürebiliyorum. Gelecek olanları ve tatlı cazibem için planladıklarımı düşünerek daha sonrası için almam gereken birkaç şey var. Kameralar açık, kaydetmeye hazır ve hareket algıladıkları anda beni uyarmak için bekliyorlar. Hazel orada dinlenirken çok huzurlu görünüyordu. Onu görmeye dayanamıyorum. *Zamanında*, kendime hatırlatıyorum.

Hazel

Gözlerimi açtığımda hava dondurucu soğuktu ve sıcak, kalın battaniyenin altında kundaklanmış olmama rağmen titriyordum. Gözlerimdeki uykuyu temizlemek için birkaç kez gözlerimi kırptıştırıyorum. Bir an için nerede olduğumu unutuyorum, aklım başıma gelmeye çalışırken etrafıma şaşkın şaşkın bakıyorum. Sonunda, her şey ağır bir duygu dalgasıyla bana geri dönüyor. Kar fırtınası sırasında ormanın ortasındayım, çünkü inatçı bir kadını, ayrılık gerçeğinden ve amcamın yakın zamandaki ölümünden uzaklaşmaya kararlıyım. *Olamaz,*

Fırtına. Dışarı bakana kadar panik yapma Hazel. Dün gece buraya gelirken ne düşünüyordum? Tyler gelmemem için yalvardı, ama o endişelenmem gereken en son kişi. Dün gece kileri ya da buzdolabını hiç kontrol etmedim. Her ne kadar Dex amcanın kiracısına mutfakı tamamen doldurması için fazladan para ödemiş olsam da, pislik eski erkek arkadaşım sayesinde güven sorunlarım var. Bilinçaltımda, alt dudağımı dişlerimin altına çekip çiğniyorum. *Anksiyete tam bir sürtüük.* Hayatta kalmak için yiyecek ya da başka bir şeye ihtiyacım olma ihtimaline karşı, acaba yollar geçilebilir mi? Sanırım sadece koşulları değil, soğğun kaynağını da araştırmak için bu inanılmaz kanepenin ve sıcak battaniyenin rahatlığını bırakmalıyım. Neyse ki Dex Amca bu evleri gerçek odun şömineleriyle tasarlamış. Elektrikler kesilirse, en azından ateşin yanında kıvrılıp sıcak kalabilirim. İnleyerek ayaklarımı kanepeden soğuk halının üzerine sallıyorum. İçimden bir ürperti geçiyor. Zemin bu kadar soğuksa kaloriferler bir süredir yanmıyor olmalı. Battaniyeyi omuzlarıma sararak, kontrol etmek için uykulu bir şekilde termostata doğru tökezliyorum.

Mutfaktan evin arka tarafını boydan boya kaplayan büyük güverteye açılan arka Fransız kapılardan zar zor içeri süzülen güneş ışığı dikkatimi dağıttığı için koridora kadar gidemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, güverte muhtemelen Denver'daki şehir evimin zemin katının tamamından daha büyük olmasa da aynı büyüklükte. Zemini kaç santim kapladığını merak ederek kapıya doğru acele ediyorum ve yönümü değiştirerek dışarıdaki kar yığınlarına bakıyorum. Nefesimi şaşkın bir şekilde içime çekiyorum. Dışarıda en az iki metre kar olmalı. Sanki camdan içeri girmek ve çılgın lüks mutfakın içine girmek için zorlanıyormuş gibi cam bölmelere bastırıyor. Etrafıma baktıkça, şehir evini satıp sonsuza dek buraya taşınmayı ciddi ciddi düşünmeye başlıyorum. Çok beklersin Hazel. *Asla asla deme*, diye küçük bir ses kafamın içinde fısıldıyor, ama onu görmezden geliyorum.

Nereye baksam güneş parıltılar yağdırıyor. Sanki buzlu bir harikalar diyarındayız. Arka tarafın manzarası etkileyici. Görebildiğim kadarıyla, hatta gölün kıyı şeridine kadar, el değmemiş, tertemiz kardan başka bir şey yok. Ağaçları kaplıyor, erimiş beyaz çikolata gibi üzerlerinden damlıyor. Görülebilecek ne bir hayvan izi ne de ayak izi var; sadece mükemmel ve bozulmamış bir doğa ve bu çok ferahlatıcı. Buradan manzara bu kadar muhteşemse, dağın tepesinden aşağıya, karla kaplı diğer tüm evlere bakarken nasıl görüldüğünü merak ediyorum. *Jack Frost'u* daha sonra izlemek için aklıma bir not alıyorum - bir klasik ve eminim ki tüm

uygulamalar ve bir yerde bulmak. Koştura koştura devasa, dolambaçlı merdivene çıkıyorum. Hiç bozulmamış halıyı sürünerek çıkarken, ayak seslerim o kadar sessiz ki, sanki burada başka birinin hareket ettiğini bile duymayacakmışım gibi geliyor. *Kes şunu, böyle düşünme. Aklını kaçıracaksın.* Siktir, çok geç. Kesinlikle kendimi korkutacağım. Üst kattaki sahanlıktan devasa pencereye bakıyorum. Eskiden buraya gelip yıldızlara bakmayı severdim, ama bugün bakışlarımı yakalayan kar. Dağın yamacındaki dev kulübeler, süslenmeyi bekleyen zencefilli kurabiye evler gibi kabarık beyaz buzlanma tepelerinin altında yer alıyor. Bu beni gülümsetiyor - çocukken özlemine çektiğim an buydu. Bir başka ürperti bana neden uyandırdığını hatırlatıyor. Termostatı kontrol etmek için aşağıya iniyorum.

Termostat altmış iki dereceyi gösteriyor. İnanamayarak bakıyorum. Dün gece yetmiş ikiye ayarladığımı biliyorum. *Öyle değil mi? Belki de yapmamışımdır.* Omuz silkiyorum, dün geceye dair hatırladığım hiçbir şeyden emin değilim. Çok geç olmuştu ve geldiğimde çok yorgundum. Rüyamda ne gördüğümü, hayal ettiğimi ya da gerçekte ne olduğunu kesin olarak söyleyemem. Ama o ürkütücü polisi unutamıyorum - onda bir gariplik vardı. Gülümsediğinde, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Umarım onunla bir daha karşılaşmam. Altmış iki derece olsa da

-Donmama şaşmamalı. Belki de termostat bir çeşit otomatik döngüdedir. Otuz dakikanın büyük bölümünü kaldığım süre için sıcaklıkları ve saatleri yeniden programlayarak geçiriyorum. Evin tekrar ısınması istediğimden daha uzun sürecek. Battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sararken karnım gurulduyor. Şöminenin yanında duran odun yığınının yan gözle bakıyorum ve omuz silkiyorum. Yemek bekleyebilir. Rahat oturma odasına geri dönüp ateş yakmaya başlarken dudaklarımda çocuksu bir sırıtiş yayılıyor. Bu bir çocukluk hayalinin gerçekleşmesi. Odunlar yanmaya başlar başlamaz daha da yaklaşıp derin derin içime çekiyorum, rahatlatıcı kokunun her zerresini içime çekiyorum. Babam ve Dex Amcam bana nasıl ateş yakılacağını öğretmişti ve bu anı şu anda ikisine de biraz daha yakın hissetmemi sağlıyor. Tabii ki babamı özlüyorum çünkü onu üç aydır görmedim. İş ve annemle çıktıkları gemi seyahati arasında bir araya gelecek zamanımız olmadı. Bu hoşuna giderdi. Dex Amca'nın hoşuna giderdi. Birdenbire gözlerim parlıyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bu yolculuk ve yalnız zaman tam da ihtiyacım olan şeydi. Ateşin kokusu odayı dolduruyor. Şifa gibi kokuyor, çocukluğumdan kalma güzel anılar gibi. Aşırı korumacı bir anne gibi ateşle ilgileniyorum, ta ki çıtırdayıp patlayana kadar. Ocağın soğuk tuğlaları bile altımda ısınmaya başlıyor. İkinci, daha acil bir homurtu

Midem odun çıtırtılarının ritmini bozuyor. Ateş yakma becerilerimden memnun, biraz yiyecek bulmak için mutfağa gitmeye cesaret ediyorum. *Umarım parasını verdiğim gibi mutfağı doldurmuşlardır*, diye düşünüyorum yüzümü *buruşturarak*.

Mutfağa girdiğimde, pırıl pırıl mermer adanın ortasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir sepet ve kırmızı bir hediye kartı beni şaşırtıyor. "Bu çok garip," diye fısıldadım. "Bunu dün gece gördüğümü hatırlamıyorum." Merakla sepeti tezgâhın üzerinden kaydırarak daha iyi görebileceğim bir yere getiriyorum. Sepet plastik selofanla güzel ve düzgün bir şekilde sarılmış, haşhaşlı-yum da dahil olmak üzere bir dizi çeşitte büyük boy keklerle doldurulmuş. Kek yığınının arkasında küçük aromalı kahve poşetleri var. En üstte, bir fiyonkla sarılmış, üzerinde adımın yazılı olduğu küçük beyaz bir zarf var. Mutfağı tarayıp kahve makinesinin izlerini arıyorum, uzaktaki tezgahta kahve barı olarak kurulmuş oldukça süslü bir makine fark ediyorum. Yerini öğrendikten sonra şeker aramak için dolapları açıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, ihtiyaç duyabileceğim her şeyle dolu olduklarını görüyorum. Üçüncü dolapta şeker, un ve diğer pişirme malzemelerini buluyorum. Arayışım buzdolabına doğru genişliyor, buzdolabının da tamamen dolu olduğunu görmek beni memnun ediyor. Yarım buçukluğu buluyorum ve hemen rafından alıyorum. Sıvı altın elde etmek için gerekli malzemeleri bulduğum için adımlarım heyecanla dolu. Farklı aromalı şuruplar içeren küçük bir sürahi bile var. Bir kahve severin rüyası gerçek oluyor.

Süslü kahveyi hazırlamadan önce hediye sepetine dönüp her şeyi yerinde tutan kurdeleye bakıyorum. Gerçekten güzel bir paket. Sosyal medyada paylaşmaya karar verirsem diye bir fotoğrafını çekiyorum. *Belki Tyler'ı kızdırır*. Benim için küçük bir şey ama onun da evimize başka bir kız getirip yatağımızda sıkmesi küçük bir şeydi. Yani, kim partnerine böyle bir şey yapar ki? Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ugh. Fotoğrafı çekiyorum, sonra yayın kuyruğunu çekiyorum ve her şeyin çözülüşünü izliyorum. Garip bir şekilde tatmin edici ve sepeti çözerken sadece biraz suçluluk hissediyorum. Çıtırdayan bir ateşin yanında ruhumu canlandıran sıcak kafein vaadi bu suçluluk duygusunun hızla yok olmasını sağlıyor.

Gıcır gıcır beyaz zarfı kaydırarak açıyorum ve kartı çıkarıyorum. Siyah kalemle düzgünce yazılmış kısa bir hoş geldin mesajı ve tesis bekçisinin telefon numarası var. Adı Kane. *Kane'in sevimli olup olmadığını merak ediyorum. Birden sevimsiz Noel romantizm filmi fantezimi hatırlıyorum*. Kartı tekrar zarfın içine koyuyorum ve sepetin yanına yerleştiriyorum. Bir kez

Kahve demlenmeyi bitirdiğinde dolaptan küçük bir tabak alıp kahvemi ve haşhaşlı çöreğimi ocağa taşıyorum. Kek nemli ve lezzetli; kahve yudumları arasında kolayca yeniyor. Bitirdiğimde, yanmaya devam etmesi için ateşe bir kütük daha koyuyorum ve ikinci bir tane için geri dönüyorum. Keyfime bakabilirim. Artık Tyler'ın kafamın içinde, şımarttığım için benimle alay eden ya da beni aşırı yemekle suçlayan sesi yok. Bir daha asla vücudum hakkında incitici yorumlar yaptığını duymak zorunda kalmayacağım. Bu çok tatmin edici bir his. Özgürlük damarlarımda dolaşüyor ve hayal ettiğim her şeyin gerçekleştiğini hissediyorum. Sevimli muffin popomu şöminenin sıcaklığına doğru sürüyerek geri dönüyorum, kupamı ve tabağımı sehpanın üzerine koyuyorum, sonra uyandığımdan beri yanıp sönmeye durmayan telefonumu kanepeden alıyorum. Tyler'la ya da ailemle konuşmak istemiyorum, iyi niyetliler ama şu anda sadece düşüncelerimin içinde kaybolmak istiyorum. İnzivaya çekilmek, nefes almak, ne istersem, ne zaman istersem yapmak istiyorum, bu kesinlikle hiçbir şey yapmamak anlamına gelse bile. İhtiyacım olan taze başlangıç bu; kendime ait bir mevsimin başlangıcı. Ağzıma yaban mersinli kek lokmaları atarak bildirimler arasında geziniyorum. *Yaban mersini de haşhaş tohumu kadar güzel. Sırada tarçınlı crumble'ı denemek için sabırsızlanıyorum.* Mesajlara göz gezdiriyorum, sadece Tyler'dan yirmi mesaj var. Onları açmaya zahmet etmiyorum - metin önizlemesinden hepsinin yapmacık ve yapışkan olduğunu anlayabiliyorum. Belli ki geri çekilebileceğini ve benim de onu kabul edeceğimi düşündüğü noktaya gelmiş, tıpkı diğer seferlerde olduğu gibi. Bu sefer değil. Ben daha iyisini hak ediyorum. Gözlerim, beni geri getirmek için buraya uçması gerekiyorsa, bunu yapacağını söyleyen bir cümlemin üzerinde parlıyor. O kadar sert alay ediyorum ki, burnumdan fışkıran kahveyi zar zor zapt ederek homurdanıyorum. Sonunda yutkundüğümde sırtlan gibi kıkırdıyorum. Şu anda biri beni duyabilseydi, gerçekten de tamamen çıldırdığımı düşünebilirdi.

Mesajlarımı kontrol etmeye devam ederken kahkahalar sonunda azalıyor. Annemin mesajı beni şaşırtıyor. Kısa ve meraklı bile değil, sanki bu yolculukta iyileşmem için bana biraz zaman tanıyor. Lexie'den beni kontrol eden bir mesaj var, ben de ona burada olduğumu ve yerleştiğimi bildiren bir mesaj gönderiyorum, sonra telefonumu sessize alıp başka bir sevimsiz tatil romantik filmini açıyorum. Jack Frost'a sonra geleceğim. Bu filmlere bayılıyorum. Kendi hayatımdan mükemmel bir kaçış ve bana belki bir gün o *kişiyle* tanışacağıma dair umut veriyorlar. Gizemli bakıcı Kane'i düşünüyorum ve sakallı ve yakışıklı olmasını umuyorum - yine de karın kaslarına ve sevimli bir yüze razı olurum. Kulaktan kulağa sırtarak, uyuduğum yere geri sokuluyorum, sadece küçük bir miktar suçluluk hissediyorum

tüm konaklama boyunca bu kanepede kıvrılıp zamanımı boşa harcayacağım. Bütün haftam var. Birkaç saat daha ne fark eder? Bu odadan dışarı çıkmak için hala çok soğuk, bu yüzden kendime bu filmde sonra keşfe çıkacağıma ve bir yatak odasına düzgün bir şekilde yerleşeceğime söz veriyorum, ama o zamana kadar kendimi tamamen romantizme kaptırıyorum.

Duygusal yorgunluktan mı, ateşin sıcaklığından mı, yoksa karnımın tokluğundan mı emin değilim ama göz kapaklarım ağırlaşıyor. Girmek üzere olduğum yemek komasından beni kurtarabilecek hiçbir kafein miktarı olmadığı oldukça açık hale geliyor. Her kasım yavaşça gevşerken vücudum ağırlaşıyor ve beni koltuğun yumuşak minderlerinde eritiyor. İlk başta hayatım o filmlerden biri gibi olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyorum. Bu benim şansım. Bu yolculuk, bir tatil buluşmasını yaşamak ve yakışıklı bir Beyaz Atlı Prens tarafından ayaklarımın yerden kesilmesi için bir fırsat. Mükemmel tatil romantizm hikayemi hayal ederek uykuya dalıyorum. Hayallerimin erkeğiyle karşılaşmak için şehre inmek için sabırsızlanıyorum. Kendi filmimin sahne sahne oynandığı derin, onarıcı bir uykuda kim bilir ne kadar süre uyukluyorum.

Dağın aşağısındaki ana yolu sürerek geçirdiğim bir saatin ardından kasabaya gidip erzak almak için geri döndükten sonra nihayet hem kamyoneti hem de Polaris'i garaja çekiyorum. Polaris'i boşaltmayı bitirdikten sonra garaj ısıtıcısını çalıştırıyorum ve ısıtmalı zemini açıyorum. Noel fantezilerimin baştan çıkarıcı küçük lokması keklerin neden olduğu uykusuna kurban gittiğinde her şeyin kuru ve her an kullanıma hazır olması gerekiyor. O keklere Hazel'ın uyumasına yardımcı olacak bir şey koydum mu? Eminim öyledir. İçinde

Çamurluğa market poşetlerini bıraktıktan sonra kar botlarımı çıkarıp kat kat giysilerimden sıyrılıyorum. Bütün gün Hazel'i izleyeceğim için duyduğum beklenti dikkatimi dağıtıyor. Ona tekrar bu kadar yakın olmak için yıllarca bekledim. Bir şeyler atıştırmak için mutfağa giderken, ofisime girip Hazel'ın yeni miras kalan evinin farklı karolarla döşenmiş manzaralarını gösteren sayısız ekrana bakıyorum. Gözlerim her kareyi tarıyor, her birinde hareket belirtisi arıyor. Henüz bir şey yok. Hâlâ bıraktığım yerde duruyor. Bu da bana, o çok cezbedici ikramımın uyanmasını beklerken kakao ısıtmak için sıvışmak için mükemmel bir fırsat veriyor. Mutfakta, süt dolu ekstra büyük bir Noel kupasını ısıtıyorum, naneli sıcak çikolatamın toz karışımını minyatür bir baston şekerle karıştırıyorum. Baston şekeri bardağın kenarından sarkıtıyorum ve bir yudum alıyorum.

"Mmmm, çok iyi," diye inliyorum biraz ekran başında vakit geçirmek için ofisime döndüğümde. Koltuğuma rahatça yerleştikten sonra, Hazel'ı net bir şekilde görmemi sağlayan kamera görüntülerini açıyorum, ardından bunları tekrarlayan bir döngü akışına ayırıyorum. Pencereyi mevcut monitör ekranlarımdan birine taşıyarak onun akışının tüm ekranı kaplamasına izin veriyorum.

"Merak etme küçük geyik, seni izliyorum. İstedğin kadar uyuyabilirsin." Bilgisayar ekranına sesleniyorum, ses tonum amaçladığımdan çok daha hırıltılı ve ihtiyaç dolu.

Her zaman onun yanında uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişimdir ve şimdilik buna en çok bu kadar yaklaşabileceğim. Arkama yaslanıp pelüş deri koltuğun beni kucaklamasına izin veriyorum ve bir yudum daha kakao alıyorum. Gözlerim Hazel'ın huzur içinde uyuduğu ekrana kayıyor ve uzun bir iç çekiyorum. Hareket ediyor, uykusunda hafifçe inliyor. Bu benim bildirimlerimi tetikliyor, ama onları görmezden geliyorum, aletimin onun uyku kaynaklı inlemesine nasıl tepki verdiğiğine çok fazla takılıyorum. Kızım nihayet uyanıyor ve ben de önümüzdeki birkaç saati onun her hareketini izleyerek geçirmeye hazırım. Hava benim lehime çalışmaya devam ettiği sürece, çünkü kar bandı tahmin edildiği gibi şişerse, dağda kar altında kalabiliriz. Noel tatili boyunca birlikte kapana kısılırsak ne yazık olur. Noel arifesine sadece birkaç gün kaldı.

Kamera alarmı tekrar çalışıyor, düşüncelerimi bölüyor ve beni harekete karşı uyarıyor. Evin umduğum kadar soğuk olduğunu görmek beni mutlu ediyor. Hazel'ın yaptığı ilk şey doğrulup titremek oluyor, meme uçları anında tişörtüne çarpıyor. Aniden bastıran soğuk yüzünden kafası karışmış bir şekilde etrafına bakması çok sevimli. Yüzündeki kaş çatma ifadesinden heyecanlanmadığını anlayabiliyorum.

soğuk uyanışını araştırıyor. Hazel'ın ayakları kanepenin kenarından halıya doğru sallanıyor. Battaniyeyi üzerine çekişini izliyorum. Beyaz pamuklu gömleği, evin içinde gezinirken altında zıplayan mükemmel göğüslerini görmemi kolaylaştırıyor. Elim uzun iç çamaşırımın bandına doğru kayarak sertleşmiş sikimi kavıyor. Onu izlerken bile tahrik oluyorum. Termostatı tamamen unutarak kulübenin etrafında dolaşıyor. Açgözlü elim sert uzunluğumdan bir kez aşağı kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, ta ki aletimi tabandan uca ritmik bir şekilde okşayana kadar. İstediğimden daha fazla heyecanlandım. Ya bu işi burada tek başıma bitireceğim ya da birkaç derin nefes alıp sakinliğimi yeniden kazanacağım. *Kararlar, kararlar,* diye düşünüyorum kendi kendime, elimi gevşetip gözlerimi ekrandan ayırıyorum. *Neden bu kadar seksi olmak zorunda ki?* Bir dakika boyunca tavana bakıyorum ve gözlerimi kapatıp sakin, düzenli nefes almaya odaklanmadan önce derin nefes alıyorum. *Hay sikeyim. Mutsuz şeyler düşün, hadi.* Kıkırdıyorum. *Boşal.* Saçmalıyorum. Yine de işe yarıyor. Tyler'ı düşünmeye çalışıyorum. Hem onu düşünüp hem de tahrik olmamın imkanı yok. Onu takip etmek için yaptığım arka plan programlarından bazılarını açıyorum. Hızlı bir bakış bana kart işlemlerini, telefon görüşmelerini ve arabasındaki takip cihazının konumları kaydettiğini gösteriyor. Bu daha fazla dikkatimi çekiyor ve birdenbire son yirmi dört saat içinde yaptığı her şeyi incelemeye dalıyorum. Eğer daha iyisini bilmeseydim, onun peşinden gelmeyi planladığından şüphelenirdim. Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey *olmayacak.* Hazel bana ait. Şüphelenerek, hesabına girip oturum açarak uçak bileti bilgilerini aldım. Aspen, Colorado'ya uçan aktif bir tek yön bileti var. İptal olup olmadığını öğrenmek için e-postalarını takip edeceğim. *Neyin peşindesin Tyler?* Öfkeyle sıkıttığım için çenem seğiriyor. Onu daha sonra kontrol etmem gerekecek. Onu dışarı çıkarmak zorunda kalmayı planlamıyordum. Para ve yeni kız arkadaşın iyi bir anlaşma olduğunu düşündüm ve pazarlığımızı yaptığımızda o da öyle düşündü.

Artık kontrol bende olduğuna göre, kızımı kontrol etme vakti geldi. *Benim kızım.* Kulağa çok hoş geliyor. Etrafa tıklayıp çoklu kamera görüntüsüne dönüyorum ve kendine bir ateş yaktığını görmekten memnun oluyorum. Üstündeki kirlere monte edilmiş bir kamera, bana göğüs dekoltesinin aşağısını tümüyle görme imkânı veriyor. Ateş çıtırdamaya başlayınca Hazel mutfığa giriyor. *Lütfen kekleri ye. Lütfen, lütfen, lütfen.* Sessizce dua ediyorum.

Hazel kek sepetini inceliyor. Bir tanesini yiyip yemeyeceğini görmek için anında gerildim ve sabırsızlandım. Tüm odağım ekranda, diken üstünde, planımın bu şüpheli kısmının gerçekleşmesini bekliyorum. Çantayı açıyor, kartı okuyor. Oh tatlı zafer, bir kek çıkarıyor ve tabağa yerleştiriyor. Onu mideye indirişini izlerken neredeyse başım dönüyor. Bitirir bitirmez saatime bakıyorum, zamanı not ediyorum, sonra telefonumdaki kronometreyi başlatıyorum. İlaçlar vücuduna girdiği an, sadece çok fazla zamanım olacak. Yerel restoranların sahte menüleri çoktan hazırlandı ve benimle gelmek üzere plastik bir torbaya konuldu. Hazel bu kadar uzun bir uykudan sonra acıkacak. Şanslı ki, canı ne isterse ona ulaştırmak için yakınında olacağım.

Dikkatim ekrana dönüyor ve ilaçların etkisini göstermesini bekliyorum.

Hazırlanmak için acele etmenin bir anlamı yok. Bu, ne kadar süre etkisiz kalacağını görmek için yapılan basit bir test. Onu korkutmak için bonus bir tur gibi, sadece onu gergin tutmaya ve bir şeyler hissettirmeye yetecek kadar. Bu sabah erken saatlerde ona dokunmadan ayrılmak işkenceydi, özellikle de bir kol mesafesindeyken - baştan çıkarıcı ve savunmasız, sadece benim için almayı beklerken. "Sakin ol Kane," diye fısıldayarak kendime hatırlatıyorum. Neyden ya da kimden saklanmaya çalıştığımdan emin değilim. Burada, dağın zirvesinde, büyük bir malikanede tek başıma yaşıyorum. Bir kişi için çok büyük ama bu durumun en güzel yanı da bu. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, ben ve Hazel sonsuza kadar birlikte olabiliriz, birlikte geçirecek çok zamanımız olacak. Asla işe geri dönmek zorunda kalmayacak. Yatırımlarım bana iyi geldi. O kadar çok pasif gelir elde ediyorum ki hayatımın geri kalanında bir gün bile çalışmama gerek kalmayacak. Aniden paraya ihtiyacım olsa bile, tüm bağlantılarım var. Kolayca iş bulabilirim.

Kahretsin! İkinci bir çörek yiyor. Ekrandan onunla konuşmak ve durmasını söylemek istiyorum -ikimiz için planladığım mükemmel günü mahvedecek- ama onu izlediğimi bilmesine ihtiyacım yok, henüz değil. Klavyem odanın bir ucundan diğerine uçuyor, yere çarpıyor ve tuşlar yerinden çıkarken birkaç parçaya ayrılıyor. Bu ideal değil, onun hayatta kalmasını istiyorum. Kendimi kontrol etmek için gerçekten çok çabalıyorum. Şimdi günümün büyük bir kısmını onunla aynı odada kapana kısılmış bir şekilde onu izleyerek geçirmek zorunda kalacağım. Doz aşımı için yeterli olmamalı ama onun söz konusu olduğu yerde riske girmeyeceğim. Sanırım evin içinde tek başımıza, sadece ikimizin olmasına aldırmayacağım. Aletim pantolonuma dayanırken neredeyse inliyorum, bana onu ne kadar çok istediğimi hatırlatıyor - her zaman ne kadar çok

onu istedim. Önemli değil. Hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey onun şu anda burada olması ve beni bekliyor olması. Onu ekranda hevesle izliyor, uykuya dalmasını beklerken kendi düşüncelerimde kaybolmaya devam ediyorum. Otuz dakikadan biraz fazla bir süre sonra, arka planda Noel filmi çalarken uykuya dalıyor. Bu benim kapıdan çıkıp tatlı saplantımı ziyaret etmek için dağdan aşağıya inmem için bir işaret.

Hazel'in ön kapısının anahtarları bardak tutucusunda çınlarken, kamyonet benim arazimin arkasından onun arazisinin kenarındaki göle giden ve bir bağlantı irtifakının sürücüleri ana yola geri döndürdüğü kıvrımlı toprak yolda zıplıyor. Fırtına yeniden şiddetleniyor ve en az on santim taze kar var. Bu gecenin sonuna kadar en az bir ayak daha yağacağına bahse girerim ama bunun Hazel'la vakit geçirmemi engellemesine izin verirsem lanetleneceğim. Lastiklerim kaygan bir noktada patinaj yapıyor ve kamyon virajda kayıyor.

Yolda. Kar taneleri kamyonun camlarının etrafında dans ediyor, sanki benimle savaşımaya çalışıyormuş gibi dönüyor, ama beni cazibemden uzak tutabilecek hiçbir şey yok. İçgüdüsel olarak küreği indiriyorum ve sürerken çalışmasına izin veriyorum. Kar fırtınasında eve yürümek bana eğlenceli gelmiyor. Yolun bu kısmını temiz tutmak çok daha kolay. Kasabanın küreme aracı yolun geri kalanı için endişelenebilir ve birkaç saat daha, hatta belki de günlerce bu yoldan çıkamazsa hayal kırıklığına uğramam. Kar, Hazel'a geldiğimi haber vermek istercesine, lastiklerimin altında gürültüyle çıtırdıyor. Kamyondan inmeden önce telefonumu açıp kameraları kontrol ediyorum. Hâlâ uyuyor. *Güzel*. Ambien'in etkisinin geçmesi için yeterince uzun zaman geçmedi. Kamyoneti kapattım. Normal davranma zamanı. Günün ortasında kürek çektiğimi fark eden biri olursa, neden burada olduğumu sorgulamak için iki kez düşünmeyecek şekilde satmalıyım. Soğukkanlılıkla kamyondan iniyorum ve botlarım toz halindeki taze karın içine düşüyor. Kamyonun arkasından bir kürek almak için karların üzerinde tepinirken nefesim buz gibi havada asılı kalıyor. Sonra işe koyulup kendime kapıya giden bir yol açıyorum. Eğer zamanında uyanır ve her şeyin küreklendiğini görürse, eminim daha fazla şüphe duymadan bunun mülk yönetim şirketi olduğunu varsayacaktır.

Ön verandaya ulaştığımda kar küreğini evin yan tarafına yaslayıp kameraları kontrol ediyorum. *Hâlâ uyuyorlar*. Kronometre zamanlayıcıma bakıyorum, zihnimde güvenli olana kadar bir saatlik bir zaman sınırı belirliyorum, sonra dağa çekilebilir ve teslimat için aramasını bekleyebilirim. *Bu gece ne kadar eğlenceli olacak*. Anahtarı kapıda ikinci kez çeviriyorum ve içeri giriyorum. Hava yine sıcak. Termostatı yalnız bırakıyorum ve sönmekte olan ateşe yan gözle bakıyorum. Bir şey yapmadan önce, akü kutup başını sökmek için garaja gidiyorum. Üçüncü bölmenin arkasındaki atölye dolaplarından birinde bir tornavida var. Onu alıyorum ve arabayı kilitlemeden bıraktığını görünce rahat bir nefes alıyorum. Bu düşündüğümden daha kolay olacak. Kaputu açıyorum, sonra terminali çıkarmak için dışarı kayıyorum. Öyle ayarladım ki, incelemeyen yerindeymiş gibi görünüyor. Mükemmel. *Arabasının çalışmadığını fark ettiğinde ne yapacak?* Tornavidayı bir kenara bırakıp sıcak eve dönerken dudaklarımda manyakça bir sırıtma yayılıyor.

İçeride yaptığım ilk şey, halıya basmadan önce botlarımı giriş halısının üzerinde çıkarmak oluyor. Burada olduğuma dair herhangi bir kanıt bırakmaya gerek yok. Onları yanımda taşımayı düşünüyorum ama bunun yerine o uyanmadan gitmeye karar veriyorum. Yumuşak pelüş halının üzerinden gizlice şömineye doğru ilerliyorum. Ateş sönmek üzereydi, ben de birkaç odun daha koydum.

alevleri yanık tutmak için. Onu yaparken çok mutlu görünüyordu, ben kimim ki bunu ondan alayım? Onun yanında yatmasını tercih ederdim. Kendimi anlık bir fanteziye kaptırdığımda sikim de aynı fikirde, kan hücum ediyor. Kafamda oynamayı bitirdiğimde, görevi tamamliyorum. Üşütmesini hiç istemem. Kimi kandırıyorum ki? Yalan söylüyorum. Hastalıktan öksürürken o şımarık göğüslerin zıplamasını, meme uçlarının yeniden sertleşmesini izlemeyi çok isterdim. Ona bakıyorum, birkaç dakika boyunca göğüsleri yüzümde zıplarken sikime bindiğini hayal ediyorum, sonra başımı sallıyorum ve işe koyuluyorum. *Kendine gel. Düşüncelerinde kaybolmayı bırak.*

Dikkatimi ondan ayırmak çok zor ama başarmak istediğim birkaç iş var. Tek yapmak istediğim **o t u r u p** onu izlemekken onu bırakmak çok zor. Tüm uyarılarımın açık olduğundan emin olmak için ayarlarımı kontrol ediyorum. Bir Noel melodisi mırıldanarak, uyarıları dinleyebilmek için bir kulaklığı kulağıma takıyorum ve diğer kulağımı geniş kulübeyi içindeki sessizliğin sesini dinlemek için bırakıyorum. Bavullarının aceleyle terk edildiği girişe dönüyorum, muhtemelen dün gece gölgeli dış hatlarımı yakalamaktan korktuğu için. *Beni gördüğüne dair bir his vardı içimde.* En azından bavulunu açmasına yardım edebilirim. Birkaç parçayı bavuluna yerleştirdim, ayrıca başka bir spor çantası aldım, omzuma doladım ve hepsini koridordan ana yatak odasına doğru yuvarladım. Odanın kendisi muhteşem. Amcası burayı yenilerken hiçbir masraftan kaçınmamış. Her şeyi yapmasına yardım ettiğimi bilmeliydim. Sadece kolay bir gelir kapısı olmasını istemediğini sık sık konuşurduk ama bir y a n ı da bu son girişimle onu kazanabileceğini umuyordu. Sanırım gizliden gizliye onun ya burada yaşamaya karar vereceğini ya da en azından bir gün hep hayal ettiği gibi her yıl geri geleceğini umuyordu. Adamın ilişkilerini düzeltmek için bu kadar uğraşması ve kadının her girişimine direnmesi çok üzücü. İlk başta bu yüzden ondan nefret ettim, ama bana vasiyetini gösterdiğinde ve sonunda kulübeyi ona bıraktığını açıkladığında, bu duyguları bir kenara bıraktım. Bir şekilde onu buraya, tehlikeli kollarıma çekebileceğimi biliyordum. İnsanlar acı çekerken her zaman iyi kararlar vermezler ve ben de Hazel'ın tüm acılarından kendi çıkarım için faydalanmak niyetindeydim. Eşyalarının geri kalanı için ikinci kez geri döndüm ve zahmetsizce taşıdım. İlk valizi alıp yatağın üzerine fırlattım ve fermuarını açtım. Kıyafetleri düzgünce katlanmış ve düzenlenmiş. Taze çamaşır deterjanı kokuyorlar. Bir tişört çıkardım, parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve onun kokusunu içime çektim. Her bir eşyayı teker teker valizinden çıkarıp çekmecelere yerleştirdim, tüm valizlerini boşalttım ve güzelce

dolap kapısı. Külotunu en sona sakladım. Yatağının üzerinde bir yığın halinde beni bekliyorlardı. Son çift hariç hepsini içine atıyorum, dantelli siyah malzemeyi cebime koymayı tercih ediyorum, sonra çekmeceyi kapatıyorum. Sonra banyoya girip onun için hazırladığım özel sabunların, mumların ve havluların her şeyi hazırlarken bıraktığım gibi olduğundan emin oluyorum. Hatta duşu birkaç şampuan ve saç kremiyle doldurdum ve bunları ekstra özel bir içerikle doldurma cüretini gösterdim: Cand a la Kane. Kızım döllerimle yıkanacak. Ayrılmadan önce telefon uygulamamdaki kamera yerleşimlerini kontrol ediyorum ve aceleyle Hazel'a geri dönüyorum. Bugün yapılacaklar listemdeki her şey tamamlandı ve ona dokunmak için can atıyordum - onun gerçek olduğunu bilmem gerekiyor.

Telefonumdaki kameralar onu tam da Ambien'li uykusunda uyuklarken bıraktığım yerde gösteriyor. Oturma odasında, kanepenin arkasına yaslanıp onun şekline hayranlıkla bakıyorum. Küllü sarı saçları yüzüne dağılmış, nazikçe geriye atıyor. Bir kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Parmaklarım kulağının etrafına uzanıyor, sonra şefkatle çene çizgisini izliyor. Elimin tersini omzunda ve kolunda gezdiriyorum. Dokunuşuma doğru hareket ediyor, sanki tahrik olmuş gibi hafifçe inliyor. Bunu ikinci kez yapıyorum ama bir sonraki geçişte parmaklarımı kalça kemiğine kadar indiriyorum. Uykusunda tekrar inliyor ve ben nefesimi içime çekiyorum, nefes nefese kalmamaya çalışıyorum. *Bir kez daha denemeye cesaret edebilir miyim?* Dozajı kendi üzerimde test ettiğimde yaklaşık dört saat baygın kalmıştım. Ana zamanlayıcımı kontrol ettim, bana beş saat olduğunu söyledi. İkinci zamanlayıcım iki saat olduğunu gösteriyor. Eğlenirken zaman uçup gidiyor sanırım. Zamanım doldu ama gitmeye hazır değilim. *Bir kez daha dokunmaya* karar verdim, *sonra gitmeliyim*. Elimi kalçasından tekrar vücudunda gezdiriyorum, yavaşça beline doğru kıvrılıyorum, sonra bir parmağımı göğsüne daldırıyorum, meme ucunun etrafında bir kez dönüyorum, boynuna doğru sürüklüyorum ve başparmağımı alt dudağının kabarıklığında gezdiriyorum.

İnliyor, başparmağımı yumuşak dolgun dudaklarının arasına çekiyor, başparmağımı ısıyor. Aman Tanrım. Eğer bir Tanrı varsa, o zaman kendimi kutsanmış sayıyorum. İnememek için parmağımın eklemeni ısıyorum. Sikim uyanıyor, hazır ve nazır. Sert meme uçlarına bakıyorum ve lanet olsun, tüm planı pencereden atmak üzereyim. Gitme vakti geldi ama dilini başparmağımın ucunda gezdiriyor ve her şey bulanıklaşıyor. Diğer elim kontrolünü kaybediyor, göğsünden aşağı bir kez daha sürüklüyor, başparmağım çakıllı meme uçlarında gezinirken göğsünü kavıyor. Doyduğumda ve daha fazla dayanamadığımda, o yuvarlanırken inişime devam ediyorum

Kalçalarını dokunuşuma bırakıyor, altımda inliyor. Onun üzerine bu şekilde eğildiğimde sikim zonklıyor, ondan daha fazlasını almak için yalvarıyor.

Dur! Zihinsel olarak kendime bağıyorum. *Kontrolünü kaybetmeden önce dur.* Yine de duramıyorum, ellerim beni dinlemiyor. Güzel dudakları uykusunda diğerini emip kızdırırken biri kalçasından aşağı akıyor. Tüm kontrolümü toplayıp iki elimi de çekiyorum ve birkaç adım geri gidiyorum. Onu uyandırmamaya çalışıyorum. Nefes alıp veriyorum, pantolonuma boşalmamak için yüksek sesle nefes alıp veriyorum. Sonunda geçtiğinde, neredeyse kontrolümü kaybettiğim için kendimi azarlıyorum ve uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Gitmek zorundayım. Zamanım fazlasıyla doldu. Girişteki küçük masadan menüleri alıp mutfak tezgahında kahve makinesinin yanındaki boş ahşap posta kutusuna yerleştiriyorum. Bir şeyleri fark etmediği ve hatırlamadığı için sandığından daha yorgun olduğunu düşünecek. Onları düzenlemeyi bitirdiğimde, notlu kartı çıkarıyorum ve buzdolabındaki bir miknatisi kullanarak öne ve ortaya asıyorum. Zavallı küçük geyiğim aklını kaçırdığını düşünecek. Yarın iyi adam bekçi olarak içeri dalmak için sabırsızlanıyorum. Her şeye son bir kez bakıyorum, Hazel'a doğru bir bakış atmaktan kaçınıyorum, kendime ve niyetlerime güvenmiyorum. İşimi iyi yaptığım için memnun bir şekilde botlarımı giyip ön kapıdan gizlice çıkıyorum. Yerde on santimlik taze kar birikmişti. Güvenli olması için bir kez daha ayak izlerimi gizleyerek kürekle kamyonete geri dönüyorum. İçeri girdiğimde anahtarı çevirip motorun ısınmasına izin veriyorum. Bunu yaparken, hâlâ uyuduğundan emin olmak için kameraları kontrol ediyorum. Kamyonetim evin ters yönüne bakıyor ama yolun o kısmına dokunmuyorum. Bir sonraki eve kadar sürüyorum, sonra geri dönmek için onların uzun araba yolunu kullanıyorum. Geç oluyor ve kar küreme aracı hala gelmedi. Böyle devam ederse hayal kırıklığına uğramayacağım. Fazladan yiyeceğe ihtiyacımız olduğu için dağda mahsur kalacağız. Sabanı yere bırakıp dağdaki boş konağıma geri dönmek için kendime bir yol açıyorum ve onun telefonunu bekliyorum. Yakın geleceğimde bir akşam yemeği teslimatı var ve sabırsızlanıyorum.

Hazel

Uyandığımda, kulübe gölgelerle dolu ve karanlık odanın kenarlarında pusuda bekliyor. Ya bütün gün uyumuşum ya da fırtına daha da şiddetlenmiş. Şömineyi kontrol ediyorum, birkaç saat geçmiş olmasına rağmen hâlâ yanıyor. Dışarıya bakmam gerekecek. Tavandan yere kadar inen ağır perdeleriyle iki kat boyunca uzanan dev bir pencere var. Çizgisiz mükemmel pencereden dışarı bakmak için bir kat geri çektiğimde, sadece iki fit kar bulmakla kalmayıp güneşin batmakta olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Evin batı tarafına. Yarattığım açıklıktan içeri zengin renkler sıcıyor, gözlerimi ovuşturuyorum ve perdeyi gerinmek için yerine bırakıyorum. Ayrılık enerjimi sandığımdan daha fazla tüketmiş. Belki de sonunda uyuyacak kadar güvende ve rahatlamış hissediyorum. Karnım gurulduyor ve telefonumun saatine bakıyorum. Babamdan cevapsız bir arama ve bir sesli mesaj olduğu yazıyor. Ayrıca Tyler'dan beş cevapsız arama ve elliden fazla kısa mesaj var. Sesli mesajın kötünün iyisi olduğuna karar verip önce onu halletmeyi seçiyorum. Saatin beş olduğunu ve öğün atladığımı fark ettiğimde midem bu seçimi yüksek sesle protesto ediyor. Garaj yolundaki karın ne kadar kötü olduğunu merak ediyorum. Kendimi evin önüne doğru yürümeye zorluyorum ve kapıyı açtığımda evin sanki bir tür zamanlayıcıya bağlıymış gibi Noel ışıklarıyla aydınlandığını görmek hoş bir sürpriz oluyor. Parıldayan kırmızı ve yeşil ışıklar, gökyüzünden yağmaya devam eden ve dağı acımasızca kaplayan beyaz karla birlikte parlıyor. Garaj yolu ve ön merdivenler bugün bir noktada temizlenmiş gibi görünüyor çünkü üzerlerinde sadece beş inç kadar yığılma var. Birisi araba yolunu ve ön verandayı temizlerken uyuduğuma çok şaşırdım. Aslında biraz korkutucu. Vücudumu bir ürperti kaplıyor ve kollarımı ovuyorum.

Uyuduğum süre boyunca kesinlikle ağır geliyordu. O kadar yorgunum ki, mutfağı doldurmalarını istememe rağmen yemek yapmak istemiyorum. Benim pişirmedığım bir şey kulağı harika geliyor. Tyler ve ben yemek işini paylaştık ve tek başıma yapmaya alışmak zor oldu. Muhtemelen sorumlu davranıp bu havada kimseyi dışarı çıkarmamalıyım, ama kasabadaki yemek yerlerinden biri açıksa, *bu güvenli olduğu anlamına gelir, değil mi?* Belki internetten bir şeyler bulabilirim. Mutfaga geri dönüyorum, Fransız kapılarından güvertedeki karları görüyorum. Onları açabileceğimi bile sanmıyorum. Yine de manzara çok güzel. Güneş ormandaki ağaçların altında batıyor. Kar taneleri gökyüzünden ağır ve hızlı bir şekilde düşüyor. Etrafımda, her yönde, el değmemiş beyaz kar sonsuza kadar akıyor. Dokunulmamış hiçbir yer yok. Bu bana burada ne kadar yalnız olduğumu hatırlatıyor. Kar beni dünyanın geri kalanından izole etmek için harika bir iş çıkarıyor, ki bu tam da yapmak istediğim şey. Midem tekrar gurulduyor ve kendimi manzaradan koparıyorum, ne kadar ağır bir yemek olduklarını hatırlamadan önce dönüp keklere göz atıyorum. Eminim burada kendim için lezzetli bir şeyler hazırlayabileceğimden çok daha fazla yiyecek vardır. Her şeyin envanterini çıkarırken bir kez daha dolap aramaya başlıyorum. Kahve makinesinin yanındaki tahta kutuda paket servis menülerini fark ettiğimde iki dolabın derinliklerindeydim.

Amcam bile bu gece yemek yapmamı istemiyor. Onu düşünerek gülümsüyorum. *Bakmanın ne zararı var?* Bunları daha önce kahve yaparken fark etmemem garip. Gerçi bu beni şaşırtmadı, ne kadar zorlandığımı düşünürsek. Menüleri çıkardım ve incelemeye başladım. Pizzayı bulduğumda numaraları tuşluyorum ve telefonun çalmasını bekliyorum. Yağlı, peynirli pizza kulağa çok lezzetli geliyor ve genellikle teslimat yapıyorlar. Telefon çalıyor ve parmaklarımı çapraz yapıyorum. Umarım bu adrese teslimat yaparlar. Üçüncü çalmadan sonra nihayet biri telefonu açıyor.

"Alo, Mountain Pies, ben Tom. Bu gece teslimat mı yoksa teslim alma mı?"

"Teslimat," diye kekeledim.

"Pekala, şu anda teslimat yaklaşık doksan dakika sürecek," diye yanıtlıyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum. "Orta boy peynirli pizza, sarımsaklı düğüm ve Sezar salata alabilir miyim lütfen?" Cevap veriyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Adresinize gelemizsek diye telefon numaranızı alayım hanımefendi," diyor.

Ona detayları veriyorum ve geldiği zaman için yeterli param olduğunu teyit ediyorum. Midem gurulduyor. Bir buçuk saat beklemek için çok uzun bir süre. Şansıma, kar bu süreyi daha da uzatacak ve ben açlıktan ölüyorum. Belki buzdolabında biraz taze meyve vardır. Doğal şeker takviyesi işime yarayabilir. Açmak için uzandığımda, daha önce gönderdiğim kartın bir mıknaşı asılı olduğunu fark ediyorum. *Tuhaf, seni burada bırakmamıştım.* Kartı aşağı çekiyorum ve incelemek için elimde ters çeviriyorum. Odanın etrafına bakıyorum. Her şey normal görünüyor. Kapıların hepsi kilitli ve burada başka kimse yok. Belli ki onu asan kişi ben olmalıydım. Sadece bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Bilinçaltım beni rahatsız ediyor. Buzdolabına geri götürüp kapıyı açıyorum. Buzdolabının içinde taze elma, portakal ve armut dolu bir kutu var. Bir portakal alıp soymaya başlıyorum, bir yandan da ateşi kontrol etmek için oturma odasına geri dönüyorum. Oldukça fazla miktarda odun yakmıştım. Endişelenecek kadar değil ve daha önceki yangının bütün gün nasıl sürdüğü konusunda hala kafam karışık. En az sekiz saat uyumuş olmalıyım. Bir şeyleri sorgulayıp kendimi korkutmaktansa şükretmek daha iyi. Yangın devam etmemiş olsa bile, düzenli olarak ısınıyorum. Şu anda burası en az 70 derece olmalı. Azalan ateşe bakıp bir kütük daha atmak isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum. Sonuçta atmamak için bir sebep yok. Bütün gün uyudum, bu da bu gecenin muhtemelen geç bir gece olacağı anlamına geliyor. Birkaç dakika boyunca dudağımı endişelendirdim, endişeyle yanmasını beklemek isteyip istemediğime karar vermeye çalıştım. Sanırım bunu yapabilirim.

her zaman sadece su serper ve söndürürüm. Odun yığınınından üç küçük parça alıyorum ve yeni parçaları yavaşça ısıtmak için közleri kullanarak stratejik olarak çok daha küçük bir ateş yakıyorum. Sonunda, yanmakta olan kütüklerden birini tutuşturacak kadar ısınacaklar. Etrafta dolaşıp gece için bir yatak odası seçmeye karar vermeden önce közleri bir kez daha kurcalıyorum. Belki beklerken bavulumu açabilirim.

Portakalımı ağzıma atıp höpürdeterek koridorda ilerliyorum. Meyve suyu ağzımda tatmin edici bir sıçramayla patlıyor. Evin iki farklı tarafı var; mutfak ve devasa oturma odasının yanı sıra çamaşırhane ve banyo da ortada yer alıyor. Üst katta eskiden bir çatı katı ve daha fazla oda vardı. Macera ya da belki sadece bu gece uyuyacak bir yatak aramak için sağ tarafımdaki koridordan gizlice geçiyorum. Seksiyonel koltuk fena değildi ama ikinci gece için bir yatak çok daha iyi görünüyor. Önce küçük bir misafir yatak odasına rastlıyorum. Evin ön tarafında ve içinde ortalama bir banyo var. Alan temiz ve rahat. Güzel bir misafir odası ama ben gerçekten ebeveyn yatak odası deneyimi yaşamak istiyorum. Koridordan devam ederek geniş bir bonus odaya ulaşıyorum. Bir duvarda tamamen dolu bir bar, karşı duvarda ise kitaplar ve biblolarla dolu devasa kitaplıklar var. Kendi kendime gülümsüyorum, amcamla geçirdiğim yazlardan bir anının içinde kayboluyorum. Çalışma odasına eklemek için hazine toplamayı çok severdi. Çocukluğumdan kaç tane bulabileceğimi merak ediyorum, gerçi bu yarın için bir macera olabilir. Şu büyük fasulye torbalarından biriyle yerleşik rahat bir okuma köşesi bile var. Küçük bir uzanma kanepesi, büyük boy bir masa ve bir piyano da özenle yerleştirilmiş. Oda camla çevrili bir güneşlenme odasına açılıyor. Başka bir şömine ve battaniyeler ve büyük, kabarık yastıklarla çok sayıda oturma seçeneği olduğunu görünce içeri adım atmak için çok cazip geliyorum. Bu oda kesinlikle yarınki listemde olacak. Kardan adamımı yaptıktan sonra burada güzel bir kitap okuyarak ısınmaya karar verdim. Rafları gözden geçirmek çok eğlenceli olacak. Görünüşe göre arka verandaya açılan bir kapı daha var. Kilitli olup olmadıklarını üç kez kontrol ediyorum, hâlâ paranoyak gibiyim. Yalnız olmayı ben seçtim, bu yüzden beynimin beni korkuttuğu şeyin üstesinden gelsem iyi olur. İç çekerek odadan çıkıyorum ve bunu yarınki günümün büyük bir parçası haline getirmeye karar veriyorum. Bir şeyi dört gözle bekliyorum ve kırık kalbimde bir heyecan ve mutluluk sızı hissetmekten kendimi alamıyorum.

Çalışma odasına doğru yol alırken adımlarımda küçük, neşeli bir sıçrama var. Keşfim beni kulübenin diğer tarafına götürüyor, ana yatak odasını ararken her ayrıntıyı planlamaya başlıyorum

Zihin. Bu koridor çok daha kısa ve düşünecek zamanım yok. Koridorun sonunda bir çift kapı var. *Burası olmalı*. Dudağımı ısııyorum ve iki kapıyı da iterek açıyorum. İçeri adımımı attığımda nefesim kesiliyor. Ana yatak odası çok güzel. Üçüncü bir şöminesi olan bir oturma alanı var. Bu şömine de aynı tavandan tabana tarzında ve tuğlalar oturma odasıyla aynı kırık biber renginde. Bir kez daha, ceviz lekeli şömineye ve kremsi beyaz-gri duvarlara karşı keskin bir kontrast. Oturma odasındakilere benzeyen ağır perdeler buradaki dev pencereleri de gizliyor. Yavaşça etrafımda dönüyorum, sadece ağzım açık kaldığı ve devasa büyüklükteki yatağı görünce gözlerim büyüdüğü için duruyorum. Dev bir açık gri püsküllü yatak başlığı var. Yatak yerden hafifçe yükseltilmiş, ne çok yüksek ne de çok alçak. Ellerimi kabarık siyah kuş tüyü yorganın üzerinde gezdiriyorum ve içine düşme dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum. Vücudum yatağa değerse, asla çıkamayacağımdan korkuyorum. En altta kalın örgülü kömür grisi bir battaniye daha var ve beni örtünün içinde kaybolmaya teşvik ediyor. Eksantrik kutlamamı kimsenin duymamasını umursamadan ciyaklıyorum. Bu gece uyumak için sabırsızlanıyorum.

"Ne oluyor lan?" Bir yatakta uyumakla ilgili hayal dediğiniz her neyse ondan sıyrılıp tıslıyorum. Gözlerim dolap kapısının yanındaki düzgün valiz ve bavul yığınına tırıyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Kafam tamamen ve tamamen karıştı. Eşyalarımı yerleştirdiğimi hatırlamıyorum ama yine de bütün gün uyumayı da planlamamıştım. Belki de bavulları boşalttım ama yorgunluktan hatırlamıyorum. Bu delilik gibi geliyor, sanki çıldırıyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama zihinsel olarak bu şekilde yalnız kalabilecek kadar dengeli olup olmadığımı sorgulamaya başladım... Kesinlikle aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Belki de tüm bunları hızlıca günlüğe kaydetmeliyim, böylece devam ederse annemi arayabilirim. *Annemi arayabilirsin, peki ya sonra?* Kendimle alay ediyorum. *Buraya gelmesini mi isteyeyim? Yollar kapalı*. Lanet olsun. Şüphe duygusu içimi kemiriyor. Panik ataktan kaçınmayı umarak gerginlik hissinden kurtulmaya çalışıyorum ama yavaş ve düzenli nefesler alırken kalbimin göğsümde hızla attığını hissedebiliyorum. Bunun sadece güzel, çok ihtiyaç duyulan bir tatil olması gerekiyordu. Annem her zaman suyun rahatlamaya yardımcı olduğu konusunda ne derdi? Belki bir duş sakinleşmeme yardımcı olur ve muhtemelen bir tane kullanabilirim. Rastgele bir teslimatçı bile olsa koltuk altlarımı koklamak için duraklıyorum. Bugün uyumak için deodorant sürmedim, bu yüzden tazelenmekten yüzde yüz faydalanabilirim. I

telefonumdan saati kontrol ettim. Pizzanın gelmesine daha en az otuz dakika var.

Hazel

Banyo çok büyük. Birden fazla duş başlığı olan tavandan tabana dev bir duş var. Hatta duvardan fırlayanları bile var. Bulabildiğim tüm muslukları açıyorum ve suyun ısınmasını bekliyorum. Pahalı görümlü fayanslar, evdeki yatak odam büyüklüğündeki banyonun tamamına yayılıyor. Bakışlarım tüm yüzeylerde geziniyor. Duşun yanında bir havlu ısıtıcı var ve yanındaki küçük sepette düzgünce bir yığın beyaz kabarık havlu duruyor. Bir tanesini ısıtıcının içine atıp açıyorum, sonra başlıyorum

sabun aramak için. Duvarda bir kontrol paneli var ve bu odanın zemini ısıtmalı. Daha önce hiç böyle şımartılmamıştım. Muhteşem. Sanki amcam evi yenilerken hiçbir masraftan kaçınmamış. Koyu ceviz lekeli çıplak kirişler evin her yerinde uzanıyor ve eşi benzeri olmayan bir ambiyans yaratıyor. Banyoda bile biraz karakter katıyor. Isınan duşu unutup büyük boy küvete bakınca ağzım sulanıyor. Köşeye yerleştirilmiş ve alanın uzunluğuna yayılan bir başka büyük pencere ile mum koymak için girintili bir karo çıkıntıya sahip. Diğer duvara monte edilmiş bir televizyon var. Kutsal dumanlar! Bir küvet televizyonu olduğuna inanamıyorum. Sonunda aradığım şeyi buldum; sabun, hem de tezgahın üzerinde bir sürü sabun. Tepsi ağzına kadar pahalı görünümlü sabunlarla dolu. *El yapımı mı?* Birkaç şampuan ve saç kremi seçeneği, bir loofa ve hatta biraz losyon bile var. Bir kalıp sabun, lif ve birer tane şampuan ve saç kremi alıp duşun yanındaki küçük rafa bırakıyorum. Hayranlık içindeyim, spa esintili banyonun ihtişamını incelemeye devam ederken inanamayarak başımı sallıyorum. Duşa girmeden önce yavaşça soyunuyorum ve hayal edilebilecek en rahatlatıcı duşa tamamen hazırlıksız bir şekilde suyun içinde eriyorum.

Su vücudumu yıkıyor, sıcak parmakların bana masaj yapması gibi tenimde yuvarlanıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki hiç bitmesini istemiyorum. Şampuana uzanarak saçlarımı köpürtüyorum, bal ve vanilyanın nefis kokusunun tadını çıkarıyorum. Acele etmeden, sıcaklığın iliklerime kadar işlemesine ve sinirlerimin yatışmasına izin veriyorum. Sonra süslü sabunu deniyorum. Loofa'da köpükleri cildimin üzerinde gezdirerek köpürtüyorum. Sabunu hiç bu kadar yumuşak hissetmemiştim ve kokusu da nefis. Bu şimdiye kadar aldığım en iyi duş olabilir. Suya daha fazla dayanamadığımda ve parmaklarım kurduğunda her şeyi kapatıp dışarı çıkıyorum. Karo, pelüş köpük banyo paspasının altında sıcak bir his veriyor ve ısıtıcıdan alıp kendi etrafıma sararken ısıtılmış havluyu dört gözle bekliyorum. Pelüş kucağa sokulurken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Havlu soğuduktan sonra kuruluyorum. Bunu yaparken küvetin önündeki pencereden dışarı bakıyor, gökyüzünden yağın karı izliyorum.

Şaşkın bir çığlık atıyorum ve pencereden görünen manzaradan dışarı fırlıyorum. Çatıda parlayan Noel ışıklarının ışığında, bir ATV'nin üzerinde oturan ve kar maskesi takmış iri yarı adamı zar zor seçebiliyorum. Benim arazimde ve bana bakacak kadar yakınımda. Ya da en azından bana baktığını varsayıyorum. Havluyu çıplak vücuduma sarıyorum, sonra eğilip tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Yeterince eminim, adam bana bakıyor.

bana geri dönüyor. Sanki beni rehin tutuyormuş gibi bakışlarını benden ayırmıyor ve tekrar görüş alanından çıkmam için bana meydan okuyor. Gözlerimi ondan ayırmadan ona bakarken bana ne olduğunu anlayamıyorum. Yemin ederim bana göz kırptığını görüyorum ve içimdeki umursamaz bir parça kopuyor. *Siktir et.* Havluyu göğüslerimin yuvarlak kıvrımları boyunca şehvetli bir şekilde kaydırıyorum ve orada çıplak göğüsle durup ona bakana kadar aşağı indiriyorum. Dudaklarını yalıyor ya da en azından ben öyle yaptığını hayal ediyorum - çünkü bunu hayal ediyorum, değil mi? Her iki durumda da bu beni daha da cesaretlendiriyor. Havluyu baştan çıkarıcı bir şekilde belimden aşağı indiriyorum, ama tam yere bırakmak üzereyken telefonum çalıyor. Pizzacıdan bir mesaj geliyor, şoförümün birazdan geleceğini söylüyor. Zıplıyorum, havluyu tekrar üzerime geçiriyorum ve yatak odasına doğru aceleyle ilerliyorum, üzerinde düzgünce katlanmış kabarık bir bornoz bulunan küçük bir saklama rafının yanından geçiyorum. Yatak odasında gözden uzakta, bornozu üzerime sarıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kesinlikle panik atak geçiriyorum ve rahatlatıcı bir düşün beni sakinleştirmesine imkan yok. Ne haltlar dönüyor burada? Orada bir adam vardı, değil mi? Bunu neden yaptım ki? Bu resmen takılmak için belaya davetiye çıkarmak. Gerçekten gittiğinden emin olamayacak kadar korkuyorum ama kendimi cesur olmaya ikna ediyorum. Işıkları kapatıp duvara yaslanıyorum, pencereden dışarı bakıyorum, ATV'li bir adamla karıştırılabilecek herhangi bir şekil arıyorum ama dışarıda kimse yok. Kapı zili çalıyor ve neredeyse yerimden sıçrayacağım. Hayal gücümle hüsrana uğramış bir halde çantamı bıraktığım girişe dönüyorum ve şoföre ödemem gereken miktarı çıkarıyorum. Buraya kadar geldikleri için son derece minnettarım ve fazladan bahşış vermeyi de sorun etmiyorum. Parmaklarım metal kilidin üzerinde gezinmeden önce kanadı daha sıkı çekip bornozu sabitliyorum, yavaşça çevirip kapıyı açıyorum.

Şanslı yıldızlarıma şükürler olsun ki, üst dudağını süsleyen ürkütücü bıyıklardan birine sahip sıradan görünümlü bir pizzacı. Pizzayı kabul etmek için kapıyı daha geniş açıyorum ve parayı ona doğru itiyorum. Pizzayı, sarımsaklı düğümleri ve içinde salatam olduğunu tahmin ettiğim bir poşeti uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye kekeliyorum, rahatsız bir şekilde. Yalnız olduğumdan şüphelenmesinler diye bilerek çok sipariş verdim.

"Pizza geldi." Sanki sıcak yemeği bekleyen başkaları da varmış gibi bağırır gibi yapıyorum.

Kapıyı kapatmaya başlıyorum, "İyi geceler," diyor adam göz kırparak, ön patikadan inmeye başlarken.

Lanet olsun! Birisi yine tüm ön kaldırımını ve araba yolunu küremiş. Kapıyı çarpıp arkasından kilitledikten sonra pizzayı koymak için aceleyle mutfığa gidiyorum. Adamın hala orada olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek için hızlı adımlarla ana banyoya geri dönüyorum - eğer oradaysa ne yapacağımdan emin değilim. *Neden polisleri aramıyorum?* Kafamın içindeki ses yüksek ve net bir şekilde birkaç alarm çalıyor. Yine de adamın benim dönmemi bekleyip beklemediğini görmek için arayışına devam ediyorum.

Banyoda pencereden dışarı bakıyorum. Sadece birkaç dakika oldu ama hava birkaç dakika öncesine göre çok daha karanlık. Gözlerimi kısarak gölgelerde onu arıyorum ama hiçbir şey yok. Muhtemelen kaçarken onu korkuttum. *Oh iyi*, diye düşünüyorum, panjurları indirmek için büyük küvete adım atıyorum. Aklıma bir düşünce geliyor ve kendimi birden utanç içinde buluyorum. Ya o kapıcıysa ve oh Tanrım, yarın yakacak odun için aramam gerekiyorsa! Ya küreği o yaptıysa... İnledim. Bu utanç verici olabilir. Ürkütücü bir yabancı olmama ve aslında işini yapan bir bekçi olma ihtimali hakkında daha iyi hissedip hissetmeyeceğimden emin değilim. Olumlu bir not olarak, bu aynı zamanda dün gece gördüğümü sandığım şeyi ve neden birinin kulübenin etrafında dolaştığını da açıklıyor. Kendimi rahatlamış hissediyorum. Kekler için de teşekkür edebilirim, sonra da arazide bir yerlerde daha fazla odun olup olmadığını öğrenebilirim. Bir çocuk gibi karda dışarı çıkmak eğlenceli olabilir. Kendi kendime gülümsüyorum ve bunun bir randevu olduğuna karar veriyorum. Yarın bir kardan adam yapacağım ve odun aramaya gideceğim. Destansı bir gün olacak ve tatilimin bir gününü daha uyuyarak geçirmeyeceğim. Şimdi ve burada yaşıyorum, kendime hatırlatıyorum. Neredeyse tüm günü yarın için planladım. Dört gözle bekleyeceğim bir şeylerin olması iyi hissettiriyor.

Üzerime bir sakinlik çöktüğünde, pijamalarımı aramak için yatak odasına dönüyorum. Rahat bir pijama pantolonu ve tişört bulmak için birkaç tane açıyorum. Onları bulduğumda hızlıca giyiniyorum, ardından beni bekleyen yağlı peynir ve domates sosunun kokusunu alabildiğim mutfığa gidiyorum. Buzdolabından diyet bir Dr. Pepper alıp adaya oturuyorum ve kutuyu açıyorum. Bir tabakla bile uğraşmıyorum, hemen içine dalıyorum, sıcak peynir ve yağın çenemden aşağı damlamasının tadını çıkarıyorum. Tyler bu kadar sağlıklı bir şey yememe asla razı olmazdı. Kıs kıs gülüyorum, keşke şimdi beni bir dilimden fazla yerken ve soda içerken görebilseydi. Onu düşünmek bana mesajlarıyla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini hatırlatıyor. Onları okumak pek ilgimi çekmiyor ama telefonumu açıp her birine göz gezdiriyorum. Okuduklarıma inanamıyorum. Buraya geleceğini iddia ediyor.

yakında benden haber almazsa. Bunu yapmasını istemiyorum. İhtiyacım olan son şey onun rahatlatıcı inzivamı mahvetmesi. Ona gelmemesini söyleyen ve onunla konuşmak istemediğimi hatırlatan hızlı bir yanıt gönderiyorum.

"Bitti Tyler. Bu sefer temelli. Bana mesaj atmayı bırak ve gitmeme izin ver."

Tyler sorunumu sonsuza dek çözeceğini umarak telefon numarasını engelledim. Geriye dönüp baktığımda, bunu uzun zaman önce yapmalıydım. İyileşmeye hazırım. Yalnız kalmanın beni korkutacağını düşünmüştüm ama bilinmeyenin heyecan verici bir yanı var. Bakıcı seksi mi acaba? Belki de benim sevimsiz Noel sonsuza dek mutlu sonum olabilir. Ağzıma bir sarımsak düğümü atıp mideye indirmeden önce kendime gülüyorum.

Dün gece inanılmazdı. Beni parlattı. Hazel önümde çırılçıplak duruyordu ve ben kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ön kapıdan içeri dalıp bornozu üzerinden yırtmamak için kendimi zor tuttum. Muhtemelen pizzacının bir pislik olduğunu düşünüyordu ama keşke küçük karşılaşmamızdan sonra soğukkanlılığımı korumanın ne kadar zor olduğunu bilseydi. Önceden planlanmış aptal bir mesaj her şeyi mahvetti. Acaba benim aptal sahte mesajım bizi bölmeseydi ne kadar ileri gidebilirdi? Ben

Teslimat dakikaları ilerlerken kürek çekerek ve tekrar sürerek zaman öldürüyordum. Tabii ki onun düşünü izlemeyi planlamamıştım. Bu biraz mutlu bir tesadüftü ve onu izlemeye başladığımda gözlerimi ayıramadım. Aklım, döllü sabunu tüm vücuduna ve saçlarına nasıl sürdüğünü hayal ederek yarışıyordu. Hazel kelimenin tam anlamıyla dölümle yıkaniyordu ve şimdi bile bunu düşünmek bile beni tahrik ediyor. Dün gece beni cinsel açıdan hiç olmadığım kadar hayal kırıklığına uğrattı ama aynı zamanda bana kız arkadaşım hakkında ilginç bir şey öğretti. Bu konuda tartışmaya da gerek yok. Hayallerimin kızı çılgınca şeylere ilgi duyuyor, bunu bilmek güzel çünkü ben de öyleyim. Aslında ben de gerçekten tuhaf şeylere ilgi duyuyorum ve bütün gece birlikte hareket etmek için çılgınca bir seks oyunu planladım. Kendime engel olamayıp uzandım ve ereksiyonumu düzelttim. *Onu çok istiyorum.*

Hayır.

Ona çok ihtiyacım var.

Beklemek bugün işkence olacak. Gözlerim Noel hediye paketinin üzerinde alay edercesine geziniyor. Mutfağımdaki serin mermer tezgâha yaslanırken, bakışlarımın reklamını yapıyor ve evde demlediğim naneli mocha'mı karıştırıyorum. Baston şeker ve kakao mevsimi. Neden kahvem de buna dahil olmasın? Bir yudum alıyorum, sonra tatmin edici bir iç çekiyorum. Bugün Hazel'ın benim için ıslanmış ve bana aşık olması için onu döverken sikimin etrafında kenetlenmiş kaygan küçük amını hissedeceğim gün. Son iki gün sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama bugün hava mükemmel ve planımın tüm parçalarını hazırladım. Yaramaz küçük Noel elfim için özel küçük tüylü bir sürpriz de dahil.

Hayal gücüm yeniden dolaşmaya başlamadan önce, arkamı dönüp onun için pişirdiğim kurabiyeleri dondurmaya geri dönüyorum. Her birini tabağa diğerlerinin yanına yerleştirmeden önce bıçağım son birkaç tanesinin üzerinde kalın bir krema tabakası kaydırıyor. Tabak dolup taşıttıktan sonra hepsinin üzerine kırmızı ve yeşil şeker serpintilerinin içine karıştırdığım biraz ezilmiş molly serpiyorum. Üzerlerine streç film çekerek hediye paketinin yanına koyuyorum. Bu sabah Hazel için bu ekstra özel kurabiyeleri pişirmek üzere erkenden kalktım. Gizli malzemem taze sabah spermi ve onu serbest bırakmaya teşvik edecek kadar Molly. Temizlikle uğraşırken saati milyonuncu kez kontrol ediyorum ve kendime sabrın bir erdem olduğunu hatırlatmadan telefonum çalışıyor.

Bu o. Sertçe yutkunuyorum, kendimden emin bir şekilde cevap veriyorum. "Mountainside Management, ben Kane. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ses tonum neşeli ve

Sahte.

"Merhaba, uh, um," diye beceriksizce kekeliyor ve sesini duymak ve bugün ona ne yapmayı planladığını bilmek beni daha da sertleştirmiyorsa lanet olsun. "Amcamın evinde kalıyorum ve acaba nereden biraz daha yakacak odun alabilirim? Kasabada bir yer ya da bir yerde bir yığın var mı? Sormadan karda dolaşmak istemedim."

"Bugün şanslı günün. Ben de tam kar küremek için kapıdan çıkıyordum. Uğrayıp güvertenin altından senin için biraz getirmeme ne dersin? Alt kattaki verandada bir muşambanın altında kocaman bir yığın var." Sakin kalmak için elimden geleni yaparak cevap verdim.

"Oh, zahmet değil. Aşağı inip alabilirim. Lütfen zahmet etmeyin. Kekler ve kahve çok düşünceliydi. Kaldığım süre boyunca kulübeyi doldurduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır," diye yanıtlıyor.

"Hiç sorun değil. Sizin için almaktan mutluluk duyarım. Amcanız benim iyi bir arkadaşım. Umarım kulübeyi tutmaya karar verirsiniz. Bir yabancıya gittiğini görmek utanç verici olur." Dilimi ısııyorum, yabancı yorumunun bir sürçme olduğunu hemen fark ediyorum. Umarım anlamaz.

"Madem ısrar ediyorsun. En azından size kahve ya da kakao ikram etmeme izin verin. Dürüst olmak gerekirse, en azından bunu yapabilirim. Sanırım karları kürüyen ve temizlenmesini sağlayan sizsiniz."

Boğazımı temizleyerek "Suçlu," diye cevap verdim.

"O zaman geldiğimden beri tüm karla ilgilendiğin için ne kadar minnettar olduğumu göstermek için sana kesinlikle bir fincan bir şey yapmak istiyorum. Bunu kulübeyi kurduğun için bir bahşış olarak düşün," diye yalvarırcasına konuştu. "Noel'e bu kadar yakın bir zamanda bir fincan kakaoyu geri çevirirsem ne tür bir huysuz olurum? Zor bir pazarlık yapıyorsun ama eğer kakaoyu sen yaparsan, daha sonra yemen için sana biraz kurabiye getiririm. Bu sabah erkenden kalktım ve büyük bir parti yaptım." Cazibemi konuşturuyorum.

"Pişiriyor musun?!" Şaşırarak söylüyor. "Vay canına, fırıncılık yapan bir erkekle hiç tanışmamıştım. Sanırım bu kekleri açıklıyor."

Sesi havadar ve hafif, neredeyse flörtöz. *Tabii ki öyle. Üzgün, yalnız ve bir Noel aşk hikâyesinin hayalini kuruyor.* Gözlerimi kendime çeviriyorum ve sonra sesimi bir oktav düşürüyorum. "İyi olduğum tek şey bu değil. Her işin ustası olduğumu söyleyebilirsin, etrafta tutmak için mükemmel bir adamım."

Hat sessiz. Kahretsin, onu korkuttum. Sesimi temizleyip toparlanmaya çalışıyorum. "Yönetim şirketi için, yani, çünkü bakıcılık işimde beni harika yapıyor, anlıyor musun?"

"Evet, bu çok mantıklı," diye yanıtlıyor gergin bir şekilde gülerek.

"Kamyonu ısıtsam iyi olacak. On beş dakika sonra görüşelim mi? Bu süre kakao yapman için yeterli mi?"

"Daha çok zaman var," diye yanıtlıyor, sesi yeniden rahatlamış.

"Harika. Dex'in yeğeniyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Yakında görüşürüz." Tekrar hata yapma riskini almak istemediğim için telefonu kapatıyorum.

Hazel'le tanışma vakti geldi ve birkaç kez tanışmış olsak da benimle ilk kez kendim olarak tanışacak. Ona yakın olmak, onunla etkileşime geçmek ve şansım varsa onu kendime aşık etmek için can atıyorum. Bu yeterince kolay olmalı. Onu buraya getirmek için tüm doğru adımları attım, izole ve benimle yalnız. Kalbi kırık, savunmasız ve manipüle edilmesi kolay, ya da en azından öyle olmasını umuyorum. Onun savunmasız olduğu düşüncesi sikimi geriyor.

Biliyorum dostum, ben de sabırsızlanıyorum.

Kamyonetin uzaktan kumandalı olması iyi bir şey, çünkü üzerimdeki bayram önlüğüne rağmen yemek yapmaktan dağılmış durumdayım. Çalıştırma düğmesine basıyorum ve kamyonun motorunun kükremesini duymayı bekliyorum, ardından önlüğü çıkarıp çamaşır kutusuna atıyorum ve üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum.

Önünde beyaz bir kar tanesi baskısı olan kırmızı, waffle örgülü bir kazak, ona uygun ekose bir Noel atkısı, bir çift termal pantolon ve koyu renk bir kot pantolon giyiyorum. Alt kata indiğimde botlarımı ve termal astarlı beremi giyiyorum. Dışarısı buz gibi ve daha sonra avlanacağım için bugün saçımı şekillendirmek konusunda endişelenmiyorum. Tekrar sımsıkı sarındıktan sonra kulübeye doğru sürüyorum, kazara kayabilirim ve yine fazla paylaşabilirim diye endişeliyim ama bunu yapmamaya kararlıyım. Kamyonetten indiğimde, kışlık kıyafetlerini giymiş ön verandada yardım etmeyi planlıyormuş gibi bekliyordu.

"Merhaba," diye el sallıyor, "Ben Hazel. Hoş geldin sepeti için teşekkür ederim."

"Memnun oldum Hazel. Ben Kane," diye cevap veriyorum ve ona dişlek bir gülümseme gösteriyorum. "Bir şey değil. Bütün karla ben ilgilenirim. Bana yardım etme konusunda endişelenmene gerek yok." Ona sırtımı dönüp küreğimi kapmadan önce el sallıyorum.

"Hey, sana tuhaf bir soru sorabilir miyim?" "Elbette," diye yanıtlıyorum.

"Kulağa çılgınca gelebilir ama dün gece ATV'nizle benim arazimde bulunmuş olma ihtimaliniz var mı?" Sesi titrek ve gergin.

Tepki vermemek için yüz kaslarımı zorlamam gerekiyor. Gülümsemek ve aslında bana sorduğu şeyin ihtişamının tadını çıkarmak istiyorum. *"Dün gece senin için soyundum ve sen de eve gidip banyodaki kameranın kaydettiği görüntülerle otuz bir çektin mi?"* Hazel bana bunu sorsaydı, inkar etmekte çok zorlanırdım.

"Hayır, neden? Bir şey mi duydun?" Endişeli görünmeye çalışarak sordum. "Aslında bir şey ya da birini gördüğümü sandım." diye cevap verdi.

"Hmm. Muhtemelen önemli bir şey değildir, ama dışarı çıkıp arazi sınırında iz aramamı istersen, sakıncası yok. Yollar neredeyse geçilmez durumda, şerifin bile buraya gelebileceğinden şüpheliyim."

şeriften bahsettiğimde ürperiyor. Bu beni garip bir şekilde tatmin etmiyorsa ne olayım.

"şerifi aramayı pas geçeceğim. Mülk sınırını kontrol etmeniz bir sakıncası yoksa gerçekten minnettar olurum."

"Anladınız, Bayan Hazel. Hiç sorun değil. Bir fincan kakao için hemen döneceğim."

"Burada olacağım." İçeri geri adım atmadan önce el sallıyor.

Ben de el sallıyorum. *Ahhh, Kane, seni sinsi köpek. İzleri aramayı teklif etmek, ATV izlerinizin neden onun arazisinde olduğuna dair mükemmel bir bahane oluşturuyor. Kapı zili kamerasının kaydettiği videoya da kimse itiraz edemez. Mazeretim her zamanki gibi sağlam. Bu işte çok iyiyim.*

Daha sonra, kamyona doğru yürürken ve onu çalıştırırken temiz bir geçiş yapacağım, böylece kamera görüntülerinde ayrıldığım görünecek. Sonra kurabiyeleri geri götüreceğim ve son olarak da Hazel için aldığım Noel hediyesini verandaya yerleştireceğim. Eve döndüğümde tüm görüntüleri sileceğim ve beni aramasını bekleyeceğim. Mükemmel, kesinlikle hiçbir şey yanlış gidemez.

Hazel

Kane'in fırıncılık da yapan harika bir aşçı olduğu aşikâr olduğundan, mülk sınırına gidip işleri kontrol etme teklifi, mikrodalga kakaodan daha iyi bir şey yapmak için kendime daha fazla zaman kazandırmak için ihtiyacım olan fırsattı. Mutfağın içinde, güverteye bakan pencereden dışarı bakıyorum. Kane'in kırmızı beresi bembeyaz arazide göze çarpıyor. Kar her yüzeyi kaplıyor ve hava o kadar soğuk ki havadaki su bile donuyor, bu da gerçekte kar yağmadığı halde yağıyormuş gibi görünmesine neden oluyor.

İşe dönelim. Yeterince zamanım var ama kar ve buz kristalleri hakkındaki düşüncelerimde kaybolmak için fazladan zamanım yok. Telefonum tezgâhta çalışıyor ama mesajıma bakmak yerine internete girip ev yapımı sıcak kakao için hızlı bir arama yapıyorum. Yöntemleri karşılaştırmak için birkaç farklı tarife tıklıyorum. Aslında sandığımdan çok daha kolaymış. Sadece süt, çikolata ve vanilyaya ihtiyacım var.

Mutfakta avlanma zamanı. Vanilyayı pişirme malzemeleriyle birlikte kolayca buluyorum. Aynı dolapta bazı süslü çikolatalara da rastlıyorum. El yapımı gibi görünüyorlar, muhtemelen Kane tarafından. Şeffaf selofan torbalara sarılmış, ağzı kapatılmış ve her birinin üzerinde kırmızı ya da yeşil kurdeleyle bağlanmış, içindeki çikolatanın türünü tanımlayan Noel temalı bir etiket var. *Vay anasını! Bu adam gerçekten elinden geleni yapıyor ve işinde iyi olduğu konusunda şaka yapmıyordu.* Her bir poşeti inceliyorum ama özellikle bir tanesi gözüme çarpıyor. Beyaz çikolata, nane kabuğu. Şeker Kamışı Kakaosu için mükemmel, yazıyor. Hafifçe kıkırdıyorum. Bu çok şirin.

Kakao için mükemmel. Bu kesinlikle bana Kane'den puan kazandıracak. Nane kabuğunu kaptığım gibi buzdolabından sütü alıyorum. Ocakta bir tencereyi kısık ateşte ısıtıyorum ve içine erimesi için birkaç büyük parça nane kabuğu koyuyorum. Daha sonra üst malzemeleri aramaya koyuluyorum ve buzdolabından krem şantiyi alıyorum. Fırın dolabından mini marshmallowları alıyorum ve tezgahın üzerindeki karttan önüne bantlanmış nane şekerini çıkarıyorum. Dolaptan aldığım bir bardakla baston şekeri parçalayarak üst kısmı için küçük dekoratif parçalar haline getiriyorum. Bu sırada çikolatayı kontrol ediyor, gerektiğinde karıştırıyor ve pencereden dışarı bakarak Kane'in dönmesini bekliyorum. Çikolata eridikten sonra, talimatlarda belirtildiği gibi yavaşça sütü döküyorum ve vanilya özütünü ekliyorum. Sonra pürüzsüz ve kremamsı olana kadar yavaşça karıştırıyorum. Kane'den hâlâ bir iz yok, bu yüzden ocağı düğmedeki düşük erime sıcaklığına getiriyorum ve ateşe bir kütük daha atıyorum. Geldiğinden beri yanmaya devam ediyor ve bunu itiraf etmekten hiç utanmıyorum. Koltuğa kıvrılıp oturmadan önce pencereden dışarı bakıp küçük kırmızı bir nokta arıyorum.

Şapkasını görmek yerine, ATV'sini bahçede güvertenin merdivenlerine yakın bir yere park etmiş görünce şaşırdım. *Çok hızlıydı.* Ona sorduğum yakacak odunları alıyor olmalı. Battaniyeye sarınmak yerine, kakaoyu kontrol etmek ve karıştırmak için mutfaka koşuyorum. Tüm malzemeler adanın üzerinde dizilmiş, montaj için bekliyor. Çeşitli bardak seçenekleri de var, çünkü kakao için kalmayı mı yoksa paket servis kullanmayı mı planladığından emin değilim.

fincan. Bunu olmadığı bir şeye dönüştürmek istemiyorum - ama bir tatil romantizmi tam olarak aradığım şey ve bu fanteziyi yaşamak için kelimenin tam anlamıyla her şeyi yaparım.

Cam avlu kapısının çalınması beni sıçrattı. Hızla arkamı dönüyorum, sonra elinde birkaç odun demeti ve ayaklarının dibinde başka bir yığın tutan Kane olduğunu fark edince rahat bir nefes alıyorum. Kapıyı çalmasına verdiğim tepkiden dolayı yanaklarım utançla kızarıyor. Yanına gidip kapının kilidini açıyorum. Yakından bakınca daha da ezici görünüyor.

Adam kocaman. Kaslı kolları ve omuzları geniş ve duruşu tüm kapı aralığını dolduruyor. Kestane rengi saçlarının beresinin altından dışarı fırlamasından, mükemmel şekilli dudaklarına kadar her şeyini bir an için gözümün önüne getirerek ona bakıyorum - tüm doğru yerleri dolgun - karşı konulmaz ve sizi öptüğünde cennet gibi hissettiren türden. Uzun boylu da, bir buçuk metrenin üzerinde. Bu adam kesinlikle istese beni alt edebilecek kadar iri, ama gözlerindeki pırıltı ve sesindeki rahat tonda beni rahatlatan bir şey var.

"Bunları sizin için getirmemin bir sakıncası var mı?" Sessiz değerlendirmemi yarıda keserek soruyor.

Yanaklarım kızardı. "Evet, çok özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum.

Beklediğimden çok farklısın."

Kane kıkırdar. "Evet, bu tepkiyi çok alıyorum. İnsanlar bakıcıları ve bakım görevlilerini düşündüklerinde, tam olarak ne çağrıştırdıklarından emin değilim."

"Çok özür dilerim. Seni kırmak istememiştim. Sadece, şey, ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Üzgün olmana gerek yok. Ama bunu yere bırakmalıyım."

"Elbette." Kenara çekilip kapıdan içeri girmesine izin veriyorum.

İlk bohçayı içeride kapının yanındaki kauçuk paspasın üzerine koyuyor, sonra diğer bohça için dışarı çıkıyor. Bu kez ayakkabılarını çıkarıyor ve şömineye doğru yürüyor. Sanki buranın sahibiymiş gibi hareket ediyor. İlk başta biraz tuhaf geliyor ama sonra amcamla arkadaş olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve belli ki mülkle o ilgileniyor, bu yüzden her şeyin nerede olduğunu bilmesi mantıklı. Akılsızca kakaoyu karıştırmasını izliyorum. Bir kadının tatil romantizminde hayal edebileceği her şeye sahip; uzun boylu, yakışıklı ve kaslı. Bahse girerim tüm o katmanların altında bir baklavası vardır. Kane çekici ve sakallı, ayrıca mutfaktan da anlıyor. Hayatım boyunca neredeydi? *Bunu yapma, Hazel. Bir fanteziye bağlanma.*

bir romantizm fikri. Ayrıca, onun kadar çekici biri muhtemelen evlidir.

Ben evlilik yüzüğü için ellerine bakmaya çalışırken, Kane işine devam ediyor, odunları kaldırıyor ve ateşi yeniden inşa ediyor. İlk başta alındım, çünkü ateş yakma becerilerime nasıl hakaret eder, ama sonra onun sadece iyi bir adam olduğunu ve muhtemelen yardımcı olmaya çalıştığını düşündüm. Belki de rahatlamalıyım. Bildiğim kadarıyla zavallı adam yalnız olabilir.

"Hey, bugün için büyük bir planın var mı?" Sıradan bir sohbet denemesi olarak ona sordum.

"Sıra dışı bir şey yok. Peki ya sen?" Diye soruyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Önemli bir şey değil, muhtemelen bir Noel filmi izlerim, amcamın ofisini biraz keşfederim. Belki kıvrılmak için güzel bir kitap bulurum ve diğer şömineli cam odayı denerim."

"Kulağa mükemmel bir gün gibi gelmiyor mu? Sana pişirdiğim kurabiyelerden bırakmayı unutmayayım. İçine ekstra protein koyarak daha sağlıklı hale getiriyorum." Kaslarını esnetiyor. "Bilirsin, bu iş kolunda formda kalmak gerek." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

"Kakaolu bir film için kalmak ister misin?" *Kahretsin, kelimeler ağızından kaçtı ve onları geri alamıyorum. Ne yapıyorum ben?*

Bana gülümsüyor. "Gerçekten çok nazıksın."

Sözünü bitirmeden araya giriyorum. "Tanrım, çok özür dilerim. Öyle bir şey demek istemedim. Eminim evlisindir ya da bir kız arkadaşın vardır ve ben öyle demek istemedim. Ben sadece... bazen fazla paylaşıyorum ve annem her zaman insanlara karşı çok nazık olduğumu söylerdi ve Tanrım şimdi saçmalıyorum."

Ellerimi ağızıma kapatıyorum, utanıyorum. *Aman Tanrım, Hazel, sen lanet bir aptalsın. Tyler gibi bir adamı bulman bir mucizeydi ya da belki de değildi çünkü sahte mükemmel olduğu ortaya çıktı. Kes şunu.* Sanırım aklımı kaybediyorum. Bu adam beni delirtiyor ve garipleştiriyor. Neden böyleyim ve onu suçlamak ne kadar adil? Gerçekten kendime gelmem lazım.

Kane gülüyor ve vay canına, kahkahası inanılmaz. "Sorun değil, ben de biraz sinirsel taraftayım. Ama hayır, kıskanacak bir kız arkadaşım ya da karım yok. Çok isterim diyecektim ama sadece ben seçersem."

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Harika, rahatına bak ve bir film seç. Amcamın akla gelebilecek her kanala ve her yayın servisine aboneliği olduğundan eminim. Ben kakaoyu getireyim. Marşmelov, krem şanti ve şeker kamışı senin için sorun olur mu?"

"Hazel, tadı güzel olduğu sürece bana her şey uyar."

Adımı söyleyiş şeklinin neden içimde bir ürperti yarattığından emin değilim ama yaratıyor ve bunun sevimli bir tanışma hikâyesine dönüştüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Hazel

Sabahı Kane ile geçirmek güzel ve canlandırıcıydı. Çok seksi olması da yardımcı oluyor. Derin sesinde beni rahatlatan bir şey var. Bütün gün onun konuşmasını dinleyebilirim - dürüst olmak gerekirse, bu adam lanet olası bir sesli kitabı anlatmalı. Sakinleştiğimde ve onun önünde tam bir utanç kaynağı gibi davranmayı bıraktığımda, filmdeki en sevdiğimiz bölümler hakkında konuşmak ve diğer favori tatil filmlerimizi saymak için harika zaman geçirdik. Tatil filmleri konusunda pek çok ortak noktamız olduğu ortaya çıktı. O

Çok da nazikti. Mülkiyet sınırını kontrol edip herhangi bir iz olmadığını bildirmekle kalmadı, aynı zamanda bana bir sandviç hazırlamayı teklif etti çünkü ona göre tatildegim ve küçük bir molayı hak ediyorum. Ona pizzadan bahsettim, artanları önerdim ama o bana taze bir şeyler yapmakta ısrar etti. Restoranların çoğunun, dağdaki herkes kazmak için biraz zaman bulmadan önce teslimat yapmayacağını biliyor. Hatta Kane, sabah yollar hala kötüyse, kahvaltı yapmak için aşağıya gelebileceğini ya da beni evinden alıp yemeğe götürebileceğini söyledi. Ev sineması var ve bir film maratonu önerdi. Belki ökseotu da vardır ve beni onun altında öper, sonra da delicesine aşık oluruz. *Peki ya Tyler?* Kalbim ağlıyor.

Tyler'la işim bitti. Bu benim tatil romantizmi için bir şansım, beni aldattıktan sonra hak ettiğim iyi karma. Peki ya bunların hiçbirisi pratik değilse? Evet, belki biraz hayalperestçe gelebilir ama Tyler'ı unutmak için tam da ihtiyacım olan şey bu- yoksa kalbimin asla iyileşmeyeceğinden korkuyorum. Dört yıldır birlikteydik ve bu bana en büyük ihanet gibi geliyor. Benden tüm hayatımı toparlamamı ve onunla birlikte taşınmamı istedikten sonra bunu bana nasıl yapabildi? Birbirimize aşık olduğumuzu sanıyordum. Bir gözyaşı damlası kaçıyor, yavaşça yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Çok geçmeden hâlâ sıcak ve çıtırdayan ateşin yanında hüngür hüngür ağlamaya başladım. Neden böyle olmak zorundaydı?

İç çekerek gözyaşlarımı kuruluyorum, derin bir nefes alıyorum ve o lezzetli görünen kurabiyelerden birini almak için mutfaka gidiyorum. Noel ağacı şeklinde bir tane seçiyorum ve bir ısırık alıyorum. Kurabiye ağzımda eriyor. Dışı yumuşak ve biraz gevrek olan mükemmel bir kombinasyon. İçinde hafif bir nane aroması var ve şekerli kurabiyedeki vanilya tonlarıyla karıştığında, tat alma tomurcuklarıma kendi orgazmını yaşıyor. Kane geçmiş yaşamında bir şef olmalı, çünkü bu kurabiyeler onun amatör bir fırıncı olamayacağı kadar şahane. Her lokmanın tadını çıkarıyorum ve sonra bir tane daha seçiyorum. Bu kez burnunda Red Hot o l a n süslü bir ren geyiği seçiyorum. Eğer bu kurabiyelerden bir an önce uzaklaşmazsam, hepsini giymek zorunda kalacağım. Mutfak adasındaki sandalyeye tündüğüm yerden kalkıyorum. Bir kitabın sayfalarında kaybolmanın tam da beynimin ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şey olduğuna karar veriyorum. Güneş öğleden sonra gökyüzünde alçalıyor, bu da keşfetmeyi çok istediğim cam odaya doğrudan akması gerektiği anlamına geliyor. Telefonumu cebime sokuyorum ve Dexter Amca'nın ofisine doğru ilerlerken kurabiyemi kemiriyorum. Bir kitapla kıvrılma planlarım düşüncelerimi tüketiyor. Dışarıda güneş, gökyüzünden yeniden yağmaya başlayan karla savaşıyor. *Adamım, fırtınayı hafife almışım.* Ama ben

bunu hiçbir şeye değişmem. Burayla ilgili her şey sessiz ve sakin. Ve şimdi Kane'le tanıştığım için, terapistim bunun ne kadar sağlıksız olduğunu söylese de, bana en azından hayalini kurabileceğim bir şey veriyor.

Ofisin bitişiğindeki güneşlenme odasına girdiğimde, kitap raflarına hayranlılıkla bakıyorum. İki katlı bir oda, geçen sefer fark etmemiştim. Üst kat sıra sıra kitap raflarıyla dolu. Alt katta ise güneşlenme odasına açılan ift Fransız kapı var. Buraya ilk geldiğimde fark ettiğim güzel piyano, oturma alanında asil bir şekilde duruyor. Hiç alınmamış gibi görünüyor. Annemle babamın parasını ödediği piyano derslerini hatırlayınca parmaklarım bükülüyor. Hemen ona doğru çekiliyorum, sadece parmaklarımı çocukken yağmurlu günlerde burada geçirdiğim zamanlardan tanıdık gelen küçük bibloların üzerinde gezdirmek için duraklıyorum. Dexter Amca ile saklambaç oynadığımızı hatırlıyorum; bir şey gözüme çarpana kadar etrafta dolaşırdım, sonra onu ona getirirdim ve o da bana bu nesnenin nasıl ofisinde yaşamaya başladığını anlatırdı. Seyahat ettiği yerler ve tanıştığı insanlarla ilgili hikayelerini dinlemeyi çok severdim. Parmaklarım masasının kenarındaki bir taşın üzerinde geziniyor ve dağınık bir şekilde karalanmış *seni seviyorum* harflerini okuyor. Kalbim bu anının acısıyla sızlıyor. Bunu onun için burada geçirdiğim son yaz yapmıştım çünkü özel bir kağıt ağırlığı olsun istemiştim. O yıl özellikle rzgarlıydı ve bir gün verandadan -şimdi güneşlenme odasının olduğu yerden- içeri daldığımda kağıtları her yere savruldu ve ortalığı berbat etti. Günlerce kendimi çok kötü hissettim ve glden yuvarlayarak getirdiğim bu taş, zgn olduğumu söylemek ve işleri düzeltmek için yaptığım bir girişimdi. Gerçi Dexter Amca en başından beri bana hiç kızmamıştı ve şimdi düşününce muhtemelen bu yüzden kendimi bu kadar kötü hissettiğimi anlıyorum. Dağınıklıktan hiç etkilenmedi ve bunun yerine hazine arayan bir korsan gibi davranarak benimle birlikte tüm kağıtları toplama oyunu oynadı. Kalbim onu zlyor. Aramız açıldıktan sonra o anları bir daha yaşayamadığım için özlüyorum ve yetişkin hayatımın sonuna kadar ona hiç zaman ayırmadığım için nefret ediyorum.

Tekrar ağlamaya başlamadan önce parmaklarımı kayanın pürüzsüz yüzeyinden ayırıp piyanoya doğru yürüyorum. Tuşlara vurarak bir melodi çıkarmanın cazibesi karşı konulamayacak kadar güçlü. Banktaki yerimi alıyorum, popomu oynatıyorum ve dik oturuyorum. Piyano almayalı uzun zaman oldu ama sanırım hâlâ Heart and Soul'u alabiliyorum. Kapı zili çaldığında doğru notayı almak için onuncu kez deniyorum.

Çok *tuhaf*, diye düşünüyorum ve beş saniye boyunca kafamda kapıyı açıp çok yakışıklı, çok çekici Kane'i kapının eşiğinde bulduğum bir sahne canlandırıyorum. *Merhaba, seksi bekçi. İhtiyaçlarımla ilgilenmek için mi buradasın?* Zil ikinci kez çalmadan önce kendi kendime düşünüyorum. Ön kapıya koşuyorum ve kapıyı açıyorum, diğer tarafta kimin ya da neyin olabileceğini hiç düşünmeden, sadece diğer tarafta bulduğum kişinin Kane olmasını umarak. Hayal kırıklığına uğruyorum, kapıda kimse yok. Ancak verandada, üzerinde bana gönderilmiş bir kart bulunan bir hediye çantası var. *Ne kadar garip.* Bu ekstra süslü çantalardan biri ve onu almak için kapının güvenliğinden öne doğru adım attığımda, aniden gönderenin hala beni izliyor olabileceğinin aşırı farkına varıyorum. Büyük bir dikkatle çantayı elime alıp içeri giriyorum ve sürgüyü arkamdan kilitli konuma getiriyorum. Önce kartı açma zahmetine girmeden içindekilere daldığımda yüzüm düşüyor. Bu Tyler'dan olabilir mi? Florida'da olması gerekiyordu ama başka kim böyle bir şey gönderebilirdi ki? Yanlış ev olma ihtimali de var ve belki de benim için bile gönderilmemiş olabilir. *Tanrım, umarım Tyler'ı engellemek yangını körüklememiştir ve buraya gelmemiştir.* Onu görmek istemiyorum. İkinci kez uzaklaşacak kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Zihnim milyonlarca yöne koşturuyor ve Tyler'a karşı garip, çelişkili duygular hissediyorum ya da belki de Kane'i düşünüyorum. Bilemiyorum. Her şey etrafımda dönüyormuş gibi hissediyorum -sanki dünya yanımdan geçip gidiyor- ve tek istediğim sonsuza dek mutlu bir hayat. Kartı çekip çıkarıyorum, bunu kimin gönderdiğini bilmek istiyorum. Parmağım kağıdın üzerinde zarifçe kayarak bir Noel kartını ortaya çıkarıyor. Kutlama mesajını okumak için çevirip açıyorum. Şimdiye kadar basılmış her Noel kartındaki standart tatil dileklerinin altında, gözlerim dağınık el yazısına takılıyor. Kelimeleri birkaç kez okudum ve hemen Tyler'dan gelmiş olması gerektiğini düşündüm ama ne kadar süre yoğun bir şekilde inceledikten sonra el yazısının ona hiç benzemediğini fark ettim. Notta şöyle yazıyordu:

Bunu giy ve iki kere düşünme. İyilik yerine yaramazlık yaptın.

Kane'den gelmiş olmalı - ya da belki de inanılmaz yakışıklı bakıcımın aynı zamanda benim gizli hayranım olmasını umutsuzca istiyorum. Ellerim hızla kâğıdı çekip çıkarıyor, içinden seksi iç çamaşırı takımı çıkıyor ve paketinden düşüp ayaklarımın dibine iniyor. Onu almak için eğildim, neye benzediğini gerçekten merak ediyordum, bu yüzden giriş yolunun ortasında rahatça soyundum, artık onu kimin adıma bırakmış olabileceği konusunda endişelenmiyorum.

Bu daracık kıyafetin içine girdikten sonra aynaya bakmak ve at kuyruğuma çingiraklı sevimli küçük tüylü kulaklar takmak için banyoya koşuyorum. Bir ren geyiği kıyafeti için oldukça şirin. Kahverengi file sütyen üst kısmı transparan bir görünüme sahipken, siyah deri jingle bell astarlı bant göğsümü çevreliyor. Askılar da siyah ve çingiraklı. Kıçımı tamamen sarmayan ve benim gibi daha kıvrımlı bir kadın için tasarlanmış gibi hissettiren süper kısa pileli, suni deri eteğin altında şeffaf dantel bir tanga var. Aynaya döndüğümde kış yanaklarımın deli gibi dışarı sarktığını fark ediyorum. Bir kez olsun iç çamaşırı içinde kendimi seksi hissediyorum. Yansımamdan zerre kadar utanmıyorum. Sanki bunu kim gönderdiyse kıvrımları olan bir kadının nasıl olması gerektiğini biliyor. Telefonumu elime alıp birkaç seksi fotoğraf çekiyorum. Tyler'ı incitmek için bunları yayınlamaktan çekinmiyorum... ya da belki de *yanlışlıkla* seksi bakıcı Kane'e göndermeliyim. *Kamyonetiyle buraya gelip benim ırzıma geçer mi?* Sırıtiyorum. Belki de gerçekten Kane'dendir, çünkü Tyler'ın bana aldığı şeyler beni hiç seksi ya da özgüvenli hissettirmedi. Kalbim daha hızlı atıyor. Tyler olmadığına dair bir ipucu daha. Aslında ciyaklıyorum. Heyecanı içime çekerken tanga külotumdaki ıslaklığı hissedebiliyorum ve arka kapıdan gelen gürültülü bir gümürtü duyduğumda hala aynada kendime hayranlıkla bakıyorum, bir çığlık atıyorum. Birinin benimle birlikte olmak için içeri girmesinden korkuyordum. Ya da belki de olmasını istediğim şey buydu. Kendime iyi bir zaman bulmayı umarak evin içinden arka kapıya doğru koşarken adrenalın vücuduma pompalanıyor.

Tekrar çığlık atıyorum. Bu sefer kan donduran, yürek burkan bir çığlık. Vücudum titriyor. Dehşete kapıldım, arka verandada büyük bir geyik yatıyordu. Muhtemelen orada olduğunu fark etmeden cama doğru koşmuştu. Savrulan kar yüzünden bir şey görmek çok zor. Tekrar ayağa kalkamayacağını anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ne yapacağımı ya da kimi arayacağımı bilemeden panik içinde öylece duruyorum.

Zamanın içinde donmuş, kıpırtısız hayvana bakıyor, yaşam belirtisi, herhangi bir şey arıyorum. Ama dev yaratık hareketsiz yatmaya devam ediyor. Telefonum banyoda, buraya koşarken bıraktığım yerde. Gözlerimi hayvandan ayırmak istemeyerek yavaşça koridora doğru ilerliyorum. Uzun koridorun korumasına ulaştığımda topuklarımın üzerinde dönüyorum ve telefonumu almak için banyoya koşuyorum. Kimi arayacağımı bilmiyorum. Polisi mi arayayım? İçimi bir ürperti kaplıyor. Hayır. O şerif çok ürkütücü. Umarım yaşadığım sürece onu bir daha görmem. Ailemi arayayım mı? *Ne yaparlar ki?*

Ne yapacaksın, Hazel? Buraya arabayla gelemezler ki, dahi. Bir şeye ihtiyacım olursa onları aramamı söyleyen biri dışında.

Kane'in kartvizitinin bir mıknatısla tutturulduğu buzdolabına koşuyorum. Telefondaki numaraları tuşlarken parmaklarım titriyor. Sonunda bağlandığında, telefon çalıyor ve çalıyor. Nefesimi tutup diğer hattaki kişinin cevap vermesini bekliyorum. Açması için dua ediyorum.

Tam zamanında Hazel beni aradı. Onu kameradan izlerken Molly'nin devreye girdiği çok açıktı, bu da nihayet planımı uygulamaya koyma zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Telefonumun birkaç kez çalmasına izin verdim ve sonra açtım. "Mountainside Management, ben Kane. Nasıl-" Sözümü bitiremeden sözümü kesti.

"Kane," diyor sesi titreyerek. "Garip bir şey oldu. Arka güvertede bir geyik var ve hareket etmiyor."

"Bir geyik mi?" Şaşırmış gibi yaparak tekrarlıyorum. "Bir sorunu var mı? Herhangi bir yaralanma? Polisi aradınız mı?"

"Ben... şey, ne yapacağımdan emin değilim. Polisi aramalı mıyım, yoksa bu artık sadece benim sorunum mu, bilemedim." Çılgınca cevap veriyor.

"Sorun değil. Hemen aşağıya geleceğim ve sonra bunu çözebiliriz." Yatıştırıyorum.

Sözcükleri boğazında düğümleniyor, boğazında bir hıçkırık birikiyor. Sesindeki korku sikimi sertleştiriyor. Tek düşünebildiğim ne kadar yakında onun dar, ıslak amının içinde olacağım.

"Ben... lütfen... Polisleri aramayın. Şerif çok korkutucu." Sesi çatlıyor ve sikim daha da sertleşiyor.

"Sorun yok, yoldayım. Oraya varmam uzun sürmez. Yaralı olup olmadığını görmek için pencereden dışarı bakmayı deneyebilir misin?" Masumca sordum.

"Deneyebilirim," diye kekeliyor.

"Dinle, seni korkutacak bir şey söylemek istemedim ama neden buralarda takıldığım konusunda da tam olarak dürüst olmadım." İtiraf ediyorum.

Sessiz.

"Ne?" diye sorar sonunda. "Ne demek istiyorsun?"

Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. "Bak," diye devam ediyorum.

"Bence bir şeyler yemeli ve oturmalsın ki seni hazırlıksız yakalamayayım.

Benim yüzümden bayılmanı istemiyorum. Neden sana pişirdiğim kurabiyelerden birini yemiyorsun ve gidip şöminenin yanında oturmuyorsun?"

Ekstra özel kremalı döl kurabiyelerimden iki tane yediğini çok iyi biliyorum.

Bir yanım ben onunla konuşurken dölleri yediğini bilmek istiyor, diğer yanım ise onunla eğlenene kadar ilaçların etkisinin geçmediğinden emin olmak istiyor.

"Zaten iki tane içtim," diye itiraf ediyor rahatsız bir şekilde.

Sikim esniyor. Kahretsin, bu beni gerçekten tahrik ediyor. İnlememek için parmak eklemimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Öyleyse bir tane daha al. Sevgilim, sen harikasın ve sana aksini söyleyen hiç kimse buna değmez."

Ekranımda onu görebiliyorum, gergin bir şekilde dudağını ısırıyor. Siktiğimin piçi. Tyler, sırf Hazel'in özgüvenini mahvettiği için başına geleni hak ediyor.

Hazel kıvrımlı bir vücuda sahipse ne olmuş? Ben kalçalarımı kalın severim.

Ona söylediğimi yapıyor ve mutfığa girip kurabiyeyi aldıktan sonra ateşin yanına oturmasını ekrandan izliyorum. Birkaç ısırık alıyor. "Tamam, ben hazırım." Hazel ciyak ciyak bağılıyor. "Bana ne olduğunu söyle."

"Telefonu yüzüme kapatmayacağına söz ver." Talep ediyorum.

"Tamam." O cevaplar.

"Tamam, ne?" Onu

kandırıyorum.

"Söz veriyorum telefonu yüzüne kapatmayacağım. Hadi ama, o kadar da kötü olamaz."

Ona söylemek istediğim şeyi ağzımdan kaçırmadan önce tereddüt ediyorum.

"Dağda serbest dolaşan bir seri katil var."

Nefes nefese kalıyor, sonra çığlık atıyor. Haberlerime tepki verdiğini ve tehlikede olmadığını bilsem de, onunla birlikte oynamak zorundayım.

"Hazel, iyi misin? Neden çığlık atıyorsun? Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat." Endişeli bir ton takınarak araştırdım.

"Neden bunu birine söylemenin önemli olacağını düşünmedin? Neden beni arayıp gelmememi söylemedin? Birlikte daha güvende olur muyduk?" Sorularını hızla sıralıyor.

Keşke benimle birlikte olmanın yalnız olmaktan daha tehlikeli olduğunu bilseydi. Gözlerimi deviriyorum, sorularından rahatsız oluyorum. Cevaplar çok açıktı. Ona söylemedim çünkü birinin elini sıkıp "Merhaba, ben bir seri katilim, onu bir nedenden dolayı yalnız kalmaya davet ettim ve iptal etmek için aramak her şeyi mahvederdi" diyemezsiniz. *Duh.*

"Bunun için zamanımız yok. Geyiğe daha yakından bakmanı istiyorum. İşin bu noktaya gelmesini istemezdim ama seri katil kurbanlarının verandalarına ölü hayvanlar bırakıyormuş. Bir çeşit kartvizit gibi." Nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

"Ne yapmalıyım? Yapayalnızım." Ekranda onu izlerken titriyor.

"Biliyorum Hazel. Söz veriyorum. Yola çıkıyorum. Botlarını giy, ceketini al ve eğer herhangi bir travma, yaralanma belirtisi varsa, bana bir söz ver. Koşacağına söz ver. Kulübenin arkasındaki patıkaya git ve gölün kıyısını takip et. Seninle buluşacağım. Çoktan içeride olabilir. Sana ulaşacağıma söz veriyorum. Şimdi ATV'mi alıyorum." Ona yapmasını söylediğim her şeye rağmen talimatlarım sakın.

"Benimle telefonda kal, lütfen," diye yalvarıyor.

"Yapamam. Sana ulaşmamı istiyorsan arabayı sürmek için iki ele ihtiyacım var. Cesur olman ve bana güvenmen gerekecek. Amcana seni güvende tutacağıma dair söz verdim ve ben asla sözümünden dönmem." Onu rahatlatma çabam işe yaramış görünüyor.

Başını sallayarak onaylıyor. "Tamam. Buraya gelir gelmez görüşürüz."

"Yakında görüşeceğiz Hazel. Söz veriyorum. Yakında görüşeceğiz."

Hazel

Ne yapıyorum ben böyle? Ayaklarımı kar botlarına sokup ceketimi üzerime geçirip fermuarını çekerken seksi iç çamaşırlarımdan başka bir şey giymiyorum. Kane seri katilin evin içinde olabileceğini söylediği an, kıyafetlerimi değiştirme olasılığımın ortadan kalktığını biliyordum. Buradan siktir olup gitmeliyim. Çabuk! Kıyafet değiştirmeyi atlamamın tek nedeni bu değil, bunu biliyorum. Bana ne oldu bilmiyorum ama tek düşünebildiğim Kane ile yatmak. Bu çılgınca.

Gerçek bir tehlike altında olabilirim ama yine de tek düşünebildiğim, beni bir katilden kurtarmaya gelen seksi bekçiden dönüşen parlak zırlı şövalyeyi baştan çıkarmak. Umarım bu saçma kıyafeti karşı konulmaz bulur. Dolgun ve şehvetli dudaklarının beni öpmesinin, tenimde gezinmesinin, duyularımı ateşlemesinin nasıl bir his olabileceğini hayal ederken gözlerim kamaşıyor.

Titreyerek kendime geliyorum ve odayı geçip arka kapıya gidiyorum. Kendimi kapıyı açmaya ikna etmem birkaç dakikamı daha alıyor çünkü bir kez daha kendimi Kane'le ilgili bir fantezinin içine hapsetmişim. Savaş ya da kaç modunda donup kalırken terli parmaklarım kapının kolunu kavıyor. Göğsümün içinde kalbim hızla atıyor. O kadar yüksek sesle atıyor ki, duyularım hipnotik ritme odaklanırken duyabildiğim tek şey bu. Dışarıda kar öyle sert yağıyor ki geyiklerin üzerinde taze bir toz var. Sonunda cesaretimi toplayıp kapının kilidini açıyorum ve hayvana daha iyi bakabilmek için dışarı çıkıyorum. Yavaşça, etrafımı dikkatle izleyerek, vücudum titreyerek yaklaşıyorum. Hiç hareket etmiyor ve yaklaştıkça karın pembe renkte olduğunu fark ediyorum. Ellerimi ağzıma kapatıyorum ve midemin bulandığını hissediyorum. Karın içine karışan kan yüzünden pembe. Zor ama devam etmek için kendimi zorluyorum. Hayvanın yaralı halde yattığı bölgeye yaklaştıkça kanlı noktalar daha da koyulaşiyor. Sonunda, güvertenin uzak tarafına ulaştığımda, zavallı güzel yarattığın dev bir buz sarkıtıyla kazığa oturtulduğunu fark ediyorum. *Belki de bu bir seri katil değildir ve zavallı şey gerçekten kapıya çarpmış, bir buz sarkıtının düşmesine ve ardından bum, ölümüne neden olmuştur.*

Neredeyse kendimi tam olarak böyle olduğuna ve bunun sadece bir kaza olduğuna ikna edecektim ki kelimeleri fark ettim. Parlak kırmızı, kayan kelimeler. Kanlı ayak izleri var ve birisi karda bir mesaj yazmak için hayvanın kanını kullanmış.

Kahretsin! Bu seri katil. *Sakin ol.* Kendime söylüyorum ama artık çok geç. Zaten panikliyorum.

Kulübeye doğru bakıyorum, sonra gölün kıyısına. *Güven bana,* dedi Kane. Derin bir nefes alıyorum, vücudumdaki tüm içgüdülerin yapmamam için bağırmasına rağmen kanlı yazıya doğru yürüyorum. Şöyle yazıyordu:

Kaç, küçük Jane Doe. Arkana bakma.

Bağırmaya başlıyorum, sonra ağzımı kapatıyorum. Ellerimin içine doğru nefes alıyorum. Kesinlikle panik atak geçiriyorum. Jane Doe? Şerif bana öyle dememiş miydi? Kane için çılgılık atmak, burada durup beni alıp götürmesini beklemek istiyorum - ya da daha iyisi, uyanmak ve tüm bunların, Tyler'ın beni aldattığı kısmın bile lanet bir rüya olduğunu fark etmek istiyorum.

İşte bu kadar. Bu bir rüya olmalı. Böyle şeylerin gerçek hayatta olmasına imkan yok. *Ama böyle şeylerin gerçek hayatta kesinlikle olduğunu çok iyi biliyorum.*

Parmaklarım donuyor. Eldiven getirmemiştim ve şimdi de geri dönmeyeceğim. Birikmiş karda tökezleyerek ilerlerken onlara üflüyorum, yazıyı incelemek için yoluma devam ediyorum. Bundan kaçış yok. Merdivenlere ulaşmak için yazının yanından geçmek zorundayım ve şimdi tam önünde durduğum için ayaklarım donmuş, hareket etmek istemiyor. Kıpırmızı renk, parıldayan beyaz karı lekeliyor ve midemin az önce yediğim kurabiyeleri kusmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Uzaktan motor sesine benzer bir ses duyuyorum. Muhtemelen Kane'dir -en azından o olmasını umuyorum- beni kurtarmaya geliyordur. Durup düşündüğümde, bu tam da istediğim şeydi - umduğumdan çok daha karanlık bir tatil romantizmi olsa da. İç çekiyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, zihinsel olarak kendimi tüm kanı geçip merdivenlerden aşağı inmeye zorluyorum.

Ayaklarım basamakların dibine değdiğinde dönüp havalanıyorum ve kıyı şeridine doğru koşmaya başlıyorum. Kar dondurucu bir soğukla bacaklarımı çevreliyor ve botlarımın kapladığından çok daha yükseğe çıkıyor. Soğuk tenimi yakıyor. Kar derin ve ben hızla ilerlemeye çalışıyorum. Koşmaya çalışırken gülünç görüldüğümün farkındayım ama kar o kadar ağır ki, çılgınca hızım yüzünden neredeyse kafa üstü devrilecektim.

Eğer hızımı artırmazsam -ve Kane yakında gelmezse- donma tehlikesi baş gösterecek. Bacaklarım rüzgârdan uyuşmaya başladı bile ve ceketimin altında titriyorum. Üzerime daha fazla giysi almalıydım. Bunu yapmamak aptalcaydı ama Kane'in beni bu saçma iç çamaşırlarıyla gördüğünde vereceği tepkiyi düşünürken içten içe bunun onu seks delisi bir tepkiye sürüklemesini umarken içimden geçen ürpertiye engel olamıyorum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde karda ilerliyorum. Aktif bir kar fırtınası sırasında iç çamaşırlarımla dışarı çıkmak için evin sıcaklığından ayrılalı tam on beş dakika olmuştu. Hayal görüyor olmalıyım çünkü kendimi hiç etkilenmemiş hissediyorum. Beynim sadece ve sadece tek bir şeyle ilgili düşüncelerle dönüyor ve dürüst olmak gerekirse hiçbir fikre bu kadar takıntılı olmamıştım. Yaklaşan motorun gürültüsü beni günahkâr düşüncelerimden koparıyor. Beyaz karı tarayarak ondan bir iz arıyorum ve benden çok uzakta olmayan farları görüyorum. *Şükürler olsun.* Parmaklarımı hissetmiyorum ve derin karda ilerlemekten, rüzgârla mücadele etmekten ve bir seri katilin beni tıpkı geyikler gibi öldüreceği düşüncesiyle savaşmaktan bitkin düştüm. A

Küçük bir ses mantığımı sorgulamaya cesaret ediyor ve beni gerçekten güvenliğe mi yoksa tehlikenin kollarına mı koştüğümü düşünmeye çağırıyor. *Kane'in seri katil olmadığını nereden bileceğim?*

Hayır. Kane bir seri katil olamaz. Bu ölümün kemiklerime yerleşmesi ve zihnimi kuruntulu hale getirmesi olmalı. Kane bir katil olamayacak kadar tatlı biri. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, ama yine de onun hakkında gerçekte ne kadar şey biliyorum? Etrafımdaki dünya öyle bir dönüyor ki sanki kış temalı bir kulübün ortasındaymışım gibi hissediyorum. Dönen kar kalbimin ritmine göre atıyor ve ben o kadar... canlıyım ki. *Donarak ölmek böyle bir şey mi?* Merak ediyorum, karın içine yığılıyorum ve bir çift kalın eldivenli el beni kaldırıra kadar bunun farkına varmıyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Kane?" Fısıltıyla soruyorum.

Beni kucağına alan adam kar maskesi ve gözlük takıyor. Beni kendine doğru çekiyor ve tek hissedebildiğim ona doğru bastırıldığım hissi. Vücudum tamamen uyumuş durumda.

"Hazel," dediğini duyabiliyorum. "Neden hiç kıyafet giymiyorsun?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama dişlerim takırdıyor. Eldivenli parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Şşş. Konuşma. Seni ısıtmamız lazım." Beni ATV'den atladığında çalışır halde bıraktığı yere götürüyor.

İkimizi de bindiriyor, bacaklarım onun üzerine gelecek şekilde beni konumlandırıyor. Ceketimi nazikçe çıkarıyor ve ben onu durdurmaya çalışıyorum.

"Daha sıcak olman gerek. Sana yardım edeyim." Etrafımıza uzanıp ceketıyla bacaklarımı örtüyor, sonra fermuarımı çekip beni içine alıyor. Göğsü ceketinin altında çıplak hissediliyor. Soğuk bedenim ona değdiğinde Kane irkiliyor.

Bir de baktım ki beni öpüyor ve güvende olduğum için ne kadar mutlu olduğunu mırıldanıyor. Şaşkınlıkla ben de onu öpüyorum. Dili ağzımın içinde kayarken dudakları yumuşak ve davetkâr. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Bu adam beni istiyor ve sanırım ben de bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Öpüşmemizi kontrol etme şeklinin tadını çıkararak yolculuğa eşlik etmekten daha fazlasını yapıyorum. Ta ki öpüşmeyi kesene kadar.

"Bana tutun." Homurdanıyor. Vites değiştirip havalanmadan önce aldığım tek uyarı bu.

Kane'e tutunarak gözlerimi kapatıyorum. Başım hâlâ sersemlemiş gibi ama vücudumun bazı kısımlarını hissetmeye başlıyorum. Göğüslerimi tekrar hissedebildiğim anda, vücudum onunkine doğru kayarken termal bir gömlek giydiğini fark ediyorum. Bu da ona doğru düştüğümde neden bu kadar sıcak hissettiğini açıklıyor.

Sert meme uçlarım ona baskı yapıyor ve nefesinin kesildiğini duyduğuma yemin edebilirim ama motorun gürültüsü ve ıslık çalan rüzgâr yüzünden bu imkânsız. Bunu düşünecek zaman yok. Makine aniden durdu ve sonra beni kaldırdı. Kane beni bir yere taşıyor. En azından Kane olduğunu düşünüyorum. Yukarı bakıyorum, tek gözümü açıp çığlık atmaya cesaret ediyorum. Kar maskeli bir adam bana bakıyor. Göz kırıyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"K...K...K. Kane, sen misin?" Gıcırdayan dişlerimin arasından fısıldıyorum. Ama cevap vermiyor.

Hazel dehşete düşmüş durumda. Vücudundan yayılan korkudan zevk alıyorum. Bu hale geldiklerinde beni çok tahrik ediyor ama Hazel'ı hayatta tutacağıma dair kendime söz verdim. Ona cevap veremiyorum. Ona bakamıyorum. Hiçbir şey yapamam. Onunla gerçekten oynamak için duyduğum yoğun dürtünün üstesinden gelmek istiyorsam olmaz. Gerçeklik üzerindeki hakimiyetimin kaybolduğunu hissedebiliyorum. Tamamen uyuşturulmuş ve aşk ilacıyla kafası güzel. Eğer son bir huzzah istiyorsam, sanırım bu sahip olduğum tek şans. Sadece çok ileri gitmemek için kendime güvenilebilir miyim bilmiyorum.

Şu anda iki seçeneğim var: ya orijinal planla devam edip, ekstra iyi zaman geçirmek için bazı şeyleri değiştirip umarım bunu sistemimden tamamen çıkaracağım ya da sıkıcı plana sadık kalacağım.

Arka verandada, onun için bıraktığım yerde ölü bir geyik gördüm. Aklıma bir fikir geldi. *Evet dostum, sen kazandın. Biraz boktan şeyler yapacağız ve umarım kazara boktan şeyler yapmayız.* Sikim onaylarcasına esnedi. Ama planlarda bir değişiklik oldu, biraz zamana ve leşi yerleştirmek için bir yere ihtiyacım olacak. *Güneşlenme odası.* Tabii ki bir Fransız kapısı var ve Hazel'ı ısınması için kurabiye ve kakao ile şöminenin yanına bırakabilirim. Muhtemelen ilk yüksekliğinden inmek üzere ve bir kazadan kaçınmak için desteğe ihtiyacı olacak. Özellikle de bizim için planladığım şeyle.

Hazel'ı amcasının ofisinden geçirip güneşlenme odasına götürüyorum, orada onu büyük boy koltuğa bırakıp ateş yakıyorum. Eğer yakında ona bir döl kurabiyesi daha çarpmazsam kesinlikle düşecek. Sikim pantolonuma karşı zorlanıyor. Onun benim döllerimi yediğini bilmek bile beni tahrik ediyor. Aceleyle mutfığa gidip kurabiye tabağını alıyorum. Hâlâ üç tane kalmıştı. Bir kupa alıp içine süt döküyorum ve mikrodalgaya atıyorum. Hazel'a kurabiye, kakao ve müzik hazırladıktan sonra geyiklerle ilgilenmek için uzaklaşıyorum. Güvertenin altında ihtiyacım olan tüm aletlerin bulunduğu bir kulübe var. Karkası açmak ve geyiğin bağırsaklarını deşmek için gerekenleri toplamak üzere Dexter'ın kulübesine gidiyorum. *Noel Baba küçük yaramaz ren geyiğini sikerken çok eğlenecek.*

Ben lanet bir seri katilim. Tabii ki boktan işlerle uğraşıyorum. Yaratığın bağırsaklarını hızlıca temizlemeye çalışıyorum ve bu işi pek de temiz yapmıyorum. Tüm takiplerime göre Tyler bu sabah Colorado'ya giden bir uçağa binmiş, yani yolda olduğunu biliyorum. Aspen'e olan uçuşu Denver'a yönlendirilmiş. Banka hesap bilgilerine göre bir araba kiralamış ve belli ki buraya gelmeye niyetli. Eğer gitmezse onu öldüreceğim konusunda uyardım. Dinlemeliydi. Florida'da kalmalıydı.

Leşi güverteden geçirip beni beklemesi için kapıya doğru götürüyorum. Yaramaz küçük ren geyiğimi sikme zamanı. Saklamaya çalıştığım delirmiş yanım serbest kalmak için yalvarıyor ve Tyler'ın potansiyel olarak tüm sahneye girebileceğini bilmek sadece şüpheli planlarımı körüklüyor. Leşi kesmek, Tyler'a duyduğum öfke ile Hazel'la yapmak istediğim her şey arasında iyi bir tampon oldu. Zihnim şimdi daha sakin ve her ayrıntıyı düşünmek için zamanım oldu.

Kanlı giysilerimi üzerimde tutmanın daha estetik olacağına karar vererek ellerimi temizlemek için aceleyle içeri dönüyorum. Hazel güzel ve yüksek olmalı. Koridorda sinsice ilerlerken bir yandan da sevgilimi ilk kez becermenin nasıl bir his olacağını düşünerek gittikçe sertleşiyorum. Seri katille benim aynı kişi olduğumuzu henüz fark etmemiş olsa bile... henüz.

Köşeyi dönüp güneşlenme odasına girdiğimde, Hazel'ı daha önce bıraktığım küçük ren geyiği iç çamaşırlarıyla müzik eşliğinde dans ederken görüyorum. İlaçların tam olarak etkisini gösterdiğini anlamak için ihtiyacım olan doğrulama tam olarak buydu. Tamamen gevşemiş ve gitmeye hazır. Sikim pantolonuma sürtünüyor ve heyecandan ön spermelerimin dışarı sızdığını hissedebiliyorum. O kadar seksi ki. *Onu kırmak için sabırsızlanıyorum.* Hazel bir dönüş yapıyor, saçlarını savuruyor ve kıcını ritme göre biraz sallıyor. *Hay sikeyim.* Eğildiğinde yüzü bana dönüktü ve kısa deri eteği kalın kalçalarını yukarı kaldırıyor, bana küçük dantel tangasından dökülen mükemmel pembe amını hızlıca görme fırsatı veriyordu. Ceketimi yere bırakıp gömleğimi çıkarıyorum ve sadece termal kan lekeli pantolonum ve botlarımla ayakta duruyorum. Elim sikimin üzerinde kayarak onu kavırıyor ve sonra tabandan uca doğru kendimi okşuyorum, bunu yaparken yanlışlıkla inliyorum.

Hazel soluk soluğa dönüp bana bakıyor, sonra da gülümsüyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor. "Sen bana zarar vermeye gelen büyük kötü seri katil misin?" Kıkırdayarak başını bir yana eğerek soruyor.

"Mmmm." Büyük yuvarlak göğüsleri onun hareketiyle zıplarken inliyorum.

"Onun yerine maskeni çıkarıp bir süre kalabilirsin. Çok yalnızım. Erkek arkadaşımın yeni ayrıldım ve bana bu kıyafeti alan adam beni tamamen terk etti. Tabii onu öldürmediysen? Önemli değil, artık buradasın." Dudaklarını yalıyor.

Bu düşündüğümünden daha eğlenceli olacak. Kızımın bu kadar küçük bir sürtük olduğunu bilmiyordum. Öfkem kabarıyor ve takipçime Kane'in de kişiliklerimizden biri olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Tamam, *iyi, ana kişiliklerimizden biri.* Yine de bu onu bu kadar kolay olduğu için cezalandıramayacağım anlamına gelmiyor.

Tepkisini ölçmek için ona doğru bir adım atarak, "Merhaba Tempy," diye mırıldandım.

Benim ilerlememden etkilenmiş gibi görünmüyor. Onun yerine, ona ne dediğime odaklandı. Kıkırdayarak, "Benim adım Tempy değil, aptal." dedi.

"Elbette öyle." Hazel'a doğru bir adım daha atarak göz kırpyorum.

"Hayır," diye daha kararlı bir şekilde cevap veriyor. "Aslında değil. Benim adım Hazel." "Sen nasıl istersen, sevgilim."

"Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" Alaycı bir ses tonuyla soruyorum. Ellerimi etrafına dolayabilmek için ona yaklaşmaktan başka bir şey yapmıyorum aslında- Düşüncelerimi böldü, "Bana Tempy demeyi kes. Bunu neden yapıyorsun?"

"Keşke yapabilseydim ama yapamam çünkü sevgilim, çok baştan çıkarıcısın ve ben de bundan zevk almak istiyorum."

Kıkırdıyor, kalçalarını seksi bir şekilde oynatıyor. "Sana ne demeliyim?" "Noel Baba." Cevap veriyorum.

"Ama sen Noel Baba değilsin. Sen seri katilsin, değil mi?" O soruyor.

Hazel'in dikkatini yeterince dağıtmıştım, ona acımasızca bakarken ondan sadece birkaç adım uzaktaydım. Vücudu iç çamaşırının tüm doğru yerlerini dolduruyor. Beni o kadar tahrik ediyor ki, sikimin zonkladığını hissedebiliyorum, o daracık amcığın içinde olmak için can atıyorum. Başka bir şey söylemediğimi fark edince dans etmeye devam ediyor. Etrafında dönüyor ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakıyor.

Tüm bu seksi dans hareketlerinin sadece benim için olduğunu hissediyorum ve bundan hiç şikayetçi değilim. Onu daha fazla izlemeye dayanamadığımda, aramızdaki boşluğu temizleyerek onu kendime doğru çekiyorum. Anlık olarak bana sürtünürken sikimi hissedebildiğini biliyorum.

Hazel sanki burada olduğumu tamamen unutmuş gibi şaşkınlıkla bağırıyor. Ben ellerimi onun vücudunda gezdirip yumuşak, esnek teninde dolaştırırken elleri istemeden göğsüme değiyor. Yumuşak bir iniltiyle başını geriye atarak bana daha da yaklaşıyor.

"İşte bu, sevgilim. Beğendiğini haber ver." İnledim.

"Mmmm. Bay büyük, kötü seri katil, bana istediğin her yerde dokunabilirsin. Çünkü bundan hoşlanıyorum," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor.

"Anlaştık," diye homurdandım.

Hazel bu sözleri fısıldadığında uyandırdığı canavar hakkında hiçbir fikri yok. Onun pek çok yerine dokunmak istiyorum ve onun izniyle kendimi tutmayı bırakıyorum. Parmaklarım kıvrımlarının üzerinde geziniyor, vücudunu kabaca okşuyor ve bana verdiği tepkinin tadını çıkarıyorum. Bana sürtünüyor ve uyarılmasından kaynaklanan ısıyı sikime karşı hissedebiliyorum. İnliyorum, onu saçlarından kavriyorum, sonra kulağına fısıldayacak kadar yaklaştırıyorum.

"Bundan ne kadar zevk aldığımı biliyor musun?" Nefes nefese kaldım.

Kıkırdıyor ama cevap vermiyor.

Fark etmez, kontrolümü kaybedeceğim. Yakınıma eğildiğinde meme uçları göğsüme değiyor. Çok iyi hissettiriyor, başparmağımı bir meme ucunda gezdiriyorum, tahrişten uzaklaşana kadar onu kızdırmaya özen gösteriyorum. *Daha fazlasına ihtiyacım var.* Elimi bırakıp onu bir kalçasından tutuyorum, diğer elimi de dar deri eteğinin altına daldırıyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun, küçük ren geyiği," diye sertçe törpülüyorum, parmaklarımı ıslak külotunun üzerinde bir kez daha gezdiriyorum.

İnliyor, sanki içine girmem için yalvarıyormuş gibi parmak uçlarıma bastırıyor.

"Ne oldu, sevgilim? Kelimelerini kullan. Noel Baba'ya ne istediğini söyle." "Daha fazla." Hazel yalvarıyor.

"Daha ne? İyi bir küçük ren geyiği ol ve söyle bana, sevgilim. Seni boşaltmamı ister misin?"

Ellerini maskenin içinden çenemi kavrayacak şekilde yerleştiriyor ve yeşil gözleri parlayarak bana bakıyor. "Evet, Noel Baba. Lütfen beni boşalt."

Bakışlarını tutuyorum ve parmağımı külotunun altından geçirip kıvrımlarında gezdirerek ıslaklığını yayarken gözlerinin genişlemesini izliyorum. Klitorisine bir girdap veriyorum ve zevkle tıslıyor, sonra parmağımı sıcak amının içine kaydırıyorum, başparmağım şişmiş klitorisini çalıştırırken onu kıvrıyorum.

"Noel Baba diyor ki oynayalım, Hazel."

"Sen nasıl istersen Noel Baba," diye göz kırıyor.

Bu kız kafası güzelken çok eğlenceli oluyor. O gerçekten hayallerimin kadını - onu tamamen kendime saklayacağımı bilmek bundan daha fazla zevk almamı sağlıyor. Hareketlerime kendini kaptırması, kalçalarını benimle ritim tutarak eğmesi sadece birkaç vuruş alıyor. Sallanmaya başlıyor ve duvarları parmağımın etrafına kapanıyor. İçine bir tane daha sokuyorum ve ona ağ atma hareketi yapıyorum, "Noel Baba boşal diyor" diye homurdanmadan önce orgazm olmasını sağlıyorum.

Kelimeler dilimden dökülür dökülmez beni salgısıyla kaplıyor. Sikim şişmiş ve sertleşmişti. Eğer şu anda ona karşı sürtünseydi, muhtemelen boşalırdım. İyi ki küçük bir eğlence hapi hazırlamışım. Yürüyemeyecek hale gelene kadar onu becereceğim.

Tyler'ın küçük bir aleti olmalı çünkü bir bakire kadar dar. Bana uyum sağlaması için onu esneteceğim. Bu düşünceyle spermlerim dışarı akıyor ve aletim zonkluyor, onun içinde olmak için can atıyorum. Sakinleşmem lazım ki

Gelmek ya da belki biraz gelmek, taşaklarımda oluşan baskının bir kısmını hafifletmek için yapmam gereken şeydir.

"Güzel, küçük ren geyiği," diye övüyorum. "Hadi tekrar oynayalım."

Bana gülümsüyor, vücudunu müzikle baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettiriyor. Noel müziği eşliğinde dans etmenin bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi ki? "*Evet de Noel Baba.*"

"Evet, Noel Baba," diye mırıldanıyor.

"Noel Baba diyor ki: Dizlerinin üzerine çök, küçük ren geyiği, ve bu aleti iyi bir kız gibi yala."

Ayaklarımdan dibinde yere çökmüş, pantolonumun altından şişkin sikimi çıkarmamı bekliyor. Ya kanı fark edemeyecek kadar kafası güzel ya da umurunda değil. Ben şahsen sertleştiğini düşünüyorum. Gözlerim kurabiye tabağını bıraktığım küçük masaya kaydı. *Hepsini yemiş.* Bu çok eğlenceli olacak.

Boğazını temizliyor, ben çıkarırken sikime bakıyor, gözlerinin şişmesini izliyor. Onu dibinden kavıyorum, elimi yavaşça kendi üzerimde gezdiriyorum. Hazel bakışları benimkine kilitlenmişken ağzını ayırıyor ve başını dudaklarına yerleştiriyorum. Acı verecek kadar yavaş bir hareketle sadece ucumu yalıyor, sonra dilini etrafımda döndürüyor ve sadece ucumu sıcak ağzına alıyor. Beni içeri sokup çıkarırken inanılmaz hissediyorum. Daha derin olmak istiyorum. Boğulurken boğazının etrafımda daraldığını hissetmek istiyorum. Bir dahaki sefere, beni tekrar ağzına aldığı anda, kalçalarımı öne doğru iterek aletimi daha derine bastırıyorum. Çenesi beni içine almak için daha da açılıyor. Dudaklarının beni sarışına bayılıyor. Kendimi biraz dışarı kaydırıyorum, arkasında bir tükürük izi bırakmasını izliyorum. Sonra daha fazla sokarak beni daha fazla içine almasını sağlıyorum. Nefes almaya çalışırken burun delikleri titriyor. Dilini uzunluğumun üzerinde gezdirmeden ve tekrar başımın etrafında döndürmeden önce nefes nefese kalırken çıkardığı sesin tadını çıkararak geri çekiliyorum.

"İşini çok iyi yapıyorsun," diye inliyorum.

Bana bakıyor, gülümsüyor, sonra beni ağzına alıyor, her santimini ağzına alıncaya kadar uzunluğumun daha fazlasını yutuyor. Yutkunuyor, boğazı zonklayan aletimin etrafında daralıyor. Döllerim dışarı sızıyor. Kendimi çok dolu hissediyorum.

"Noel Baba diyor ki: Boğazına boşalana kadar o güzel dudaklarını becermeme izin ver ve Hazel, son damlasına kadar yutsan iyi edersin." Gözlerimi kapatıyorum ve ağzını ritmik bir şekilde sikmeye başlıyorum.

Orgazmım artıyor. Çok yakını ve sonra dilinin altıma doğru bastırıldığını hissediyorum. Bu his beni uçurumun kenarına gönderdi ve

Hazel saçlarından tutarak onu yerinde tuttu ve boğazından aşağı patlayan dölle boğulmaya zorladı.

"İşte bu, sevgilim, Noel Baba'nın dölünü yut." O kadar çok ki, ağzının kenarından damlıyor ve tükürükle karışıyor.

O mükemmel. Keşke ilişkimizde bu tür şeyleri uyuşturucu olmadan yapabileceğimiz bir noktaya ulaşabilseydik. Ona bakıyorum, başımı bir tarafa eğip düşünüyorum. *Beni sevebilir mi?* Sikimi serbest bırakıyorum, dölleri ağzının kenarından siliyorum, sonra parmaklarımı ağzına bastırıyorum. "Son damlasına kadar, sevgilim"

"Hazel." Sesim boğuk ve düzensiz, sikim hâlâ sert ve zonkluyor. "Bir tur daha oynamak istiyorum. Benimle oynamaya devam etmek ister misin?" Meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlayarak çimdikliyorum.

Hazel dudaklarını yalıyor, dilini dudaklarında gezdiriyor, sonra alt dudağını içine çekiyor. "Tekrar oynamak istiyorum."

"Söyle bana güzelim, beni alabilmek için Noel Baba'nın o amcığı gemesini ister misin?" Ayakta durması için onu dizlerinden çekiyorum.

Açgözlü parmaklarım tangasının elastik bandını buluyor ve onları etrafına dolayarak sıırıslıkam külotunu kalın kalçalarından aşağı kaydırıyorum. Tatlı sularını tatmak için dilimi izlerin üzerinde gezdirmeyi o kadar çok istiyorum ki. *Eminim tadı muhteşemdir.* Ama görüşüm bulanıklaşıyor ve avın heyecanının kontrolümün son parçasının kenarlarından çektiğini hissedebiliyorum. İlkel içgüdülerim beni tüketmekle tehdit ediyor ama buna karşı koyuyorum. *Bu oyuncağı kırmak istemiyorum.* Parmaklarımı kıvrımlarında gezdirmeden önce elim çıplak amının üzerinde kayıyor, onu kavıyor. İnliyor ve bana karşı kıvranıyor. Islaklığı parmaklarımı kaplıyor ve onu tatmak için parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. *Sadece bir tat.*

Dilimdeki dölünün tadı beni karanlık bir yere gönderiyor ve kontrolümün küçük bir ipliği kopuyor. Kendimi zar zor bir arada tutuyorum. Gözlerimin içine bakarken diğer elimi boynuna doluyorum; korku onunkine geri dönüyor. Hay sikeyim. Kontrolümün son parçasının da koptuğunu hissediyorum.

"Noel Baba diyor ki: Benim uslu küçük ren geyiğim ol, hayatım ve kaç." Sözlerim gırtlaktan gelen bir hırıltıyla çıkıyor ve Hazel dönüp benden kaçıyor -doğru, leşin diğer tarafta onu beklediği Fransız kapılarına doğru.

Birkaç uzun adım attım ve sonra çığlık attı. Yine de hemen arkasındayım, onu saçlarından yakalayıp leşin içine itiyorum. "Aferin kızıma. İçine gir ve Noel Baba'nın o amcığı gemesine izin ver."

Sanki leşi giyecekmiş gibi elleri ve dizleri üzerinde durana kadar onu itiyorum, sonra kışına bir tokat atıyorum ve sallanmasını izliyorum. Elim bir iz bırakıyor

Mükemmel kışındaki kırmızı iz. Onun içinde olmak istiyorum ama bundan zevk almak istiyorum. Etrafıma bakıyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum, pembe küçük amının eteğın altından nasıl dışarı çıktığını hayranlıkla izliyorum, beni baştan çıkarıyor. *Önce parmaklarımı kullanacağım*, diye karar verip dizlerimin üzerine çöküyorum. Parmaklarımı tükürükle ıslatmak için ağzıma sokuyorum, sonra içine sokuyorum, Hazel'ı beni alması için çalıştırırken klitorisiyle oynuyorum. İleri geri sallanıyor, parmaklarımın üzerinde çözülene kadar sürüyor.

Sikim esniyor. Onu tekrar becerecek kadar sertleşiyorum ama o henüz hazır değil. Nefes almasına izin veriyorum ve etrafa bakıyorum. Dışarısı dondurucu soğuk ve kar yağıyor. Sikim bu havada sert kalmayacak. Leşi içeri sürüklemek için bir seçim yapmak zorundayım. Parmaklarımı amından çektiğimde, amının hâlâ parmaklarımın etrafında zonklamasını özlüyordum.

"Yuvarlan, küçük ren geyiği, böylece seni doldurabilirim." Tereddüt ediyor, yorgun bir şekilde omzunun üzerinden bakıyor.

"Ben seni doldururken seni sıcak tutacak, sevgilim. Noel Baba'nın seni doldurmasını istemiyor musun?" Meydan okuması kanımı kaynatsa da sesimi yumuşak ve eşit tonda tutarak ona soruyorum.

Hazel bir an daha düşündükten sonra yavaşça dönüyor ve açık leşe doğru eğiliyor. Leşin içine uzanmış, geyiği giymiş, sözümü tutmamı ve onu doyurmamı beklerken gerçekten de bir tür ren geyiği postuna bürünmüş gibi görünüyor. Alt dudağını ısıırıp bana bakıyor. "Doldur beni. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Leşi güneş odasına sürükledim ve homurdandım, "Henüz değil. Kukun benim için hazır değil."

Suratını astı ve sonra gözlerim ona takıldı. Benden birkaç metre ötedeki güverte korkuluğundan oldukça büyük, kalın bir buz sarkıtı sarkıyordu. Aletimi dışarıda esen kardan korumak için pantolonumun içine sokuyorum ve kırmak için yanına gidiyorum. Göz ucuyla Hazel'ı izliyorum. Kılını bile kıpırdatmıyor. Geri döndüğümde, büyük kalın buz sarkıtını onun önünde sallıyorum. Bir an için onu vücuduna sapladığımı ve onu becerirken yerinde tutmak için kullandığımı hayal ediyorum - sonra onu ne kadar canlı tutmak istediğimi hatırlıyorum, en azından Tyler'a onu becerirken beni izletecek kadar uzun süre.

"Bu kadar pis bir sürtük olmamalısın, sevgilim. Beni dinlemedin." Kendimi kontrol ederek söylüyorum.

"Noel Baba'nın söylediğini söylemedin." Şaka yapıyor.

"Şimdi seni bu buz saçağıyla, sikimi içinde hissedemeyecek kadar uyuşana kadar becereceğim. Noel Baba diyor ki: Bacaklarını aç." Kapıları çarparak kapatıp kilitliyorum ve o boğazındaki yumruyu bir yudumla yutuyor.

Sıcaklık oyununu başka bir seviyeye taşımak üzereyim.

Hazel

Dondurucu soğuk. Aletinin nasıl soğuk ve sert olduğunu anlamıyorum. İçime girip çıkarken her şey o kadar ıslak ki. Birden boşaldım ve sonra klitorisimin etrafında sıcak ve nemli bir şeyin sarıldığını hissettim. Bu sıcaklık, sikinin geride bıraktığı soğuğu şok ettiği için en keyifli şekilde acı veriyor. Ciyaklıyorum, klitorisimdeki baskının artmasından duyduğum hazzın üstesinden geliyorum. Boşalacakmışım gibi hissediyorum ama içim hâlâ uyuşmuş durumda. *Seksi Noel Baba daha önce ceza hakkında ne demişti?* Hatırlamaya çalışıyorum ama

Sanırım onun dev şişkinliğine bakmakla meşguldüm. Orgazmımın yumuşak, uzak çekimini hissedebiliyorum. Beni mutluluk dolu bir sisin içine gönderiyor. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve dudaklarımdan ilkel bir inilti kaçıyor.

"İşte bu, benim küçük yaramaz ren geyiğim. Noel Baba'ya seni ne kadar iyi hissettirdiğini söyle." Maskeli adam diyor ki.

"Seksi Noel Baba," diyorum filtresiz, "Beni çok iyi hissettiriyorsun. Aletin çok soğuk ve sert."

O gülüyor, ben de gülüyorum. Neden güldüğümüzü bilmiyorum ama maskeli adamın kahkahası manyakça bir hal alıyor ve ben gülmeyi hemen kesiyorum.

"Bu çok sevimli, Hazel."

Adımı söyleme şekli sarhoş edici. Hemen tekrar söylemesini istiyorum.

"Hmmm," diye kıkırdıyorum, onunla flört ediyorum.

Bana gülümsüyor, mükemmel dişleri kar gibi beyaz. Dudaklarının her yeri dolgun ve gözleri, onu karşı konulmaz kılan tehlikeli bir karanlıkla parlıyor. Ona olan ani çekimim doyumsuz. Beni izlemesini istiyorum; bana dokunmasını istiyorum. Yine de her şeyden çok, o kocaman sikiyle beni sertçe becermesini istiyorum.

"O benim sikim değildi, sevgilim. Bu koca aleti o daracık amcığa soktuğumda anlayacaksın ve seni yok etmem için bana yalvaracaksın." Derin bir ihtiyaçla dolu, boğuk bir tonda törpülüyor.

"O zaman beni neyle doldurdun, Seksi Noel Baba?" Bilmekle gerçekten ilgilenerek soruyorum.

Tyler'ın aleti kadar kalın, çok büyük bir buz sarkıtını havaya kaldırdı. Beni bir buz sarkıtıyla beceriyordu. *Maskeli Noel Baba sapıkça. Umarım rüya görmüyordumdur çünkü onun gerçek olmasını istiyorum.* Hatırladığım son şeyi düşünmeye çalışıyorum ama bu bir rüyaysa, hikayeyi manipüle edebileceğiniz türden bir rüya değil. Bunların gerçek olup olmadığını sorgulamak zorunda kalıyorum.

"Tekrar yapayım mı, seni iyice uyuşturayım mı ki sikimi içine sokabileyim? Noel Baba'nın koca aletini almaya hazır mısın, sevgilim?" Diye soruyor.

Bir buz saçağının ne kadar iyi hissettirdiğinden utanmadan, hevesle başımı *evet anlamında* salladım.

"Ne dedin Hazel? Unutma, kelimelerini kullanmalısın yoksa orgazmlarını senden esirgemek zorunda kalacağım." Her kelimesinde ciddiymi.

Kendimi düzeltiyorum ve mırıldanıyorum, "Beni buz saçağıyla becermeni istiyorum, lütfen." "Şu haline bak, çok iyi yalvarıyorsun," diye gürlüyor derin sesi. "Seni buz saçağıyla sikerken o amcığı yememe ne dersin?"

Cevabımı beklemiyor. "Evet, lütfen San-" Ağzı klitorisimi çevrelemeden önce söyleyebildiğim tek şey bu.

Dili girişime daldı, beni tattı ve sonra geri çekildi. Ağzının sıcaklığının yerini, önce kalın tarafı içime kayan buz sarkıtının şok edici soğuğu alıyor. İnliyorum, bacaklarımı açıyorum, ağzını üzerimde hissetmeyi arzuluyorum. Sanki bir işaretmiş gibi, ılık yumuşak dili klitorisimin üzerinde kayarak içime zevk dalgaları gönderiyor. Amımın buz sarkıtını sıkıldığını hissedebiliyorum. Çekirdeğimden gelen ısı onu eritiyor ve her şeyi daha da ıslak hale getiriyor.

Seksi Maskeli Noel Baba beni bir buz sarkıtiyla sikiyor, amımı yalayıp emiyor ve her yerim boşalana kadar sertleşiyor ve sonra onu kenara atıyor, botlarından çıkıyor, pantolonunu çıkarıyor ve vücuduyla beni sarıyor. Kolları uzandığım geyiğin etrafına doluyor ve vücudu benimkini örtüyor. Göz temasını sürdürürken bir dirseğinin üzerine düşüyor, sonra bir eliyle dizimi daha da açmak için aşağı uzanıyor, beni kalçalarımın tamamen açık ve onu karşılamaya hazır olduğu bir şekilde konumlandırıyor.

Bir dakika boyunca soğuk ve uyuşukluktan başka bir şey hissedemiyorum, ama sonra başının girişime yaptığı baskıyı hissediyorum. Tam da düşündüğüm kadar büyük. İçime asla sığmayacak.

"Rahatla, benim yaramaz küçük ren geyiğim, seni doldurmama ve Noel Baba'nın tohumuyla doldurmama izin ver."

Bir kez daha, cevabımı beklemiyor. Sert bir hamleyle amıma girdi. İlk başta acı hissediyorum ama bu daha çok rahatsız edici bir his. Aleti buz saçağı kadar sert, ama sıcaktan yanıyor ve girip çıkarken içimde bir vibratör gibi titreşiyor. Bir. İki. İki. Üç kez daha geçiyor ve boşalıyorum. Sıcak dölüm donmuş çekirdeğimi çözüyor, kollarını değiştirirken içime keskin bir acı gönderiyor. Klitorisimi okşamak için bacaklarımın arasına uzanıyor, içime giriyor.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Amımın patlayacakmış gibi hissettirecek kadar doldurulma hissi inanılmaz. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim ve bitmesini istemiyorum. Dalgalarını tekrar üzerime göndermeden önce başka bir orgazm oluştururken gözlerim daha sıkı sıkıyor. Bu sefer sadece biraz fişkırıyorum ama bu onun "Aman Tanrım" diye tıslaması için yeterli oluyor.

Boşalacak. İçimde gittikçe sertleştiğini ve uzadığını hissedebiliyorum ve bu da amımın sanki dikiş yerlerinden yırtılıyormuş gibi hissetmesine neden oluyor. Beni daha sert ve daha hızlı pompalıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, sırtım kamburlaşıyor - sonra daha fazla zevk alamayacağımı düşündüğümde, sıcak spermi içimin derinliklerine fişkırıyor ve amımı onunla dolduruyor. Tekrar boşalıyorum, duvarlarım onun tükenmiş sikiindeki her damla spermi sıkıyor.

Onun için bağıyorum. "Evet, Noel Baba. Lütfen, Noel Baba. Aman Tanrım!"

Harcadı ve doydı. Çok iyi hissettiriyor. Tamamen yumuşadığını hissedene kadar sikimi içinde bırakıyorum. İkimiz de derin derin nefes alıyorduk. İkimizin az önce yaptığından daha iyi bir şey hayal edemezdik. Keşke Seksi Noel Baba'sının ve Kane'in aynı kişi olduğunu bilseydi. Her ne kadar Tyler'la karşılaşmak istesem de, yorgunluktan bitap düşmüş olmam ve Hazel'in her an sert bir şekilde inecek olması, muhtemelen biraz dinlenmenin zamanının geldiği anlamına geliyor.

Onun için bir şeyler hazırla, toparlan ve yola çık. *Ne yapıyorsun, Kane?* Kendime soruyorum.

Onu eve götürüyorum. Tyler'ı beklerken onu temizler ve onunla tekrar oynarız. Bu kötü bir fikir değil. Sonsuza kadar uyuyacak. Tyler'la yüz yüze geldiğimde iyice dinlenmiş olmak istiyorum. Olan her şeyi itiraf etmeye çalışabilir - onunla yaptığım anlaşma- ama Hazel'ı sadece masum bir yabancıyı suçlamaya çalıştığına inandırabileceğimi biliyorum. Sanki onu gerçekten onunla ilgilenilecek biriyle görmeye dayanamıyormuş gibi davranabilirim.

Tyler gerçekten Florida'da kalmalıydı. *Buna pişman olacak.* Saatimi kontrol ediyorum. İkimizi de temizledikten sonra Tyler'ın nerede olduğunu ve neden hâlâ gelmediğini öğreneceğim. İyi bir şovu kaçırdı ve bu konuda biraz hayal kırıklığına uğradım.

Karkasın içinde Hazel uykuya dalmak üzereydi. Onu orada bırakıp yatak odasına gidiyorum ve spor çantalarından birini alıp onun için birkaç şey hazırlıyorum. Geri kalan her şeyi yatak odasına ve koridora dağıtacağım. Tyler ne düşüneceğini bilemeyecek. Kötü niyetle gülümsüyorum. Bu şimdiye kadarki en iyi Noel olmak üzere şekilleniyor. Tyler'ın gelip beni hazırlıksız yakalamasını istemediğim için hızlı çalışıyorum. Tek umudum dağdaki geçidin kapalı olması ve sabah yol açılana kadar bir yerde mahsur kalmış olması. Kar fırtınası hiç dinmedi. Yollarda gece araba sürmek imkansız olmalı. Bekleyip öğrenmeyeceğim.

Aile odasındaki ateşi söndürdükten sonra Hazel'in ceketini, kışlık kıyafetlerini ve daha önce giydiği kıyafetlerini aramaya koyuluyorum. Kıyafetleri bırakıp kışlık giysileri aldım. Dönüş yolunda giymesi için bir çift eşofman altı ve bir sweatshirt çıkardım. *Onu ATV'ye indirmek çok zor olacak.* Hazel'in yanına döndüğümde gözleri kapalı uyukluyordu ama ayak seslerimi duyunca gözlerini açıyor.

"Hadi seni giydirip yatağa götürelim." Onu cesetten çekip çıkarıyorum, iç çamaşırlarını soyuyorum ve Tyler'ın bulması için bırakıyorum.

Onu giydiriyorum, ikimizi de sarıp sarmalıyorum, güneş odasında yanan közleri söndürüyorum, sonra onu ve spor çantasını karların arasından ATV'ye taşıyorum. Oraya vardığımda sıcaktan terlemiştim ve etrafımda esen soğuk rüzgârı dört gözle bekliyordum.

Onu evime geri getirmemeliyim. Orada hiç iyi bir şey olmaz; ihtiyacım olan son şey ofisime girip tüm araştırmalarımı onun üzerinde bulması. Bir de bodrum var. Orayı kilitlemem gerekecek ki

Ben görmeye hazır olmadan önce yanlışlıkla müzeme rastlamasın. *Bu kötü bir fikir ve bunu biliyorum, ama onu bu gece yatağında istiyorum.* Sertleşmiş sikimi ona bastırmak ve kollarımda onunla uyanmak istiyorum. Muhtemelen bütün gün uyuyacak. Ben sadece şarj olmak için birkaç saat uyuyacağım. Sonra gözlerimi Tyler'a ve onun gelişimine dikmeliyim. Onu ne zaman beklemem gerektiğini bilmek istiyorum, böylece gelişine uygun şekilde hazırlanabileyim.

Rüzgâr sert esiyor ve ikimizi de her yerde biriken kar yığınlarının içine düşürmekle tehdit ediyor. Nihayet ATV'ye ulaştığımda Hazel'ı koltuğa oturtup ısınması için çalıştırıyorum. Soğuk motorla çalıştıramam. Rölantide çalışırken, lastiklerimin etrafındaki karı tekmeleyip Hazel'ın çantasını bungee kordonlarıyla bağlıyorum. Hazel'a bakıyorum. Titriyor, yere yığılmış, gözlerini zar zor açık tutabiliyor. Güneş batıyor, bu yüzden sağladığı azıcık güneş ışığı ve sıcaklık hızla azalıyor. Hazel'i döndürüyorum ki ben sürerken bana tutunabilsin, sonra üzerine çıkıyorum ve bacaklarını benimkilere dolmasına yardım ediyorum. Bacaklarını belime doluyor ve beni sıkıca kavıyor. Onu daha yakına çekiyorum ve fısıldıyorum, "Dayan."

Kar bizim gittiğimiz yöne doğru esiyor, bu da yolu katlanılabilir ve kolay hale getiriyor. Gerçekten kar küremeliyim, ama sanırım Tyler'ın bu gece etrafta dolanmayacağından emin olmak için sabaha kadar bekleyeceğim. Arazi çok dik ve kar yolu kayganlaştırıyor. Neyse ki kara tutunmak ve bizi uzun araba yolumdan yukarı itmek için kar zincirlerim var. Oraya vardığımızda Hazel hâlâ gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu. "Seni temizleyip yatağına yatırayım." Başını salladı. Garajı kapatıyorum ve çantasını alıp omzuma atıyorum, ardından hayallerimin kızını kucağıma alıp bir gün evimiz olmasını umduğum yere taşıyorum. Hazel yorgunluktan başını göğsüme yaslıyor ve ben başının üstünü hafifçe öpüyorum ama fark ettiğini sanmıyorum.

İçeride onu kamarama götürüyorum, böylece bizi temizleyip yatağa yatırabiliyorum. Onu yere bıraktıktan sonra duşu açıyorum ve özel sabunlarımla onu yıkamak için gereken her şeyi hazırlıyorum. *Hepimiz bunun berbat bir plan olduğunu bilsek de, kişiliklerimden biri belli ki onu eve getirmeyi amaçlıyordu.*

Duş hazır olduğunda ikimizi de soyuyorum, maskeyi çıkarıp saklıyorum. Bugünden pek bir şey hatırlayacağından şüpheliyim ama her zaman en iyisi tedbiri elden bırakmamaktır. Çok halsiz olan Hazel'ın duşa girmesine yardım ediyorum. Bir dahaki sefere bunu planladığımda, ona banyo yaptıracağım. Onu becermekten yoruldum ve onu sabit tutmak için çok çalışıyorum. Yorgunluğuma rağmen, onu yıkamaktan hâlâ zevk alıyorum.

her santimini. Ben vücuduna masaj yapıp yıkarken o inlemeye ve iç çekmeye devam ediyor. Bir elimle onu tutuyorum, sonra kendi sabunumla kendimi temizliyorum. İşimiz bittiğinde ona paketlediğim kardan adam pijamalarını giydiriyorum. Ben saçlarını tararken Hazel bana yaslanıyor, böylece sabahları karmakarışık olmuyorlar. Tedaviden dolayı kötü günler geçirmeye başladığında annem için yaptıklarımı anımsatarak saçlarını örüyorum. İşimi bitirip onu yatağıma yatırıyorum, arkama yaslanıp yatağın içinde kıvrılmış ve sapasağlam duruşunu hayranlıkla seyrediyorum. İçimdeki canavarı bilseydi, bu kadar huzurlu uyuyacağından şüpheliyim. Ama yakında öğreneceğim. Bakalım o da beni sevebilecek mi? Bodrumu ve ofisi kilitlemek için sürünerek uzaklaşıyorum ama kilitlemeden önce Tyler'ın nerede olduğunu öğrenmeyi planlıyorum. Öğrendiğimde, kız arkadaşımınla yatağa gireceğim ve kollarımda onunla uykuya dalacağım, vücudunu kaplayan dölümün kokusunun tadını çıkaracağım.

Altı saat sonra, gri bir eşofman altı ve düğmeleri açık yeşil-siyah flanel bir gömlek giymiş, elimde bir fincan kahveyle mutfakta dolaşarak ofisime doğru ilerliyorum. Tyler'ı ve kapatılan yolları kontrol etme vakti geldi. Dün gece geçidin diğer tarafında durmak ve bir otel bulmak zorunda kaldı. Kapının kilidini açıp sessizce içeri giriyorum. Hazel'in yakın zamanda uyanması pek olası değil ama uyanırsa bana haber vermesi için evin her yerine hareket algılayıcı kameralar yerleştirdim. Parmaklarım tuşların üzerinde kayıyor, yazıyorum

şifremi giriyorum. Her şeyi yükledikten sonra güncellemeleri araştırıyorum. İlk önce otel. Genel bir 'konaklamanız için teşekkür ederiz' çıkış e-postası ararken e-postasını açıyorum ve saatin sabah beş buçuktan hemen sonra olduğunu fark ediyorum. Bu bir saat önceydi. Eğer geçit açıksa, hala en az üç saati var çünkü dağa tırmanmak için lastiklerine kar zinciri takması gerekecek. Düşündüğüm kadar aptal değilmiş. Ne yazık ki dört çekerli bir araba kiraladığından emin. *Aslında Florida'da onun için kurduğumuz güzel hayatı terk etmekle oldukça aptallık etti.* Sahile yakın bir yerde yaşamak yerine bodrumumda yaşayacak, içi doldurulmuş ve mükemmel bir şekilde korunmuş, koleksiyona eklenecek bir ceset daha. Parmaklarım klavyenin üzerinde dönüyor, sadece fareyle tıklamak için duraklıyor. Otelin kameralarını hack'liyorum ve ayrılırkenki güvenlik görüntülerini izliyorum, sonra da benzin istasyonu harcamaları için banka hesabını kontrol etmek üzere giriş yapıyorum. Derinlemesine araştırmamı bitirdiğimde, Tyler'ın ne kadar yetenekli bir sürücü olduğuna ve buraya giden yollardan geçip geçemeyeceğine bağlı olarak, önümüzdeki bir buçuk saat içinde Hazel'a varacağını tahmin ediyorum.

Hazel'in evindeki kameraları kontrol edip tüm hareket dedektörlerinin açık olduğundan emin olduktan sonra ofisten çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Onun için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Etrafıma bakıyorum, her yerde Noel süsleri var, her alanı tatil büyüsüyle dolduruyorlar. Uyanmasını ve buranın ne kadar mükemmel olduğunu görmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Beklerken, sanırım tatlılarda bir değişiklik yapmak için ona zencefilli kurabiye pişirebilirim. Kurabiyenin etrafına dekoratif bir şekilde sıkılmış kraliyet kreması, gizli malzemelerimi saklamam için mükemmel bir yer olacak. Tyler'la bile paylaşabiliriz. Kıkırdamalarım sessizliğin içinde çağlıyor. Tyler'la oynamak eğlenceli olacak. Kendini feda ettiğine göre, bu yıl için hâlâ bir bedenim olacak. Başladığımdan beri hiçbir Noel'i kaçırmadım ama sanırım Hazel için her şeyden vazgeçebilirim. En azından onları tutma kısmından. Tyler gibi birkaç tane var. Hemen elden çıkarmak isteyeceğimden emin değilim ama eninde sonunda belki hepsinden kurtulmaya ikna olabilirim. İç çekiyorum, omuzlarımdan bir yük kalkıyor. Hazel'i buraya getirmek ve onu hayatta tutmaya çalışmak konusunda çok endişeliydim ama onun sevdiği adamı öldürmesini ve kendini tamamen bana teslim etmesini izleyeceğimi bilmek Hazel'i öldürmek için duyduğum sıkıcı acıyı dindirdi. Düşündüm de, artık ona zarar verme ihtiyacı hissetmiyorum. Kendini bana böyle tamamen teslim edebiliyorsa, onun gibi başka bir kadın asla bulamam. O benim için mükemmel.

Kurabiyeler üzerinde çalışmaya başlıyorum. Eğer son partinin etkilerini kopyalayabilirsem, Hazel'a istediğim her şeyi yaptırabileceğimi biliyorum. Ve ben de küçük tatlı Jane Doe'mun Tyler'ı öldürmesini ve ona kızını küçük bir sürtük gibi sikerken beni izletmesini istiyorum. Hazel'ın benim gibi bir erkeğe ihtiyacı var, cinsel ihtiyaçlarını ve fantezilerini tatmin edebilecek yetenekte birine. Hayatımın geri kalanı boyunca sikimi onun daracık küçük amına defalarca gömmek için sabırsızlanıyorum, tıpkı her zaman olması gerektiği gibi. O artık benim. Hazel artık bana ait ve başka hiçbir sık onu benimkinin yapabildiği gibi genişletip tatmin edemeyecek. Özellikle de Tyler. O küçük kalem siki, ben onun üzerinde çalışırken, onu asla fırsat bulamayacağı şekillerde memnun ederken, onun gerçek bir erkeği almasını izleyecek.

Kurabiyeler pişerken Hazel'ı kontrol ediyorum. Onu hâlâ yere yığılmış halde bulunca odamdan çıkıp kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum ve garaja dönüp kamyonu çalıştırıp ısınmasını bekledikten sonra çift sürebiliyorum. Fikrimi değiştirdim. Tyler'ın buraya gelmesini engellemektense, kapıma gelmesini istiyorum, böylece onu Hazel'ın evine götürmeden önce her şeyi aptal yüzüne vurabilirim, onu bağlayıp biraz Ambien ile uyumasına izin verebilirim. Kurabiyeleri dondurmadan önce soğumalarını beklemem gerekecek ve çiftçilik bana düşünmek ve plan yapmak için daha fazla zaman kazandıracak. Saatim kurabiyeler için çalışıyor ve ben de bir fırın eldiveni kapıp tepsileri fırından çıkarıyorum ki bu parti soğuyabilsin.

Bir dahaki sefere Hazel'ı benimle birlikte pişirmesi için mutfığa getirebilirim ve ekstra iyi vakit geçirebiliriz. Onunla tekrar birlikte olmak için yanıp tutuşurken, onu mutfakta becerebileceğim tüm yolları hayal ederek düşüncelerimin sürüklenmesine izin veriyorum. Önce, üzerinde önlükten başka bir şey olmadığını, kumaşın arkasından sarkan memelerinin beni gösterdiğini ve onu tezgâhın üzerine eğip Hazel'a taze pişmiş sıcak bir kurabiye yedirirken amının beni içine girmeye davet ettiğini hayal ediyorum. Kendimi okşadığımı fark ederek inliyorum ve omuz silkerek içeri girmek için bir fincan alıyorum. *Kızım için sadece taze şeyler.* Gözlerimi sıkıp kapatarak sahnenin devam etmesine izin veriyorum. İçine pompalıyorum ve onu doldurmam için bana yalvarırken her santimimi alıyor. İnliyorum, sonra tam zamanında gözlerimi açıyorum ve tam boşalırken hepsini bardağa aldığıma emin oluyorum. Sonra üzerini streç filmle kapatıp daha sonra kullanmak üzere kilerde saklıyorum. Hazel'ın ben dışarıdayken aşağı inip onu bulmasını istemiyorum. Üzülmektense güvende olmak daha iyi.

Kamyon güzelce ısınmış olmalı, ben de botlarımı giyip Tyler'a ölümün kapısına giden yolu açmak için yola çıkıyorum.

Çiftçilik bitti, kurabiyeler dondu, ateş çıtırdıyor ve üstümde Hazel yatağında kıvrılmış uyuyor. Tyler bir saat önce Hazel'ın evine geldi. Panik içinde etrafta koşturdu ve ben de keyifle izledim. Şimdi buraya doğru geliyor ve zili çalması için sabırsızlanıyorum. Ön kameraları dikkatle izliyor, onun gelmesini bekliyorum. Onun için bir Ambien kakao hazırladım ve tek ihtiyacı olan mikrodalgada hızlı bir yolculuk.

Odada adımlarken, izlerken ve beklerken ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırıyor. Sonunda ön kapının çalındığını duyuyorum. Vakit geldi. Hayatımın aşkı sikime sarılmışken Tyler'ı öldürmek için sabırsızlanıyorum. Bir an hınzırca gülümsedikten sonra kapıyı açıp Tyler'la yüz yüze geliyorum, ama o benim ben olduğumu bilmiyor... henüz.

Tyler kısa boylu, 1.80 boylarında. Kemiklerinde fazla et olmayan cılız bir adam ve hiç spor salonuna gitmiş gibi görünmüyor. Hazel'in onda ne bulduğunu bilmiyorum. Ortalama görünümlü biri. Onunla ilgili özel bir şey yok. *Onu kişiliği için sevmiş olmalı. İğrenç!* Yüzümün hissettiğim iğrenmeyi göstermesine izin vermemeye çalışıyorum.

"İyi misiniz efendim? Yardıma ihtiyacınız var mı?" Masumca sordum.

Bana aval aval bakıyor, bir an konuşmıyor. *İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var.*

Sesini bulduğunda kekeleyerek, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama buraya kız arkadaşımı ziyaret etmek ve Noel arifesinde ona sürpriz yapmak için geldim. Oraya vardığımda verandanın arka kapısı kırıktı. Arka güvertenin her yerinde iç parçalarıyla birlikte bir geyik vardı. Hazel'in eşyaları her yerdeydi ama onu hiçbir yerde bulamadım." Onun için bıraktığım tüm sürprizleri anlatırken sesi sıkıntılıydı.

"Eski kız arkadaşım," diye mırıldandım.

"Ne?" Tyler soruyor, şaşkınlık yüzünü kaplıyor.

"Hazel buraya geldiğinde yemin edebilirim ki çok üzgündü ve peşinden koşmaya çalıştığını düşündüğü çılgın bir eski erkek arkadaşından bahsetmişti." Ses tonumu eşit ve sakin tutuyorum.

"Bekle, Hazel burada mı?" Diye soruyor.

"Duruma göre değişir," diyorum kollarımı kavuşturarak.

"Bunun neye bağlı olduğunu anlamıyorum. Kız arkadaşım burada mı değil mi?" Tyler huysuzca soruyor.

"Eski kız arkadaş," diye tekrarlıyorum.

"Neden içeri gelip ısınmıyorsun? Bana neler olduğunu anlatabilirsin." Kapıyı açarak ikna ettim.

Bana bakıyor, bunun bir davet mi yoksa talep mi olduğunu tartıyor, sonra nihayet içeri adım atıyor. "Evet, tabii, neden olmasın?"

İyi çocuk.

Elimi omzuna koyup sıkıyorum ve onu ateşin çıtırdadığı ve televizyonda Noel filminin oynadığı oturma odasına götürüyorum.

"Oturun, bize biraz kakao getireyim. Naneli olur mu?" "Tabii," diyor endişeyle.

Ona sinir bozucu bir gülümseme verdikten sonra mutfğa gidip daha önce onun için hazırladığım kupayı alıyorum. Isındıktan sonra karıştırıyorum ve üzerine krem şanti ve ezilmiş şeker kamışı koyuyorum. Ona götürüyorum, sonra kendime bir fincan yapıyorum. Döndüğümde, karşısındaki koltuğun kenarına oturup bir yudum alıyorum.

"Baştan başla," diyorum.

"Kulağa çılgınca gelecek ama işte başlıyoruz." Tyler birkaç kadeh kakao içiyor ve derin bir nefes alıyor. "Yaklaşık bir ay önce, bir adam beni aradı. Kim olduğunu söylemedi. Tek söylediği Colorado'yu -ve Hazel'ı- geride bırakırsam bana çok para ödeyeceğiydi. İşlerin nasıl gitmesini istediğine dair bir sürü talebi vardı ve bana çok para ödemeyi teklif etti. Hayal bile edemeyeceğim kadar çok para. Beş parasız değilim. İyi bir hayatım var ama bu miktarlar hayatımı değiştirdi. Parayı kabul ettiğim için beni yargılamadan önce, bir şey daha vardı. Eğer kendi isteğimle gitmezsem, beni dışarı çıkarmaktan başka çaresi kalmayacağını söyledi. Bu adam beni öldürmekle tehdit etti, ben de tam olarak dediğini yaptım." Tyler birkaç bardak daha kakao içmek için duraklıyor.

"Lütfen devam edin. Parayı alıp ortadan kaybolduktan sonra ne oldu?" diye sordum.

"Ne önemi var ki? Bunu sana neden anlatıyorum ki?" Tyler yıkılıyor, bana şüpheyle bakıyor.

"Bana söylüyorsun çünkü Hazel'in nerede olduğunu, bana ve şerife ne söylediğini biliyorum." Şeriften bahsettiğimde gözleri büyüdü.

"Şerif mi?" Ciyak ciyak bağılıyor.

"Evet. Anlattıklarına bakılırsa, gerçekten kötü bir ayrılık olmuş ve eski sevgilisi, muhtemelen sen, bir tür sapkın psikopatmışsın. Şimdi sana nerede olduğunu söylemeden önce neden hikâyeyi bir de senden dinlemem gerektiğini anlıyorsun."

Gözlerini deviriyor, kötü adam ilan edildiği için üzgün olduğu belli, ama masumiyetini kanıtlamaya o kadar hevesli ki itirafına devam ediyor.

"Florida'ya gittim ve ortalığın sakinleşmesini bekledim. Sanki bu adam ortadan kaybolmuştu ve ben de Hazel'ı özliyordum. Ona evlenme teklif etmeyi planlıyordum. Bir yüzüğün ödemesini yapıyordum ve Meksika'ya yıldönümü gezimiz sırasında ona sürpriz yapacaktım. Bir uçak bileti ayırttım ve bir araba kiraladım.

buraya geldi çünkü ailesi ayrılığımızdan sonra kafasını toparlamak için buraya geldiğini söyledi." Kakao fincanını boşaltıyor.

Kendiminkinden bir yudum alıyorum ve ona gülümsüyorum. Gözleri ağırlaşıyor ve rahatsız bir şekilde kayıyor.

"Bir sorun var bayım-"

"Tyler," diye araya giriyor, elimi sıkmak için elini uzatıyor, ama halının karşısında oturuyorum ve kabul etmek için hareket etmiyorum, o da garip bir şekilde elini bırakıyor.

"İyi hissediyor musun Tyler?" diye sordum.

"Mph," diye homurdanıyor. "Sadece jet-lag oldum ve bütün gün kar fırtınasında araba kullanmaktan yoruludum. Önemli bir şey değil."

Başımı sallıyorum. "Bu oldukça iyi bir hikaye, Tyler. Hazel çok daha farklı anlatmıştı."

"Evet," diye yanıtlıyor Tyler, uyanık kalmak için mücadele ederken göz kapakları düşüyor. "Hazel nerede? Bana hiç cevap vermedin."

"Özür dilerim Tyler, hâlâ onun nerede olduğunu bilmeyi hak edip etmediğini değerlendiriyorum." Kaba bir şekilde cevap verdim.

"Onu görüp görmeyeceğime neden sen karar veriyorsun?" Tedirginlik sözlerine ateş katıyordu.

Ona dilimi çıkardım. "Şimdi, şimdi, şimdi, Tyler. Zarif ev sahibinle böyle mi konuşuyorsun?"

Yüzü öfkeyle buruşuyor. "Yüce Tanrım," diye fısıldıyor, sersemlemiş bir halde bağırıyor.

Başımı sallıyorum. "Çok nazik bir ev sahibi oldum Tyler ve sana karşı çok hoşgörülüydüm. Niyetimi bildirmek için seni kibarca aradım. Sahile daha yakın bir ev için yaptığın görüşmeleri ve taleplerini ağırladım. En önemlisi, Tyler, hayatını bağışlamayı teklif ettim, ama yine de buradayız. Oturma odamda eski kız arkadaşını görmek istiyorsun ve ben de sen anlaşılmamızdan dönmeye niyetli olduğunu itiraf edene kadar tüm bu olanlara oldukça hoşgörülü davrandım."

Yavaşça her şeyi bir araya getiriyor ve dudakları şoktan zorlukla aralanıyor. Gözlerini açık tutmak için çok uğraşıyor.

"Sen!" Lafı ağzında geveliyor. "Hazel'ı bana geri ver."

"Oh, bunun için endişelenme, Tyler. Yatağında, güzel ve güvenli bir şekilde uyuyor." Başı öne düşerken gülümsemem kulaktan kulağa yayılıyor ve bilincini korumaya çalışarak başını yukarı kaldırıyor.

"Sen mi," diye duraklıyor, dalıyor. "Bana ilaç mı verdin?" Tyler'ın konuşması daha da bulanıklaşıyor.

Yanına gidip battaniyeyle üzerini örtüyorum ve bunu yaparken yüzüne doğru eğiliyorum. "Üzgünüm Tyler, sana ilaç vermek zorunda kaldım. Sana ortadan kaybolmanı söyledim ama sen kapıma gelip bana ihanet etme planlarını itiraf ettin."

"Ne?" Tyler gözlerini ovuşturarak söylüyor. "Sen de kimsin?"

"Muhtemelen en kötü kâbusunuz ya da Azrail'in eşdeğeriyim." Alay ediyorum.

"Ama plana sadık kalmak amacıyla, ben anonimim ve hakkımda bilmeniz gereken tek şey bu. Şimdi Tyler-"

"Mmmph," diye yanıtlıyor.

"İyi uykular. Uyandığında seni öldüreceğim ve bu çok acı verici olacak."

"En kötü kabus." Tekrarlıyor.

"Evet, Tyler. Ben senin en kötü kabusunum ve kızını elimde tutacağım. Mesele şu ki, ben zaten ona aşığım. Onu ilk ben gördüm ve birkaç saat önce benim için çılgılık atmasına bakılırsa, sanırım senden çoktan uzaklaşmış."

"Sen bir psikopatsın," diye mırıldanıyor Tyler.

"Evet, Tyler. Ben bir psikopatım. Seni uyarmaya çalıştım ama sen bir seri katille asla karşılaşmaması gereken bir aptalsın. İyi uykular Tyler, çünkü seni öldüreceğim." Tıslıyorum.

Onu paniğiyle baş başa bırakarak uzaklaştım. On dakika sonra döndüğümde kanepede yatıyordu. Dudaklarından bir horultu kaçıyor ve ben kıpırdamadan ona bakıyorum. Telefonuma kronometreyi kurup zamanı kontrol ediyorum. Onu bağlayıp Hazel'ın evine götürmeden önce on beş dakika daha vereceğim. Uyandığında onu ziyarete gidebilir ve zamansız ölümünü atlatıp sonsuza dek mutlu bir şekilde birlikte yaşayabiliriz.

On beş dakika geçtikten sonra bunu yapıyorum. Onu sıkıca bağladım, kamyonetime yerleştirdim ve Hazel'ın evine doğru yola çıktım, onu daha sonra kullanmak üzere oturma odasına bıraktım. Oradayken kaloriferi altmış üçe kadar düşürdüm. Rahatsız olmasını istiyorum. İşim biter bitmez eve geri dönüyorum ve sabah kollarımda uyanmasını umarak Hazel'le birlikte yatağa giriyorum.

Hazel

Gözlerim çarpınarak açılıyor ama hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Görüşümün odaklanmasını ve beynimin beni yakalamasını bekliyorum. Sonra etrafımı tekrar tarıyorum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Arkamdan hafif bir horultu geliyor ve sıcıyorum, ancak bir adamın kolunun bana sarılmış olduğunu fark ediyorum. Bir an için sadece Tyler olduğunu düşünüyorum ama sonra Tyler'dan ayrıldığımı hatırlıyorum. Ciyakladım. Yatakta dik oturuyorum ve yanımdaki yastığın üzerinde yatan şeytani yakışıklı adamdan uzaklaşıyorum.

Gözlerini açıyor ve bana gülümsüyor. "Bakın sonunda kim uyanmış." Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Başım çarpıyor, oda dönüyor, dudaklarım kuru ve sert ve susuz hissediyorum. Sarhoş olup Kane'i mi becerdim? Düşüncelerimi taramaya ve yaptığımı hatırladığım son şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Ama hiçbir anım Kane'le ilgili değil. Noel Baba hakkında çılgın bir rüya gördüm ve sanırım onu becerdim, ama gerçekten emin değilim çünkü her şey gerçekten bulanık. Ondan önce, hatırlamaya çalışırken daha çok düşünüyorum. İç çamaşırlarıyla fotoğraf çekiyordum. Buraya öyle mi geldim? Aman Tanrım. Hatırladığım son şey Kane'e mesaj atmayı düşündüğümdü. Yapmış olmalıyım ve belli ki o da aynı şekilde hissetti, yoksa buraya nasıl gelirdim?

"Sorun nedir, sevgilim? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun." Kane yatakta doğrulup mükemmel kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor.

Karın kaslarının her biri mükemmel bir şekilde tanımlanmış, inkar edilemez bir detay dikkatiyle vücuduna yontulmuş. Gözlerim göbek deliğinin altında V şeklinde yavaşlayan sert çizgileri takip ederken büyüleniyorum. Geri kalan kısmı pazen çarşafın altında saklı. Beni izlediğini, vücudunun tadını çıkardığını hissedebiliyorum. Yanlış hissediyorum ama kendimi durduramıyorum da. Sonunda canıma tak ettiğinde ve sessizliğimize daha fazla dayanamadığımda, gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum. Yanaklarım utançtan kızarıyor.

"Günaydın. Uyandırdığım için özür dilerim."

Karşılığında bana gülümsüyor ve kolunu sallayarak ona doğru kaymamı sağlıyor. Tereddüt ederek ne yapacağımı bilemiyorum ama parmaklarımı karın kaslarında gezdirme ihtimalinin de cazibesine kapılarak daha da yaklaştırmaya karar veriyorum. Kolu koruyucu bir şekilde etrafımda dolanıyor, beni kendine çekiyor ve eğilip başımdan öpüyor.

"Dün gecedden bir şey hatırlıyor musun?" Sesi derin ve hırıltılı, hâlâ uyuklu.

Kızardığımı hissedebiliyorum. "Hayır dersem üzülür müsün?"

Beni sıkıyor. "Tabii ki hayır. Eminim o psikopatın yaptığı her şeyi izlemek inanılmaz derecede travmatize ediciydi. Eğer zihninde unuttuysan, seni detayları tekrar yaşamaktan kurtaracağım. Sadece onunla yüzleşmeye hazır olduğunda, amcanın evinde, onu bıraktığımız yerde bağlı olduğunu bil."

Ona doğru düşünüyorum ve bir elimi göğsüne koyuyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdirirken teni sıcak ve yumuşak, ilk gördüğümde umutsuzca dokunmak istediğim kasların izini sürüyorum. Eğer Kane bana detayları anlatmak istemiyorsa, bilmek istediğimden emin değilim, ama Tyler'la yüzleşeceksem, ne söyleyeceğimi bilmem için muhtemelen temel bilgilere sahip olmalıyım.

"Kane," diye
fısıldıyorum.

"Evet, sevgilim."

Bunu söyleme şekli içimde kelebekler uçuşturuyor. Ben hiç kimsenin sevgilisi olmadım. "Bana ne olduğunu anlatmanı istesem, ama tüm detayları anlatmasan, anlatır mıydın? Tyler'a ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

İç çekiyor. "İstemiyorum ama bilmen gerektiğinin farkındayım. Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Hiçbir şey hatırladığımı sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, ona sarılabilmek için yer değiştiriyorum, bir bacağımı kalçasının üzerine atıyorum.

İçgüdüsel olarak diğer eli üzerime düşüyor ve yüzümü avuçlamadan önce birkaç kez kalçamın kıvrımını izliyor. "Herhangi bir noktada durmamı istersen, elimi sıkman yeterli." Elini bana uzatıyor, ben de tutuyorum ve sonra boğazını temizliyor.

"Beni aradın ve güvertede bir geyik olduğunu söyledin. Güneşlenme odasının cam kapısına çarpmış ve sen paniklemişsin." Hala iyi olduğumdan emin olmak için gözleri yüzümü arıyor. Tatmin olmuş bir şekilde devam ediyor. "Hemen aşağı indim ama oraya vardığımda karda koşuyor ve yardım için bağıırıyordun. Bana onun seni avladığını ve eğer seni yakalarsa geyiği öldürdüğü gibi seni de öldüreceğini söyledin. Seni buraya getirmem için bana yalvardın çünkü amcanın evine geri dönemeyecek kadar korkmuştun."

Gözlerim yaşla doldu. Tyler buraya beni incitmek için geldi. Nasıl yapabildi? Ona istediği her şeyi verdim. Evlenmeye ya da yuva kurmaya hazır olmadığını söylediğinde sabrettim. Şimdi neden istemediğini biliyorum, ama giden o olduktan sonra buraya bana zarar vermek için nasıl gelebildi? Başım dönüyor ve derin bir nefes alırken Kane'in göğsüne yaslanmasına izin veriyorum.

Elimi bırakıyor, böylece yüzümdeki saçları geriye doğru okşayabiliyor. "Bu hikâyeyi kahvaltıdan sonra bitirelim. Sabahının zor geçeceğini biliyordum, bu yüzden sana taze elmalı tarçınlı ve cevizli kızılıcak kekleri yaptım."

Başımı sallıyorum, mola için sabırsızlanıyorum ve olanları kafamda toparlamak için zamana ihtiyacım var.

"Kane," diye tekrar

fısıldıyorum. "Evet, sevgilim."

"Yaptık mı?" Cümleyi bitirmek için kendimi zor tutuyorum.

Bana doğru sırtıyor. "Evet, daha sonra nasıl geçtiğini sana hatırlatmakta bir sorun görmüyorum ama önce yemek yemelisin."

"Tekrar yapmak ister misin?" Şaşkınlıkla ciyaktım.

"Bana kalsa, bunu yapmayı asla bırakmayız. Hazel, sanırım beni bağımlısı yaptın ve sensiz bir an daha geçirmek istemiyorum. Son birkaç saattir seni kollarımda tutmak mükemmeldi. Keşke Dex de burada olsaydı ama belki de birbirimizi iyileştirebileceğimizi bildiği için seni bana getirdi." Kane'in sözleri duygularımı bastırıyor ve bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülüyor.

"Şşşt. Gel buraya. Ağlama, Hazel. Sana söz veriyorum, bensiz geçirdiğin her yılı telafi edeceğim. Tek istediğim-"

"Sadece ne istiyorsun?" Ona soruyorum.

"Gülmeyeceğine söz verir misin?"

Diye soruyor. "Söz veriyorum."

"Seninle tanışmanın da en az onun kadar mükemmel olacağını ve o sevimsiz tatil filmlerindeki gibi birbirimize aşık olup sonsuza dek mutlu olacağımızı umuyordum. Gördüğün gibi, her zaman bir arkadaşına özlem duydum - beni banka hesabımdaki rakamlar için değil, ben olduğum için sevebilecek birine. Tek umudumun sen olduğunu hissettim ve işte şimdi birlikteyiz ve bunun asla bitmesini istemiyorum." İtiraf ediyor.

Gözyaşlarım kontrolsüzce yüzümden aşağı akıyor. "Kane," diye hıçkırıklara boğuluyorum. "Ben hiç gülemedim. Bunu ben de isterdim. Aslında, tatil aşklarını izliyor ve o şanslı kızlardan biri olmayı diliyordum. Karımı küremek için ortaya çıktığında, bunun sen olmasını istedim."

Elinin tersiyle gözyaşlarımı siliyor. "Olabilir Hazel. Tek yapman gereken beni seveceğine söz vermek, karşılığında ben de seni düşündüğünden çok daha fazla seveceğime söz veriyorum. Eğer beni olduğum gibi görür ve seversen sana dünyaları veririm."

Kollarımı boynuna doladım. *Bu nasıl oluyor?* Bileğimi çimdikliyorum, rüya görmediğimden emin olmak için kontrol ediyorum. *Bu gerçekten oluyor mu? Noel için travmatik bir parlak zırhlı şövalye aşk hikayesi mi alıyorum?* İnanamayarak göz kırpmıyorum ve onu daha da sıkıyorum.

"Sen gerçek misin?" Fısıldıyorum, o kadar şaşkınım ki filtrelerim kaybolmuş gibi görünüyor.

"Sana söz veriyorum, ben çok gerçeğim ve çok ciddiylim. Benimle aşağıya gel ve sana etrafı göstereyim. Noel'i seviyorum ve bu mevsime duyduğumuz ortak aşkı yeniden deneyimlemeni istiyorum. Dün geceden pek bir şey hatırlamıyorsun."

O mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Beni yatağından çekmesine izin veriyorum, ama sonra beni kollarına alıyor, sanki yürüyemeyecekmişim gibi taşıyor.

Kendiminkini.

"Seni merdivenlerden aşağı taşımama izin ver. Sana sarılmak istiyorum ve henüz gitmene izin vermeye hazır değilim."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Ben ikna oldum. Şu anda kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum.

Koridordan çıkıp sahanlığa adımını attığında nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım, Kane!" diye haykırıyorum. Dairesel merdivenin korkuluklarını atatürk çiçeği ve yumuşak parıldayan ışıklarla sırlıklam olmuş taze kesilmiş çelenkler süslüyor. Kırmızı kadife kurdeleler raylardan aşağıya doğru uzanıyor ve sonunda kıvrılıyor. Kulağına fısıldamak için başımı kaldırıyorum. "Bu her kızın hayalindeki tatil romantizm filmi."

"Nedenmiş o, sevgilim?" Bana taktığı bu lakap beni kıvrandırıyor ve ben de bu hissin tadını çıkarıyorum.

Bana bakıp cevabımı beklerken gülümsemesi ağzının kenarlarından kalkıyor.

"Noel için süslenmiş, bir dağın tepesinde, muhteşem manzaranın tadını çıkarmak için inşa edilmiş büyük pencerelerde kar esen bir konak." Kıkırdıyorum.

"Ve," diye soruyor.

"Ve sanırım şimdiye kadar tanıştığım en yakışıklı adam, gerçek gibi görünmeyen karın kaslarıyla tamamlandı." Ağzımı kapatıyorum, aşırı paylaşımına garip bir şekilde gülüyorum.

Merdivenlerin başında durur ve yukarı bakar. "Ökseotu."

Elimle yüzünü kendime doğru çekiyorum ve yavaşça çekilmeden önce dudaklarını usulca öpüyorum.

"Dil yok mu?" İtiraz ediyor.

"Sabah nefesi." Yüzümü buruşturarak itiraf ediyorum.

"Bir dahaki sefere sana dişlerini fırçalatacağım," diye homurdanıyor. "Anlaştık."

Sanki onun için hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni zahmetsizce taşıyarak merdivenlerden iniyor. Ona beni her yere taşımak zorunda olmadığını söylemek istiyorum ama dinleyeceğini sanmıyorum ve bu oldukça seksi. Muhtemelen hayatımın geri kalanında onun tarafından taşınarak yaşayabilirim. Dibe ulaştığımızda beni yere bırakıyor, beni sabitliyor ve elime uzanıyor.

Buranın her santimetrekaresinde Noel var. Merdivenlerin dibinde beni cam süslerle bezenmiş dev bir ağaç karşılıyor. Işıkları loş sabah ışığında usulca parlıyor. Dağda karlı bir gün daha ve ben şimdiden olduğum yerde kalmaktan son derece memnun olduğumu biliyorum, ancak vasiyette bir yıl daha kalmam gerektiğini söyleyen maddeyi merak ediyorum.

hafta. Kaldığım süreyi her zaman uzatabilirim. Burada mahsur kalırsam diye iş bilgisayarımı yanımda getirdim. Bu duyulmamış bir şey değil ve patronumun asla haberi olmaz. İşimi yaptığım sürece beni kontrol etmesi için bir neden yok. Uzun bir tatil kulağa hoş geliyor.

Kane beni ağacın yanından geçirip evin derinliklerine doğru sürüklüyor. Fındıkkıranlar, daha fazla çelenk, taze çelenkler, bir Noel köyü var ve tüm ev tatil gibi kokuyor. Baharatlı ve orman kokusu karışmış. Her şey mükemmel. Mutfakta beni küçük, rahat bir masaya oturtuyor ve bana bir kek getiriyor.

"Süt mü kakao mu hayatım?" Önüme koyarak soruyor.

"Kakao," diye sırtıyorum.

"Güzel, ben de." Elimi öpüyor, sonra sıcak kakao yapmak için yanımdan ayrılıyor. Etrafımdaki tüm süslemelere hayranlıkla bakmaya devam ediyorum. Her şey çok güzeldi.

Kane birkaç dakika sonra yanıma sokuluyor ve önümdeki masaya bir fincan kakao koyuyor. Üzerine çırpılmış krema, tarçın serpilmiş ve ezilmiş zencefilli kurabiyeye benzeyen bir şey var.

"Vay canına, bu da ne? Sen ünlü bir şef falan mısın?" Kekten ilk lokmamı yuttuktan sonra ağızımdan kaçırıyorum.

"Ya da başka bir şey," diye dalga geçiyor. "Fırıncılık annemden öğrendiğim bir hobi. O bekar bir anneydi ve bu birlikte yaptığımız bir şeydi."

Uzanıp elini sıktım ve ağızıma bir lokma daha kek attım. Yemeye başlayana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Sanki günlerdir bir şey yememiş gibiyim. Aldığım her lokmada aklım başımdan gidiyor. Kendimi çok daha uyanık hissetmeye başlıyorum. Vücudum açlıktan sonra canlanmaya başlamış gibi hissediyor. Dün geceyi ve olan her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ama tek hatırlayabildiğim resimler ve Noel Baba ile seks yaptığım garip rüyam.

"Ne düşünüyorsun?" Kane beni aklımdan çıkararak soruyor.

Dudağımı ısırdım. Ne kadar tuhaf olduğumu bilmesini istemiyorum ama yine de ona rüyamı anlatmaya karar veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, dün gece Noel Baba ile yattığım gerçekten tuhaf bir rüyayı düşünüyordum."

Kane sırtıyor. "Kulağa seksi geliyor. Eğer bunu yapmak istiyorsan, ikimizin de giyebileceği bir şeyim var. Çeşitli bedenler ve seçenekler sipariş ettim çünkü senin mükemmel olacağını umuyordum. Ve şimdi bunu yüksek sesle itiraf ettiğime göre, kulağa biraz çılgınca geliyor."

"Bana çılgınca gelmiyor," diye fısıldıyorum. "Seninle elbise giyme oyunu oynamayı çok isterim Noel Baba." Göz kırpiyorum.

Hazel

Amcamın evinin önünde duruyoruz. Tyler'la yüzleşmeye hazırlanırken sinir küpüydüm. Buraya gelip mülkümde bu kadar tahribata neden olacak kadar yüzsüz. Kane beni aynı kıyafetleri giymeye ve ne düşündüğü konusunda endişelenmemeye ikna ettiği için şanslıyım, çünkü bunun bir önemi yok. Kane ve ben buraya gelmeden önce atıştırmalık olarak biraz zencefilli kurabiye yedik ve Tyler için yanımda birkaç tane getirdim çünkü o zamandan beri bir şey yemedi

Kane onu bağıladı ve burada bıraktı. Kane kamyonetin etrafında dönüp bana kapıyı açarken derin bir nefes alıyorum ve kollarına atılıyorum.

"Bunu yapabilirsin," diyerek beni cesaretlendiriyor.

Ona gülümsemeyi teklif ediyorum. *Nasıl bu kadar şanslı olabildim?* Ona bir aşağı bir yukarı bakarak düşünüyorum.

Üzerinde kırmızı ekoseli bir boxer ve şapkalı bir Noel Baba ceketinden başka bir şey yok. Belindeki lastiğin üzerinde yaramaz yazıyor, bu da beni kızartıyor. Üzerimde yumuşak beyaz kürk astarlı seksi kırmızı bir elbise var ve çok kısa. Göğüslerim askılı bluzdan dışarı taşıyor ama Kane'in umursadığını sanmıyorum. Beni kucağına alıyor ve karın içinden geçirerek ön kapıya kadar taşıyor. Çimentoyu kaplayan sadece birkaç santim var. Belli ki bakım işlerine devam ediyordu.

Beni basamağa bırakıyor ve ön kapının kilidini açmak için Kane'in mülk anahtarını kullanıyorum. Evin derinliklerine doğru yürürken elimi tutuyor ve Tyler'ın odanın ortasındaki mutfak sandalyelerinden birinde bağlı olarak oturduğu yere gidiyoruz. Kane onu iple, koli bandıyla ve Noel ışıklarıyla kaplamıştı.

"Aman Tanrım, Kane, bunlar Noel ışıkları mı?" Nefes nefese kaldım.

Gülüyor. Bundan hoşlanabileceğini düşündüm. "Çok mu fazla?" "Hayır, mükemmel."

Tyler konuştuğumuzu duyunca kafasını kaldırıyor. "Sen," diye hırlıyor Kane'e.

"Ondan uzak dur, Hazel. O bir canavar." Tyler uyarıyor.

"Bence canavar sensin, Tyler. Amcamın evini yıktın ve masum bir hayvanı öldürdün. Peki ne için? Beni geri kazanmak için mi? Geri dönmeyeceğim. Asla geri dönmeyeceğim. Bir süre burada kalacağım ve Kane ile sonsuza dek mutlu bir şekilde tatil romantizmimi yaşayacağım. Siktir git!"

Şaşkınlıkla çenesi düşüyor ve Kane güven vermek için parmaklarını kollarımda gezdiriyor. Dokunuşuna doğru eğiliyorum, tenimin üzerinde çatırdayan elektrik gibi hissettirmesine bayılıyorum.

"Anlamıyorsun, Hazel. Sana gerçeği söylememe izin ver." Tyler yalvarıyor. "Gerçek mi, Tyler? Duyalım bakalım. Eğlendir beni." Isırıyorum.

"Bu adam bana para verdi. Bana her şeyi yaptırdı. Seni aldatmamı sağladı. Florida'ya gitmek için seni terk etmemi sağladı ve kalbini kırmam için beni zorladı. Sana evlenme teklif edecektim Hazel." Yalvarıyor

Ona gözlerimi deviriyorum. Ne kadar zavallı bir bok çuvalı. Tyler'ın ne kadar boktan biri olduğunu anlamak için Kane gibi gerçek bir adamla tanışmak gerekti. "Sana söyledim Tyler, bana yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim. Bu yüzden Kane'i suçlamaya çalışmak senin için bile alçakça bir hareket."

"Bu doğru. Bana inanmalısın, Hazel. Beni öldürmekle tehdit etti. O lanet olası bir psikopat. Bana ilaç verdi, beni bağladı ve beni öldürmek için buraya getirdi," diye bağıyor Tyler.

"Biliyor musun, Tyler. Yalanlarını yeterince duydum," diyorum ve onun için getirdiğim zencefilli kurabiyelerden birini alıp ağzına tıkıyorum. "Bence sen sadece Kane'de bulduğum şeyi kıskanıyorsun. Kıskanıyor musun lan Tyler?"

Cevap veremiyor ve çiğnemekten başka çaresi yok. İkinci kurabiyeyi ağzına tıkıyorum ve boş tabağı sehpanın üzerine koyuyorum. Sonra kollarımı Kane'e dolayarak onu sert ve derin bir şekilde öpüyorum. Dudaklarımı aralayıp dilini içeri sokmasına izin veriyorum ve o da geri çekilmiyor. Vücudum ona doğru eğilene ve beynim onu burada, Tyler'ın önünde becerme düşünceleriyle dolana kadar beni duyusal bir şekilde öpüyor, sadece haklılığımı kanıtlamak için. Kane'in eli kışımını agresif bir şekilde sıkıyor ve ağzına doğru inliyorum.

"Hadi onu kıskandıralım," Kane'in sesi boğuk ve alçak, sıcak nefesi kulağımın kabuğunu okşuyor, dudakları zar zor bana değiyor ve vücuduma karıncalanmalar gönderiyor.

"Kane," diye fısıldıyorum.

"Evet, sevgilim."

Ona ve Noel ağacı gözlerine bakarken aniden ihtiyaç dolu bir şekilde geri çekildim, kalın ağır kirpiklerimin arasından mırıldandım, "Beni onun önünde becermeni istiyorum. Onun olmadığımı anlamasını sağla. Artık sana aitim, Noel Baba."

"Siktir, Hazel." Sözcükler ağzından alçak sesle ve gergin bir şekilde dökülüyor. "Benden ne istersen yaparım. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet Noel Baba," diye göz kırpyorum, kendimi maceracı hissediyorum.

"Senin için her şeyi yaparım." Diyor, boynumu öperken göğüslerimi avuçluyor ve başparmağıyla meme uçlarımı okşuyor.

"Ne oluyor, Hazel?" Tyler bağıyor.

Onu görmezden geliyorum.

"Ona çenesini kapamasını ve sana isteyebileceğin her şeyi verirken beni izlemesini söyle, sevgilim." Kane diyor ki.

Etrafımda dönüyorum ve Kane kışımını ona doğru çekiyor, böylece sert horozunun bana baskı yaptığını hissedebiliyorum, dikkatimi talep ediyor.

"Tyler, o zaman beni geri kazanmaya çalış. Bu senin son şansın."

Mırıldanıyorum.

Arkamda, Kane sertleşiyor, ama endişelenmiyorum. Bu sadece Tyler'ın gerçekten bir şansı olduğunu düşünmesini sağlayacak.

Tyler dener, boğazını temizler ve yalvarır. "Lütfen bebeğim. Kendine gel. Sana ne söyledi bilmiyorum ama yemin ederim bunu o yaptı. Beni öldürmekle tehdit etti Hazel. Tek çıkış yolu buydu, bana başka seçenek bırakmadı. Senin için geri geldim" diye hıçkırıyor.

Kane'in parmaklarını sıkıyorum ve Tyler'a doğru yürüyorum, Tyler yüzünde asılı duran kızlara bakarken Kane'e iyi bir görüş sağlamak için eğiliyorum. Bir parmağımı uzatıp çenesinin altından geçirerek gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. Sonra kendimi Tyler'ın kucağına bırakmak üzereymişim gibi duruşumu genişletiyorum. Bana şaşkınlıkla ve iri gözlerle bakıyor. Sonra önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve eminim onu emmek üzere olduğumu sanıyor. Omzumun üzerinden Kane'e bakıyorum. Mutlu görünmüyordu. Bu bana bir adrenalin patlaması yaşıyor. Dikkatimi tekrar Tyler'a veriyorum ve ellerimi kalçalarından geçirip bacaklarımın üzerine oturuyorum, böylece neredeyse diz çökmüş oluyorum. Tavana bakıyor, onu ağzıma almamı bekliyor ama olacak olan bu değil.

Hazel Tyler'ın önünde diz çökerken içim öfkeyle kaynıyor. Olayların bu şekilde gelişmesine inanamayarak ona bakıyorum. Dışarıdan, soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum, ama Tyler'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, bu konuda berbat bir iş çıkarıyor olmalıyım. Yumruklarım sıkılıyor ve Tyler'ın boynunu kendim kesme dürtüsüyle savaşırken çenemi kapatıyorum ama bunu yapmak için Hazel'a ihtiyacım var. Onun tüm bağlarını kopardığını ve beni sevmeye kararlı olduğunu bilmeliyim.

Bana bakmak için dönüyor ve gözlerini kaçırdığında acı çekiyor. Uzun, derin bir nefes alıyorum ve kafatasını parçalamayı düşünmemeye çalışıyorum. Çenem titriyor. Kontrolümü kaybetmeye gülünç derecede yakınım. Tyler'a dik dik bakarken görüşüm daralmaya başlıyor, orada oturmuş onun kazandığını düşünüyor.

Hazel bana tekrar bakıyor, bu sefer gözleri bana dikilmiş, yaramazlıkla parlıyor. Kafası o kadar iyi ki, uyandığında ona söylediklerimden başka bir şey hatırlamayacak. Sadece seri katil olduğumu anlamasını istiyorum çünkü ilişkimizin bu kadar başındayken 'sana bir şey itiraf etmem gerek' gibi bir şey yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Bunu daha sonra kullanmak üzere saklamak istiyorum.

Gözlerine bakarken dudaklarını yalıyor, çözölmeye ne kadar yakın olduğunu görebiliyorum. Bana göz kırptıyor, sonra bir parmağını bana doğru kıvrıyor.

"Buraya gel ve beni becer, Noel Baba."

Oh evet! O benim mükemmel küçük tanrıçam, her yönden yaramaz. Bu kız tam bir bela, ama ben onun için buradayım. Onu elimde tutmak için her şeyi yaparım. "Senin için, sevgilim, her şeyi." Homurdanıyorum. "Ama önce buraya sürünmeni ve Noel Baba'nın koca sikini emmeni istiyorum. Ona gerçek bir erkeğin sikinin neye benzediğini göster çünkü sevgilim, o daracık amcığının onun küçücük sikiyle gerilmesi gerekiyor."

"Tyler'ın beni gerçek bir erkeğin sikini alırken izlemesini istiyorum," diye inliyor sabırsızca. "İzleyeceksin. Ama önce beni sertleştirmen gerek."

Tyler alay ediyor, ben de ona göz kırptıyorum. Zaten sertleşmiş durumdayım, ama bu onu istediğim şeye ikna etmeme engel olmayacak.

"Yapma bunu Hazel. Lütfen çöz beni. Bizi eve götüreceğim. Eve birlikte dönebiliriz. Sık şu herifi. Hadi, bebeğim." Tyler umutsuzca yalvarıyor.

"Ona çenesini kapamasını ve izlemesini söyle Hazel," diyorum.

"Kapa çenenini ve izle," diyor ve ben onun olduğu yere doğru yürürken beni beklemek için yarım daire çiziyor. Önünde belirlediğimde, Tyler'ın tepkisini izlemekle kız arkadaşımın sikimi yalamasını izlemek arasında kalıyorum. Tyler'ın tepkisi tek seferlik bir fırsat. Bunu bir daha asla göremeyeceğim, bu yüzden Hazel'in parmakları bel kemerimi çözüp sikimi serbest bırakırken ona kendini beğenmiş bir şekilde bakmak için başımı çeviriyorum. Hazel sıkıca kavlıyor ve Tyler'ın yüzü düşerken ben tıslayarak onun dokunuşuna doğru pompalıyorum. Beni dibimden ucuma kadar yalıyor, sonra dilini başımın üzerinde dolaştırıyor. Böyle devam ederse beni boşaltacak. Beni emerken Tyler'ın yüzündeki ifade paha biçilemez. Dilinin zorlanan sikimin zonklayan damarlarında gezinmesi harika hissettiriyor. Taşaklarımda oluşan basınç bana biraz pre-cum salgılayacağımı söylüyor. Bunu hissettiğimde

Bina, itişimi mükemmel bir şekilde zamanlıyorum, boğazının derinliklerine çarparken saçlarını tutuyorum, horozum zonklıyor, patlamakla tehdit ediyor. Tükürüğünü yutuyor ve ben boğazına sokarken bu his beni uçuruma sürüklüyor. Hazel tıksırıyor, ancak yükümü olduğu gibi kirli kız gibi yutuyor. Dudakları onu serbest bırakırken bir patlamayla sikimi ağzından çekiyorum, sonra dudaklarındaki dölleri siliyorum.

"Sen kazandın, Hazel. Ödeştik. Şimdi yerden kalk ve beni çöz. Haklılığını kanıtladın." Tyler bağılıyor.

Onu boğazından kavıyorum ve nefes nefese kaldığında sıkıyorum. "Hayır, dur." Diyor, sesi eşit ve sakin.

"Beni doldurmanı istiyorum, Santa." Dudaklarını yalıyor. "Ona gerçek bir erkeğin bir kadını nasıl tatmin ettiğini göstermeni istiyorum."

Evet. Senin için her şeyi yaparım. Sanırım onun sefahatiyle büyüledim.

"Burada bekle," diye homurdanıyorum, kendimi mutfağa yürümeye ve doğaçlama bazı malzemeleri almaya zorluyorum.

Elimde daha fazla Noel ışığı ve iki paket şekerle döndüm. "Tyler'a görevi devraldığımdan beri o daracık amcığı ne kadar esnettiğimi gösterelim." Hazel kıkırdıyor ve dört ayak üzerine kalkıyor. "Göster ona Noel Baba. Ona kaç tane şekerleme alabileceğimi göster."

"Ona aletimin yerine kaç tane şeker kamışı gerektiğini göstereceğim ve sonra seni onlarla becereceğim, böylece o ıslak amcığın içine girdiğimde, seni becerirken karıncalanacak."

Tyler sözümü kesti. "Sizler hastasınız."

"Kapa çeneni, Tyler." Hazel tersliyor, ayağa kalkıyor ve bıçak almak için mutfağa doğru yürüyor.

Tanrım, bu iş çok çabuk kızıştı. Onu öldürdüğünde gerçekten içine gömülmek istedim, ama dilenciler seçici olamaz ve onu bitiren o olduğu sürece alabileceğimi alacağım.

Ona doğru yürüyor ve ucu kan çıkana kadar yanağına bastırıyor. "Kapa çeneni ve izle dedim, Tyler. Senden tek kelime daha duymak istemiyorum."

"Hazel, lütfen-"

"Tek kelime daha etme," diye bağılıyor.

Hiçbir şey söylemiyor, kadın bıçağı indirip benim için tekrar pozisyon aldığı yerin yanına yere bıraktığında yenilgiyle başını sallıyor. "Senin için hazırım, Noel Baba."

Bu benim işaretimdi. Dizlerimin üzerine çöküyorum, Tyler'ın kendini hizalamasını ve sıcak, ıslak amını tam kafama batırmasını izliyorum. Onun gerginliği gibi inliyorum

beni çevreliyor. Sonunda kık yanakları bana yaslanana ve kendini tamamen doldurana kadar sikimin üzerinde kayarak beni içine alıyor. Benim için inleyene kadar güzel ve derin bir şekilde içine sokuyorum. Tyler gözlerini kapatıyor. "Ona boşalmanı izlemesini söyle, sevgilim," diye homurdanıyorum, duvarları bana karşı sıkışırken. "O izlerken benim için boşalmanı istiyorum Hazel. Noel Baba için iyi bir kız ol."

"Bize bak," diyor ve adam bakmayınca da bıçağa hamle yapıyor.

Onunla birlikte hareket ediyorum, çekirdeğinin sıcaklığından ayrılmak istemiyorum. Onu ayağından bıçaklıyor ve adam ılgık atıyor, gözlerini açıyor ve kızın etrafımda dolanmasını izliyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye inliyorum, içine giriyorum ve sonra çekiyorum.

Tyler acı içinde inlerken ben şekerleri açıyorum ve Hazel da yardım ediyor. Yirmi dördünü de ambalajlarından çıkardıktan sonra tekrar dört ayak üzerine kalkıyor ve bekliyor. Tyler izliyor, belli ki ben her birini yaladıktan sonra ıslak amına sokarken başka tarafa bakmaya korkuyor. "Bu nasıl bir his, sevgilim?"

Beş tanesini içeri kaydırırdıktan sonra soruyorum.

"Kendimi boşlukta hissediyorum," diye somurtuyor.

"Sikimi değiştirmek için daha fazlasına ihtiyacın var mı?" Gırtlaktan gelen bir sesle soruyorum. "Evet," diye pantolonunu indiriyor.

Beş tane daha yalıyorum ve yerleştiriyorum. "Bu nasıl?" "Hala boş, Noel Baba. Bana biraz daha ver."

Kahretsin, benim kızım küçük pis bir kız. Bunu asla unutmayacağım. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seks. Eğer hayatımın geri kalanını Hazel'la geçireceksem, bunun için her şeyimi veririm. Benden istediği her şeyi yaparım. Kafamın içindeki ses bir kırbaç sesi çıkarıyor ve ben sırtıyorum. Bu amcık için istediği kadar kırbaçlanacağım.

"Bunu duydun mu Tyler?" Onunla alay ediyorum. "Kendini boş hissediyor. Daha fazlasına ihtiyacı var. Bu on şeker kamışı eder."

Beş tane daha yalıyorum ve zahmetsizce içeri kaydırıyorum, sonra yapışkan parmaklarımla klitorisini ovma için etrafına uzanıyorum. Nefes nefese parmaklarımla içine giriyor.

"Karıncalanması çok iyi hissettiriyor," diye nefes nefese kalıyor. "On beş, sevgilim. Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

"Evet."

Beş tane daha yaladım ve içeri kaydırdım. Amcığı onları kabul ediyor ve zevkle başını geriye atıyor. "Durma. Daha fazla."

"Yarın Noel Arifesi olduğu ve sen de çok yaramaz bir kız olduğun için seni yirmi dördüyle de doldurayım mı?"

"Evet, Noel Baba."

İnliyorum, onları tek tek yalıyorum ve sayıyorum. "Yirmi bir." Yala. "Yirmi iki." Yala. "Yirmi üç." Yala "Yirmi dört."

Kıçını tokatlıyorum. "Şimdi nasıl hissediyorsun, sevgilim?"

"Tıpkı içimde olduğun zamanki gibi hissettiriyor." İnliyor.

"Bunu duydun mu Tyler? Onu yirmi dört şekerleme alacak kadar uzattım."

Ofluyor.

"Seni iyi bir kız gibi şeker kamışlarımla becermemi ister misin Hazel?"

Başını sallıyor.

"Kelimelerini kullan," diyorum ve ceza olarak kıçına bir tokat atıyorum. Bağırıyor. "Lütfen beni şeker kamışlarıyla becer."

Tyler'ı kızdırmak istiyorum, bu yüzden onu ikna ediyorum. "İşte bu kadar. Tıpkı benim gibi o baston şekerlerin verdiği hissi seviyorsun çünkü seni dolduracak ve iyi hissettirecek büyük bir alete ihtiyacın vardı. Seni tahtına oturtacak ve arzulayabileceğin her şeyi sana verecek bir adama ihtiyacın vardı."

Klitorisini ovmak için uzanıyorum ve şeker kamışlarının üzerine daha derine batıyor. "Seni lanet fahişe," diye bağırıyor Tyler. Bıkmıştı ve ben hazırım.

"Seninle bu şekilde konuşmasına izin verme. Hadi ona sikime nasıl boşaldığını gösterelim."

Baston şekerleri çıkarıyorum ve Hazel beni şaşırtarak ayağa kalkıyor.

"Bunlardan bir tane alabilir miyim?" Dölüyle ıslanmış şeker kamışlarını göstererek soruyor.

Ona bir tane veriyorum ve o da Tyler'a götürüp ağzına tıkıyor ve bir dakika orada tutuyor. Sonra yerdeki bıçağa uzanıyor.

Bu gerçekten oluyor. Bana vermediği için kıskanarak ağzıma bir baston şeker atıyorum. Onun dölünü emmekten zevk alıyorum.

"Mmmm," diye inliyorum. "Lezzetli."

Bana gülümsüyor, sonra Tyler'a dönüyor. Yüzüne doğru eğildi. "Siktir git, Tyler. Bana orospu demeye nasıl cüret edersin? Burada küçük pis bir fahişeyi beceren tek kişi sensin, sonra onunla kaçtın ve belli ki pişmanlık duyuyorsun. Ama artık senin için çok geç Tyler. Beni sonsuza dek kaybettin."

Bıçağı adamın kalçasına saplıyor. Kan akmış. Uyluk atardamarını kesmiş. Hazel'i tutup yere bastırdım.

"Becer beni, sevgilim. Şimdi bana ait olanı göster ona."

Tyler'a göz kırpıyorum. Kan kaybından ölmenden önce sadece birkaç dakikası var. Hazel bacaklarını açıyor ve o guruldarken ben içine giriyorum. Hızlıca pompalıyorum, bir yandan da Tyler'ın yavaşça kayboluşuna bakıyorum. Ben çok yaklaştım, o da öyle.

"Kalçalarını içime doğru yuvarla Hazel. Gelmemi sağla," diye emrediyorum, parmaklarımı ıslaklığında ve klitorisinin etrafında kaydırarak onu benimle birlikte uçurumun kenarına getiriyorum.

Sadece birkaç itiş daha alıyor ve etrafımda çözülüyor. Biz boşalırken Tyler son nefesini veriyor ve bu, yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir coşku. Adrenalin vücudumda yükseliyor, hayatımda hiç gelmediğim kadar sert boşalırken beni orgazmımın derinliklerine götürüyor.

Tyler öldü ve Hazel sonunda benim oldu.

Hazel'ı evime geri götüreceğim, onu temizleyeceğim ve Noel arifesini tekrar kollarımda geçirebilmesi için yatağa yatıracağım. Onu ayıkken becermek istiyorum ki bu sefer hatırlayabilsin.

Hazel

Kane beni nazikçe uyandırıyor. Parmakları omurgamda aşağı yukarı gezinirken yumuşak öpücükleri omuzlarımı kaplıyor. "Uyanma vakti geldi, sevgilim. Kahvaltı ve öğle yemeği boyunca uyudun. Uyan ve akşam yemeğinde bana katıl." Boynumu öpüyor ve ben inliyorum. Onunla yüzleşmek için yuvarlandım. "Çok özür dilerim." "Olma. Yanlışlıkla eski erkek arkadaşın Hazel'ı öldürdün. Bunun acısını çıkarmak için uyumaya ihtiyacın olması anlaşılabilir bir durum."

"Ben ne?" diye soruyor dehşet içinde.

"Bu bir kazaydı. Atardamarına çarpacağını bilemezdin." Kane beni yatıştırmaya çalışıyor.

Bir damla gözyaşını sildim.

"Hey, sorun yok. Ben her şeyle ilgileneceğim. Sen sadece bana ne yapmak istediğini söyle. Bunu yemekte konuşabiliriz. Sana birkaç elbise sipariş ettim. Umarım sakıncası yoktur, hepsi yeşil. Bu benim en sevdiğim Noel rengi çünkü bana dağları hatırlatıyor," diye itiraf ediyor Kane.

Başımı sallayarak gülümsedim. *Tyler'ı ben öldürdüm.* Şu anda kusmak istiyorum. "Tamam." Başımı salladım.

"Giyinmene yardım etmemi ister misin, güzelim?" Sanki tedirginliğini hissetmiş gibi soruyor.

"Evet. Bu güzel olurdu. Kafamın içinde yalnız kalmak istediğimden emin değilim. Giyinirken benimle konuşur musun? Dikkatimi dağıtır mısın?"

"Önce git dişlerini fırçala, sonra ben hallederim." Kane göz kırpmıyor.

Kane beni izlerken tökezleyerek banyoya gidiyorum. Onun ve onun kırmızı ve yeşil havluları var. Şeker kamışı desenli vurgulu havlular sade dokunuşu tamamlıyor. Büyük küvetin kenarlarından aşağıya doğru yuvarlanan büyük pencereden çelenk damlıyor. Parıldayan ışıklar, alacakaranlıkta sıcak bir ambiyans yayıyor. Küvetin yanında, üzerinde Bayan Claus ve Bay Claus yazan iki işlemeli havlu asılı. Ağzımı kapatıyorum. Adam mükemmel. *Az önce ruhsal bir çöküntü yaşayıp eski erkek arkadaşımı öldürmek zorunda kaldım. Benim neyim var böyle? Tüm bu delilikle nasıl hâlâ ilgilenebiliyor? Gıcır gıcır beyaz mermer tezgahdan bir diş fırçası alarak iç geçirdim. Yanındaki havlunun üzerinde bir tüp diş macunu duruyordu, onu da alıyorum. Dişlerimi fırçalarken hayranlıkla banyoda arkamı dönüyorum. Bir milyarder olmalı. Dexter Amca'nın evi güzel ama bu ev onunkini tamamen geride bırakıyor.*

"Hazel," diye seslendi bana. "Dolaba girersen yeşil elbiseleri asılı bulacaksın." Tükürüp duruladıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve dolaba girip heyecandan çığlık atıyorum.

"Sanırım bu beğendiğin anlamına geliyor?" Diye soruyor.

Kane tüm kıyafetlerimi alıp yerine koymakla kalmadı, devasa dolabı benim için farklı bedenlerde kıyafetlerle baştan aşağı doldurdu. Yeşil elbiselerin asılı olduğu rafa gidiyorum ve hemen benim bedenimde bir tane buluyorum. Tahmin etmekte iyi iş çıkardı. Bahse girerim ne istediğimi biliyordu.

Cenazede nasıl göründüğümü. *Tanrım, tüm bunları tam olarak neye benzediğimi bilerek mi planlamıştı? Ona aşık olmam için beni ikna etmeye çalışmış olabilir mi? Ne kadar romantik.* Neredeyse başım dönüyor, aşağı yukarı zıplıyor ve sessizce çığlık atıyorum. Ben dünyanın en şanslı kızıyım. Bu adam benim hayallerimi gerçekleştiriyor. *Dexter Amca bunu bilebilir miydi?* Gözyaşlarımın dökülmek üzere olduğunu hissediyor ve onları geri kırıyorum. Önemli değil, birbirimizi bulduk ve ihtiyacım olan tek şey bu.

İki elbise seçip deniyorum ve sonunda ikincisinde karar kılıyorum. Taktığı yeşil papyona uyuyor ve siyah kadife kalem etek sadece siyah takımını tamamlamakla kalmıyor, aynı zamanda kısa ve seksi. Etek ucu mükemmel bir şekilde düşüyor, kırımın kıvrımlarını örtecek kadar alçak. Noel yeşili korse üst, beni gördüğünde onu kesinlikle dizlerinin üzerine düşürecek bir yaka ile göğüslerimi sarıyor. Dolaptan çıkıp ona bir dönüş yapıyorum.

"Beni bağlar mısın, Bay Claus?"

Gülüyor. "Sevimsiz olduklarını biliyorum ama çok fazla seçeneğim yoktu. Bir hafta burada kalma davetimi kabul ettiğinde hızlı çalışmam gerekti. Mülkiyeti devretmek isteyip istemeyeceğini ya da sadece nakit anlaşılmaya razı olup olmayacağını bilmiyordum."

"Sen de mi avukatsın?" diye sordum.

"Avukat değil, emlak müdürü." Beni düzeltti. "Amcanız mirasının size devrini denetlemem için bana yüklü bir ödeme yaptı."

Ağzım açık kaldı. "Miras mı? Açgözlü gibi görünmek istemem ama bana evinden daha fazlası mı miras kalacak yani?"

Kurdeleyi çekerek beni nazikçe korsenin içine sokuyor, sonra sertçe çekerek alttan bağlıyor. Elleri omuzlarımda geziniyor ve dudakları kulağıma değerek fısıldıyor: "Bütün gece ne kadar seksi göründüğünü düşüneceğim Hazel."

Yanılmışım. Dizlerimin üzerine çökecek olan benim. Onun pis ağzına alışılabirim. Onu çenesinden yakaladım, dudaklarını benimkilerle buluşması için eğdim. Beni kucaklayıp yutuyor, kasları beni içinde eritiyor, sanki bir olmamız gerekiyormuş gibi. Vücutlarımız birbirlerine karşı şekil alıyor ve sonra dili benimkine karşı kayıyor, elleri vücudumda geziniyor ve ben elimi pantolonundaki şişkinliğe bastırıyorum. İçime doğru geriliyor, sonra nefes nefese geri çekiliyor.

"Akşam yemeğini atlatmaya çalışalım, sevgilim, sonra o elbiseyi vücudundan söküp atacağım ve-"

Onu durdurdum. "Hayır, lütfen yırtma. Bu elbiseyi seviyorum. Çok güzel."

"Sana yeni bir tane alırım, sevgilim." Kane, sanki para hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi endişemi geçiştirdi ve hadi ama, muhtemelen etmiyordur. Onu duydum. Amcam ona çok para ödedi ve belli ki tek gelir kaynağı bu değil.

"Yeni bir tane istemiyorum. Beni bununla becermeni istiyorum, sonra bunu her giydiğimde bu geceyi hatırlarsın." İddia ediyorum.

"Pekala. Senin için her şeyi yaparım canım." Burnuma vuruyor, sonra kolunu uzatıyor. "Yemeğe gidelim mi?"

Kolumu onun koluna doluyorum ve beni koridordan geçirip merdivenlerin başına götürmesine izin veriyorum. Öpücüğü daha önceki kadar derin. Birlikte olmak için yalvaran bedenlerimiz arasındaki gerilimi hissedebiliyorum. Kane'in boştaki eli kalçamda geziniyor ve ona doğru yaklaşıyor, kalçanı döndürüyor, böylece sert horozunun amıma bastırıldığını hissedebiliyorum. Bu sefer öpüşmemize ara veriyorum ve fısıldıyorum, "Külot giymiyorum."

"Siktir, Hazel." İnliyor, ismimi öyle bir söylüyor ki başım dönüyor ve amım onun için ağlıyor. Elini ıslak dudaklarıma doğru kaydırıyor ve kıvrımlarımı okşamak için bir tanesini içeri daldırıyor.

İnledim. "Akşam yemeğini atlatmamız gerektiğini söylemiştin."

Beni bırakıyor ve merdivenlerden aşağı indiriyor. "Öyle yaptım," diye kabul ediyor, sözlerinden hayal kırıklığı damlıyor.

Gülümsüyorum, surat asmasına gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama hafif bir kıkırdama kaçıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Surat asarken çok tatlı oluyorsun," diye takılıyorum ona, diğer elimin parmaklarını benimkine dolanmış kolunun üzerinde gezdiriyorum.

Gülüyor. "Sadece bunu bir iltifat olarak söylediğini düşündüğüm için bu şirinliğin cezasız kalmasına izin vereceğim."

"Anlaştık."

Beni yemek odasına götürüyor, sandalyemi yerleştirmeme yardım ediyor, sonra da karşımdaki yerini alıyor. Masanın başında oturmuyoruz, daha ziyade birbirimizin karşısında oturuyoruz. Sanırım bunun nedeni bana bakmadan duramaması. Önümüzde, yemeği sıcak tutmak için süslü gümüş kapaklarla kapatılmış iki tabak var. Önce benim tabağımın, sonra da kendi tabağının kapağını kaldırıyor.

"Beef Wellington. Umarım beğenirsin, sevgilim."

Yumuşak yemeği kestim ve ağzımda eridi. "Bu inanılmaz."

"Beğendiğine sevindim. Mutlu Noeller," diyor Kane gözlerimin içine bakarak.

"Mutlu Noeller," diye cevap veriyorum.

Yemekte, dün olan her şeyi tartıştık. Kane, sanki hiç olmamış gibi her şeyi benim için ortadan kaldırmayı ya da kendimi teslim etmek isteyecek kadar zor durumda hissedersen beni temsil etmesi için bir avukat tutmayı teklif ediyor. Bir yandan da bunun bir kaza olduğunu ve Tyler'ın bana korkunç isimler taktığını tekrarlayıp duruyor. Tyler'ın tıpkı o gece ortaya çıkıp beni kar fırtınasında kovaladığı gibi beni öldürmekle tehdit ettiğini söylüyor. Her şeyi yok etmesine izin vermem için bana yalvarıyor. Bence haklı. Kimsenin bilmesine gerek yok ve bu bir kazaydı. Yaptığım şeyin suçluluğuyla yaşamak zorunda kalacakken kendimi bu duygusal sınava sokmak için bir neden yok. Bu konuda bana yardımcı olması beni desteklediğini hissettiriyor.

Akşam yemeği bittiğinde beni aile odasına götürüyor, orada ateş çıkırdıyor ve ağaç yanıyor.

"Noel arifesinde benimle dans et, sevgilim. Beni mutlu bir adam yap." Yalvarıyor.

Hayır diyemem. "Senin için her şeyi yaparım, değil mi?"

Gülümsüyor ve gecesini güzelleştirdiğini söyleyebilirim. Bekle bir dakika. Kane televizyonda Noel'i açıyor, arka planda Yule kütüğü yanıyor. Sonra kaynaması için ateşin üzerine bir tencere koyuyor. Kaynadıkça Noel kokusu havayı dolduruyor ve kollarını bana sarıp müzik eşliğinde dans ederken o an kesinlikle büyümlü bir hal alıyor.

"Biliyorsun, sevgilim," diyor kayıtsızca. "İstersen Tyler'ın bakımını üstlenebilir ve diğerlerinin yanına taşınmasını sağlayabilirim."

"Diğerleriyle birlikte mi?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum. "Kane, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Beni kendi etrafında döndürüyor, sonra parmaklarımı dudaklarına götürüp her birini öpüyor. "Ama sevgilim, çok mantıklı konuşuyorum." Beni eğiyor ve başım geriye düşerken gözlerim arkamdaki büyük deri koltukta duran siyah bir kar maskesine takılıyor.

Beni tekrar kendine çektiğinde, sıkıca kavradı. "Evet Hazel, sana söylemem gereken bir şey var."

"Ben bir seri katilim." O bir şey söyleyemeden parmağımı dudaklarına koyarak itiraf ediyorum. "Ama Tyler sana yalan söyledi. Bunların hiçbirinin doğru olduğunu düşünmeni istemiyorum. En son birini öldürmemin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti ve seninle birlikte olmak için her şeyden vazgeçmeye hazırım. Vazgeçiyorum çünkü iyileşmek istiyorum. Çok fazla terapi gördüm ve annem öldükten sonra bazı şeyler yaşadım. Her neyse, amcan benim insanımdı, güvenimdi.

Nüks edeceğimi hissettiğimde aradığım uzay. Lütfen. Hazel, bana hâlâ benimle olmak istediğini söyle."

"Hâlâ seninle olmak istiyorum. Bu çılgınca ama bence biz birbirimize aitiz." Yüzümü avuçluyor. "Her şeyle ilgilenmene izin vereceğim, ama Tyler'ın koleksiyonunun bir parçası olmasını istemiyorum ve geri kalanından kurtulmaya çalışırsan çok memnun olurum," diyor geri kalanı derken tırnak işareti kullanıyor.

"Bunu senin için yapabilirim, sevgilim. Malum nedenlerden dolayı bir gecede olmayacak. Noel'i ve mükemmel şekilde korunmuş bir grup cesedin dikkat çekmeden öylece ortaya çıkamayacağı gerçeğini biliyorsun."

"Anlıyorum." Elini göğsüme koyuyor. "Bence cesetleri yakmalısın ve sonra ikimiz de yeniden başlayabiliriz. Bu bizim küçük sırrımız olabilir." Parmaklarımı öpüyor ve bu öpücük vücudumda elektrik titreşimlerine yol açıyor. Şu anda onu çok farklı bir şekilde, çok kötü bir şekilde istiyorum. Sadece vücuduna tapmak istiyorum, böylece her anı hatırlayacak. Beni uyuşturucunun etkisi olmadan kabul etmesi benim için önemliydi ve şimdi kabul ettiğine göre, her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Onu hayatımın sonuna kadar seveceğim ve ona zarar vermek amacıyla asla tek bir parmağımı bile sürmeyeceğimi biliyorum, çünkü en kötü anımızda bile aşkı ve iyileşmeyi bulabildik.

Yani, koleksiyonumdan kurtulmak biraz zaman alacak, bu yüzden kaşınmaya başladığımda birkaç ceset daha sorun olmayacaktır ve Hazel'in asla bilmesi gerekmeyecek. Sonsuza kadar mutlu yaşayabiliriz. Bu da bana şunu hatırlattı.

"Hazel, sevgilim," diyorum usulca. "Bu gece beni zaten çok mutlu bir adam yaptın ama o l s u n ." Noel ağacının önünde diz çöküyorum ve dallarının arasından çıkardığım siyah kadife bir kutuyu ona sunuyorum. "Çok erken olduğunu ve birbirimizi sadece birkaç gündür tanıdığımızı biliyorum, ama tatil aşklarının şerefine, hikâyemizi mükemmelleştirme şerefine nail olur musun ve benimle evlenir misin? İstedığın kadar uzun bir nişanlılık dönemi geçirebiliriz. Diğer tüm kadınlara erkeğin olduğumu ve beni aldıklarını bildirmek için parmağında büyük bir elmas yüzük olmadan kolumu süsleme saygısına sahip olmama düşüncesine dayanamıyorum."

"Evet! Aman Tanrım! Evet, Kane. Evetten başka ne diyebilirdim ki?" Elmas yüzüğü parmağına takarken eli titriyor.

Tıpkı Tyler'ın ona aldığı yüzüğün ölçüsüne baktığımda olacağını bildiğim gibi, mükemmel bir uyum. Onu kollarıma alıp usulca öpüyorum.

"Benimle film izler misiniz, müstakbel Bayan Noel Baba?" Göz kırparak sordum.

"Ancak önce beni soyacağına söz verirsen, çünkü elbise konusunda ciddiydim. Tekrar giymek için saklamak istiyorum."

"Sevgilim, istediğin her şeye sahip olabilirsin. Para ikimizi de ilgilendirmez." Bana göz kırptı. "Varis."

Önce onu sonra da kendimi soyarken sırtıyor ve bekliyor. Onun önünde çıplak durduğumda, sonunda onu kızdırana kadar birbirimizi inceliyoruz. "Hoşuna giden bir şey görüyor musun?"

"Gördüğüm her şey hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor ve bakışlarını sikime çeviriyor.

Tekrar bana sokulmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Kollarımın arasında eriyip gitmesi sanki onlar için yaratılmış gibi hissettiriyor. Kanepeye oturuyorum, bir elimle yanımdaki yeri okşarken diğer elimle sikimi kavrayıp okşuyorum. Benim tatlı saplantım bana sabitlenmiş durumda. Elimi ereksiyonumun üzerinde kaydırırken, bir damla döl damlayıp shaftımdan aşağı akana kadar dikkatle izliyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapmamı istersen," diye derin ve boğuk bir ses tonuyla cevap veriyorum ve bilerek dışarıda bıraktığım kar maskesine uzanıyorum.

"Yani o gece sen miydin?" Hazel soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Sen olduğunu umuyordum." İtirafı karşısında yüzü kızarıyor. Parmağımla işaret ederek, "Gel üzerime otur," diyorum.

Beni şaşırtarak, hemen üzerime doğru yürüdü, sonra kaygan, sıcak amını sikimin üzerine kaydırıp ve kendini sikime dayadı. İşte bu yüzden benim tatlı şeker kamışım sadece benim için yaratılmıştı. Siktir git, Tyler. Bulan bulur. Sırtıyorum ve bunun uğursuz bir şey olduğunu biliyorum. Hazel bunu bir cesaretlendirme olarak alıyor ve ben de ona uyuyorum.

Onunla konuşurken bile sesim yumuşak ve boğucu. "Şuna bak. Sen iyi bir kızsın."

"Senin için Noel Baba, her zaman." Onu doldurana kadar kendini batırıyor, sonra kalçalarını ritmik bir şekilde yuvarlıyor, sikimin sadece son birkaç santimini içinden kaydırıyor, sonra tekrar sertçe sikime çarpıyor.

"Böyle devam edersen," diye inliyorum ağzına, "beni boşaltacaksın."

Alt dudağımla ısırarak "Güzel," diye geveliyor.

Tanrı onun seksi kıcını korusun, hiçbir şeyi şu anda onu etrafımda görmek ve orgazm olmak istediğim kadar çok istememiştim, ama kendime lanet ediyorum

Onu biraz daha hissetmek için duyduğum bencilce arzu için sessizce. "Sadece orada otur. Bu kadar. Seni bir kez daha boşaltmak istiyorum."

"Evet, koca aletin her yerine boşalmamı sağla. Beni çok iyi dolduruyorsun, Kane." Dudaklarındaki ismim beni uçurumun kenarına gönderdi. Kontrolümü kaybetmek üzereydim, arzum tarafından tüketildim. "Kendine bir bak," diye törpülüyorum, meme uçlarının her birini ağzıma alarak alay ediyorum.

Bu hissiyata dayanamayınca geri çekiliyor ve göğüslerinin yerine ağzını koyuyor. Dudakları aç dalgalar gibi benimkilere çarpıyor, yutacak bir kurban arıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Vücudum adrenalinle doluyor. Beni kabul etti ve hayatımızın geri kalanında böyle sevişeceğiz. Kendimi hiç şu anki kadar canlı hissetmemiştim.

Hazel'ın amı sikimin etrafını sıkıyor. Tekrar yaklaşıyor ve beni tutkuyla öpüşü vücudumun bırakmam için çığlık atmasına neden oluyor. Ellerim yanan bir ateş gibi vücudunda dolaşüyor, sonra bir parmağımı şişmiş klitorisini okşamak için getiriyorum ve diğer elimi kalçasını yönlendirmek için kullanıyorum, bana binmesi için hızını ayarlıyorum. Beni başka bir öpücükle yutarken dili ağzımın içinde kayıyor. Amı ıslak ve zonkluyor, beni dölleriyile ıslatıyor.

Sesim gürliyor, "İşte benim iyi kızım. Benim için gel, durma."

Yapmıyor. Beni ve kanepeyi ıslatıyor. Yeni bir tane alacağım. Gözlerimi kapatıyorum ve beni de alıp uçurumun kenarına unutulmaya götürmesine izin veriyorum. Birbirimizin adını haykırırken.

"Hazel."

"Kane."

"Hazel."

"Kane."

"Hazel. Seni çok seviyorum. Sen mükemmelsin." Yükümü onun içine boşalttım, amını doldurdum.

"Ben de seni seviyorum, Kane," diye bağıyor orgazmı boyunca ve sonra kollarımda titriyor ve ikimiz de coşkudan birlikte inerken onu göğsüme bastırıyorum. Büyükbabanın saati gece yarısını çalıyor.

"Mutlu Noeller, sevgilim."

"Mutlu Noeller, aşkım." Hazel cevap verir.

Bu yolculukta beni destekledikleri için aileme teşekkür etmeliyim. Bay Sweet benim pek çok araştırma saçmalığıma katlanıyor ve anti-sosyal yazma koşularımı tolere ediyor. Çocuklarım, yazma konusunda tıkanıldığımda dikkatimi dağıtmaya ya da kutuları bantlamama ve postaları taşımama yardım etmeye her zaman istekliler.

Tüm ekibe kocaman bir teşekkür. Bu sürece dahil olan her bir kişi bunu mümkün kılıyor. Her biriniz ekibimde olduğunuz için çok minnettarım. Çalışmalarımı arkadaşlarıyla paylaşarak kitlemi büyütmeme yardımcı olan pek çok okuyucu var. ARC ekibim her zamanki gibi harikasınız ve tüm paylaşımlarınız ve haykırışlarınız için size çok teşekkür ediyorum.

Ayrıca bu yayın için birkaç influencer ile çalışma şerefine nail oldum. Yayın hakkında paylaşımda bulunma ve tanıtımını yapma konusunda işbirliği yapmaya istekli olmalarını takdir ediyorum.

Fotoğraflar ve ekibimize katılma konusundaki istekliliği için Joshua'ya teşekkür etmeliyim. Çok uzun bir süre zoru oynadı ve bu fotoğrafları kabul etmesi için onu ikna etmek çok zaman aldı. Onun model kapağı yakında geliyor. Kapağı zamanında yetiştiremedik ama yakın gelecekte hazır olacak.

Kendra'ya resmi vibe denetçisi unvanını kazandığı için özel bir alkış. Gelişimsel desteğiniz ve teşvikiniz için minnettarız. Tüm vibe checker ekibine de çok teşekkür ederiz. Erken okuduğunuz ve sağladığınız önemli geri bildirimler için teşekkür ederiz.

Son olarak A Takımı'na. Onlar olmadan yapamam. Jasmine ve Megan, perde arkasında vahşi ve alçakça şeyler planlamadaki tüm yardımlarınız için teşekkür ederim. Megan projedeki çalışmaları için özel bir takdir istedi: How Many Candy Canes. "Başparmaktan orta parmağa." grup sohbetine resim ve video gönderdiğiniz için teşekkür ederiz, çünkü bu ölçümler sahnenin doğruluğu için çok önemliydi. Jasmine bir dersle yardıma geldi

evresi ve çapı ile birlikte şeker kamışı matematiğinin sağlam olduğunu garanti edebiliriz.

Ben bu satırları yazarken bu kitap için 500 n siparişi resmi olarak aşmış bulunuyoruz ve sipariş veren her biriniz beni inanılmaz derecede onurlandırdınız. Bu sayı benim için dünyalara bedel. Bu ılgın başarı ile 2025'i bitirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim!

Maskeli Baba Tatil Koleksiyonu'nun 2. kitabını az önce bitirdiniz.

Bağımsız serinin 1. kitabı [Maskenin Altında](#)'yı okudunuz mu?

Ringmaster Mart 2025 Ön Siparişini Yakında Canlı Olarak İzleyin

Bu diğ er tatil a klarına da g z atın. Patiler,  p c kler ve Tatil Dilekleri
Sınırlı bir s re i in mevcut!

[Bebeğim Kar](#)
[Yağdı Pati Tatili](#)
[Sevgisi](#)

Des, çağdaş ve paranormal türlerde lezzetli karanlık romanlar yazıyor. Kitapları karanlık temalar ve ahlaki açıdan grinin çeşitli tonlarında karakterler içeriyor. Kötü adamın kızı elde etmesine bayılıyor. İblisler, yaratıklar, tekinsizler, takipçiler ve mafya adamları onun sayfalarında sıkça yer alıyor. Kitapları sizi yeni bir sapkınlıkla ya da pis ağızlı bir kitap sevgilisine takıntılı bırakabilir. Yazmaktan hoşlandığı popüler mecazlar şunlardır: Düşmandan sevgiliye, zorla yakınlaştırma ve birçok farklı biçimde işkence. İsmi kulağa tatlı gelebilir, ancak ahlaki açıdan gri çağdaş romantizm çizgisi olmadığı sürece yazdığı şeylerde tatlı bir şey yoktur.

Daha fazla içerik mi arıyorsunuz?

İmzalı kopyaları nasıl sipariş edeceğinizi öğrenebileceğiniz, kitapları hakkında sohbet edebileceğiniz, diğer okuyucularla tanışabileceğiniz ve tüm gelişmelerden haberdar olabileceğiniz okuyucu grubuna katılın.

gelecek projeler için detaylar. [Des](#)

[Sweet'in Kitap Kankaları](#)

Des'i REAM'de ÜCRETSİZ olarak takip edin veya üye olun:

<https://reamstories.com/dessweet>

İlk bakışlar ve heyecan verici yeni haberler için Bültenine katılmak ister misiniz?

yayınlıyor ya da onu sosyal medyada takip ediyor musunuz? İhtiyacınız olan her şeyi tek bir yerde bulabilirsiniz:

<https://linktr.ee/DesSweetWrites>

Kindle/Kindle Unlimited:

[Bebeğim, Dışarıda Kar](#)
[Yağdı Maskenin Altındaki](#)
[İntikam Bedeni](#)
[Kraliçesi](#)
[İntikam B'si](#)
[Bonnie için.](#)
[İblis Eamon Aşk](#)
[Tarlasında Perili](#)

[Ejderha Kralı Nakit - Bir Ebedi Krallık Romanı](#)

Ream Abonelik Hikayeleri:

Home Run Hunk
Çalıntı Öpücükler
Maeve Gate 13'ü
Talep Eden
Ringmaster

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.